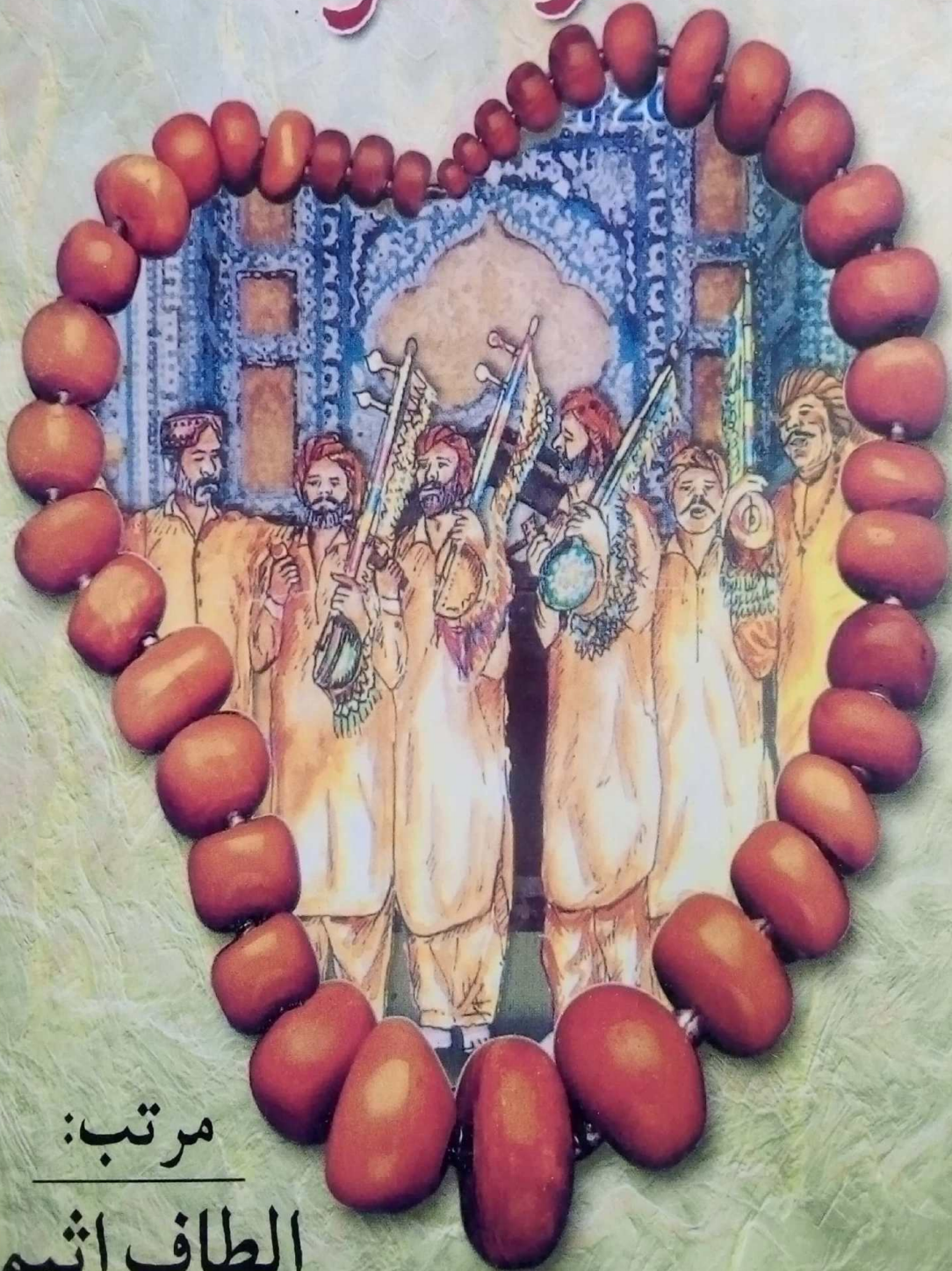

فقير غلام حيدر گودڙيي جو

رسالو

مرتب:
الطاف اثير

فقير
غلام حيدر گودڙي
جو
رسالو

مرتب

الطاف اثير

سچل چيئر

شاهه عبداللطيف يونيورسٽي خيرپور

ڪتاب جا سمورا حق ۽ واسطا اداري وٽ محفوظ

ڪتاب جو نالو :	فقير غلام حيدر گودڙي جو رسالو
مرتب :	الطاف اٿيم
ڇپائي جو سال :	ڊسمبر 2006ع
ڇپائيندڙ :	سچل چيئر شاهه عبداللطيف يونيورسٽي خيرپور
ڇپيندڙ :	پيس ڪمپوزرس ڪراچي
	0300_7058872
قيمت :	300 روپيا

انتساب

مان پنهنجو هي پيار ڀريو پورهيو
شاهه عبداللطيف يونيورسٽي خيرپور
جي وائيس چانسلر
پروفيسر ڊاڪٽر عبدالرحيم ملڪ
جي نالي منسوب ڪيان ٿو
جنهن اتر سنڌ ۾ تصوف، تاريخ، ادب ۽ ثقافت جي
واڌاري لاءِ پنهنجون سڀئي صلاحيتون ڪتب آنديون آهن.

الطاف اٿيم

فهرست

07 الطاف اثير
10 فقيراڻو فهمر ڊاڪٽر عبدالرحيم ملڪ
12 فقير غلام حيدر گودڙيو (شخصيت، ڪلام ۽ پيغام) ... الطاف اثير
21 سنڌي ڪلام دوهيڙو
45 سنڌي ڪلام الف-ب وار
113 سنڌي غزل
127 سي حرفي، مدح، مناجات، منقبت ۽ مولود
175 سرائيڪي ڪلام
211 فارسي ڪلام
225 متفرق ڪلام (سنڌي اردو ۽ سرائيڪي)
245 ضميمه خصوصي مينگهي فقير، قائم فقير ۽ خداداد فقير جو ڪلام

ٻه اکر: مرتب پاران

سنڌ اندر سچل سائين جي فهم ۽ فڪر جي ڪلي قبوليت جا سڀ کان پهريان ٻه وڏا متعبر حوالا آهن فقير نانڪ يوسف ۽ فقير غلام حيدر گودڙيو. نانڪ سائين پاڻ ”سچيڏني“ جي نظر فيض اثر جو نوازيل هو. سندس حق هيڪڙائي وارا هوڪا ٻڌي هڪ طالب جڏهن وٽس پهتو ۽ کيس ڪٿي ڇاتيءَ لائين ته هن بنا دير دل ۽ زبان سان هي اقرار ڪيو:

”غلام حيدر، غير ويو مون کي هاديءَ ڏنو هت.“

سدائين غير کي گم ڪرڻ ۽ ٻيائيءَ کي ٻن ڏينهن جون سهڻيون صلاحون ڏيندڙان سچي صوفي ”غلام حيدر“ جو ڪلام پوڻا ٻه سو سال گذري ويو تائين به صحيح نموني عام تائين نه پهچي سگهيو اڄ کان پنجويهه سال اڳ پهريون ڀيرو ڊاڪٽر تنوير عباسي ۽ سيد الله بخش شاهه بخاريءَ سان گڏ وفانواز علي شر جي دعوت تي پهرئين ”غلام حيدر گودڙيه ادبي ڪانفرنس“ ۾ جڏهن مقالو پڙهڻ لاءِ ڪٿي پهتو هوس ته مون وٽ ان جي تياريءَ لاءِ سندس پاران تيار ڪيل ۽ موڪليل ننڍڙي ڪتابڙي ”گودڙيه جي گونج“ کانسواءِ ڪوبه مددگار تحريري مواد موجود ڪونه هيو. مون اتي فقير صاحب جي مرشد سان محبت جي موضوع تي ڳالهائيو هو. مون کي تنهن ڏينهن کان ئي فقير صاحب جي ڪلام ڳولي هت ڪرڻ، ڪنو ڪرڻ جي سوچ آئي. قادر ڪريم حاڪم نرالا آهن، مون کي عملي طرح اهڙي جڳهه تي آندو اٿائين جتي رڳو فيض وارن فقيرن جي ڪلام پيغام کي پکيڙڻ، سوڌڻ ۽ سموهڻ جو ذمو سونپيو ويو آهي. انهيءَ پس منظر

۾ اتر سنڌ جي هڪ نامياري ڪلاسيڪي شاعر جو ڪلام ڪنو
 ڪرڻ شروع ڪيو ويو ۽ هيل تائين هٿ آيل ڪلام جي قلمي نسخن
 کي آڏور کي فقير صاحب جو هي رسالو ترتيب ڏنو ويو آهي جيڪو
 الحمد للہ اڄ پڙهندڙن جي اکين آڏو آهي. هن رسالي کي اڃا مڪمل
 يا آخري نسخو چئي نه ٿو سگهجي ڇو ته هيءَ هڪ پهرئين ڪوشش
 آهي. ممڪن آهي فقير صاحب جو ڪلام ۽ حياتيءَ جو احوال ٻين
 ڪيترن هنڌن تي موجود هجي ۽ ترتيب ۾ اچڻ کان رهجي ويو هجي.
 هن رسالي ۾ فقير صاحب جي سنڌي، سرائيڪي، فارسي ۽ اردو
 ڪلام سان گڏ فقير صاحب جي شخصيت، ڪلام ۽ پيغام بابت
 مختصر احوال پڻ ڏنو ويو آهي جيڪو اڻ تصديق ٿيل روايتن ۽ ڏند
 ڪٿائن تي مبني نه آهي. اسان جي هنن ڪوششن کان پوءِ سالڪن
 ۽ محققن لاءِ درازي فڪر جي دلنشين محلات جو هڪ ٻيو دروازو
 دائمي طرح کلي ويو آهي جتان سڀ ڪو سائل پنهنجي مطلب جا
 موتي حاصل ڪري سگهي ٿو.

فقير صاحب جي هن رسالي جي ترتيب ۽ تياريءَ ۾ سائين
 مخدوم غوث محمد گوهر صلاحڪار سچل چيئر ۽ سرپرست اعليٰ
 الڪبير اڪيڊمي ڪوٽڙي ڪبير، فقير سائين سڪندر علي شر،
 سجاده نشين، خانقاه فقير غلام حيدر فقير عطا حسين، عطاڻو لادي ۽
 استاد محسن علي شر جون شفقتون ۽ محبتون مون کي حاصل رهيون
 آهن.

سچل چيئر جي اهم مول متن ۾ سچل سرمست جي طالبن
 جي ڪلام ۽ سوانح جي ترتيب ۽ ڇپائيءَ کي اوليت مليل آهي. مان
 شاهه عبداللطيف يونيورسٽي خيرپور جي ادب دوست ۽ فقيرائي
 فڪر سان دلي لڳاءُ رکندڙ وائيس چانسلر پروفيسر ڊاڪٽر
 عبدالرحيم ملڪ جا هڪ نيڪ مقصد جي حصول ۾ منهنجو
 حوصلو وڌائڻ ۽ رسالي جي ڇپائي جي رٿا منظور ڪرڻ تي فقط
 ٿورائتي نه ٿو مڃان پر کين پر خلوص مبارڪون پڻ پيش ڪريان ٿو

ته سندن دور ۾ سچل چيئر اندر ساراھ جوڳو ڪم ٿيو آھي. هن قسم جي ڪتابن جي ڇپائي ادارن جي ڪارڪردگي جي اھڃاڻ ھجڻ سان گڏ انھن کي ھلائيندڙن جي ھمت، سچائي ۽ نيڪ نيتي جو ثبوت پڻ ھونديون آھن. يقين سان چئي سگھجي ٿو ته تصوف ۽ سنڌي ادب جي تاريخ ۾ ھي ڪتاب پنھنجي گھربل جاءِ والاريندي مرتب ۽ اداري جي سرواڻ کي صديون جياريندو.

ھن رسالي جي تياري جي لسلسي ۾ مون کي پنھنجن مھربانن فقير ھدايت علي شر، وجي ڪمار منڌاڻ ۽ حميد سبزوئي جي پريورسات جو پڻ دلي طرح اعتراف آھي جن نه فقط پاڻ وٽ سھيڙيل مواد منھنجي حوالي ڪيو پر پريس واري ڪم ڪار ۾ به پنھنجو قيمتي وقت مون لاءِ وقف ڪيائون.

رسالتي جي معياري متن جي تياريءَ جي سلسلي ۾ تعميري تجويزن جي آجيان ڪئي ويندي

حق موجود

الطاف اثير

ايڊيشنل ڊائريڪٽر سچل چيئر

ڪامران جو گھر راڻيپور

9 نومبر 2006

فقير اٿو فھم

اعليٰ تعليمي ادارن جو درس و تدريس کان علاوه ٻيو اهم
ڪار وهنوار هوندو آهي پنهنجي تاريخ، تهذيب، ثقافت ۽ ادب جي
ويجايل ورقن کي ڳولي هٿ ڪرڻ ۽ تحقيق جي چند چاڻ ذريعي انهن
کي صاف ڪري سينگاري زماني وارن آڏو آڻڻ. ڇاڪاڻ ته نئون نسل
پنهنجي مستقبل جي رٿابندي ۽ حال تي ويچار تيستن بهتر نموني
ڪري نه سگهندو جيستين ان کي ماضيءَ بابت مناسب معلومات
حاصل نه هوندي.

سچل چيئر شاهه عبداللطيف يونيورسٽي پاران اوهان جي
اڪين آڏو آندل هي تاريخي بياض وڏي اهميت جو حامل آهي. درازي
درگاه سان لاڳاپيل درويشن ۾ هن صاحب بياض يعني سائين فقير
غلام حيدر گودڙي جي صوفي سخنورن جي صحن تي پنهنجي هڪ
الڳ، خاص ۽ مٿاهين جاءِ آهي. ان ڪري اسان سڀني لاءِ هي ڳالهه
گهڻي خوشيءَ جي سبب آهي ته فقير صاحب سان محبت رکندڙ
خاص طرح ۽ صوفي فڪر جا پوئلڳ عام طرح هن ڪلام کي پڙهي
تمام گهڻو فيض حاصل ڪندا ۽ انهن کي فقير صاحب جي پيغام کي
پڪيڙ ۾ پڻ سهوليت ٿيندي چو ته پهريون ڀيرو ايڏي جهجهي تعداد ۾
فقير غلام حيدر گودڙي جو ڪلام هڪ هنڌ ڪنو ڪري چپايو ويو
آهي. مان هن ڪم سرانجام ڪرڻ تي ڪلام جي مرتب ۽ فقيرن
جي فڪر سان دلي لڳاءِ رکندڙ محقق الطاف اٿيم کي مبارڪون ڏيان

ٿو ۽ اميد ڪريان ٿو ته پنهنجي مول متن مطابق سچل چيئر انسان
دوست ۽ خداشناس بزرگن جي آفاقي پيغام کي دنيا جي ڪنڊڪڙچ
تائين پهچائڻ ۾ ڪابه ڪسر باقي نه ڇڏيندي چو ته صاف دل صوفين
جي سوچ جي سنسار کي جيتري اڄ ضرورت آهي اوتري اڳ ڪڏهن
ڪونه هئي. دنيا کي لالچ، لوپ ۽ لڙائي کان پري رکڻ لاءِ فقير اٿو فهم
ٿي ڪارآمد ٿيندو باقي سڀ رستا روڳ ڏانهن وٺي ويندڙ آهن.

ڇڏ دنيا جي دوستي، عشق الاهي اور
”غلام حيدر“ گوش ڪر، بيائي سڀ تون ٻوڙ.

پروفيسر ڊاڪٽر عبدالرحيم ملڪ
وائيس چانسلر

فقير غلام حيدر گودڙيو

(شخصيت، ڪلام ۽ پيغام)

انساني معاشري ۾ دل جا سخي، مذهبي انتهاپسنديءَ جا مخالف، انسان جي عظمت تي ايمان رکندڙ هر قسم جي تعصب ۽ تنگ نظريي کان مٿاهان، خلق خدا کي همت حوصلو ۽ روشني ڏيڻ وارا ماڻهو ڪهڙا آهن. انهن جي سڃاڻڻ ڇا آهي، انهن جي چمڪندڙ پيشانين تي محروم ۽ مجبور ماڻهن لاءِ ڪهڙيون بشارتون لکيل آهن جو ماڻهو انهن ڏانهن مقناطيس وانگر ڇڪجي وڃن ٿا ۽ انهن جي آڻت ۽ ڏاهپ جي دامن هيٺ پناهه ڳولين ٿا؟

ها اهي انسان عام طرح ”صوفي“ سڏيا وڃن ٿا. خدا تعاليٰ انسان، ڪائنات ۽ هر ساهه واري لاءِ سک، سانت، خير ۽ محبت جا اهي تمنائي سموري برصغير اندر سنڌ واسين جي حصي ۾ وڌيڪ عوڪليا محبت جي سفيرن جي قافلي ۾ جن جا سرواڻ، حضرت لعل شهباز قلندر سيد عبداللطيف ڀٽائي ۽ سچل سرمست هئا تنهن ۾ سندن ئي فيض طفيل شامل ٿيندڙ ۽ يوسف نانڪ جي نظر ڪيميا اٿڻ سان رنگجي ريتو ٿيل گيڙو رتو گودڙيو غلام حيدر فقير به آهي.

فقير غلام حيدر ولد قائم خان شر بلوچ 1215 هجري جي رمضان مهيني جي 24 تاريخ تي قديم ديهه سانيسي موجوده ڳوٺ مينگهي فقير شر ۾ ڄائو. چون ٿا ته سندس والد جي عمر ان وقت چاليهه ۽ پنجاهه سال وچ ۾ هئي ۽ اوستائين کيس ڪوبه نرينه اولاد نه ٿيو هو. هڪ پيري سندس اوطاق تي هڪ سالڪ مجزوب سيد نالي ”حيدر شاهه“ سيلاني اچي مهمان ٿيو تنهن کي قائم خان پٽ جي

اولاد ٿيڻ لاءِ دعا جا هٿ کٽڻ لاءِ چيو فقير دعا گهري ۽ چيو ته انشاء الله توکي اولاد ٿيندو ۽ انهن مان هڪ گل اسان جي حصي جو هوندو. اهڙي ريت پٽ ڄمڻ بعد سندس نالو رکيو ويو ”غلام حيدر“.

فقير غلام حيدر جا وڏا اصل ۾ ميرن جي صاحبيءَ دوران سنڌ اندر آيا سندن پهرئين سڪونت قديم برٽش بلوچستان ۾ هئي. ان زماني ۾ جيڪي ڀروچ گهراڻا ميرن جي چوڻ تي سنڌ لڏي آيا هئا تن ۾ بگٽي، جمالي، بڙدي، شنبائي، جسڪاڻي، جلباڻي، لاشاري، لغاري ۽ شر شامل هئا. سنڌ ۾ شر قبلي جو پهريون سرواڻ قائم خان ٿي رهيو. هن جون هنگورجن جي هڪ بزرگ ميان ناصرالدين شاه سان گهڻيون روح رچنديون رهيون. وقت جا ٽالپور حڪمران قائم خان کي وڏي عزت جي نگاهه سان ڏسندا هئا ۽ کيس مختيارڪاريءَ جا اختيار حاصل هئا.

فقير غلام حيدر گودڙي ابتدائي تعليم پنهنجي ڳوٺ جي مدرسي ۾ حاصل ڪئي، ته ان پوءِ وڌيڪ عربي فارسي پڙهائيءَ لاءِ هنگورجه جي هڪ مدرسي ۾ ويهاريو ويو جتي فارسي تعليم ”گلستان“ تائين حاصل ڪيائين. پنهنجي والد جي پيرسنيءَ کي آڏو رکندي وڌيڪ علم حاصل نه ڪري سگهيو ۽ خدمت گذاريءَ کي اوليت ڏنائين.

هن هنگورجه مدرسي مان موٽڻ بعد والدين جي خدمت سان گڏ زمين ۽ زراعت جي ڪم کي به سنڀاليو قائم خان جي پوڙهائپ سبب سرڪاري مختيارڪاري به غلام حيدر فقير جي حوالي ٿي جنهن کي احسن طريقي سان هلايائين. جوانيءَ ۾ ئي روزي نماز جو پابند هيو. فقير صاحب جي عمر 32 سال هئي جڏهن سندس والد بزرگوار هن فاني دنيا مان 17 شوال سنه 1247 هجريءَ تي لاڏاڻو ڪيو.

فقير غلام حيدر کي پنهنجي مربي پيءُ سان تمام گهڻي محبت هئي. سندس وڇوڙي فقير جو چڻ ته جيءُ جهوري وڌو. صدمي

سبب اداس ۽ ملول رهڻ لڳو. زماني جو سمورو ڪار وهنوار سندس
وس کان چڙهي ويو. دلي سڪون خاطر درويش فقيرن جي صحبت جو
ڳولائو ٿي رهيو. هڪ دفعي انهيءَ ويڳاڻپ وڃائڻ جي مقصد سان
پنهنجي پراڻي هم مڪتب آخوند عبدالرحمان مهيسر ڪمال ڏيري
(تعلقي گمبٽ) واري وٽ وڃي پهتو آخوند صاحب وٽ رهائش دوران
ئي کيس ٻڌايو ويو ته اڳڙن جي ڳوٺ ۾ هڪ عارف ڪامل نالي فقير
محمد يوسف ڪوڪر اصل ڀاڳ ناڙي جو ويٺل اچي رهيو آهي جيڪو
ڀاڻ حافظ عبدالوهاب فاروقي عرف سچل فقير جي فيض جو رنگيل
آهي ۽ انهي پهر استغراق ۾ ذاتي ذڪر ذوق ۽ شوق سان ڪرڻ ۾
مشغول رهي ٿو.

غلام حيدر ته ڀاڻ قلب کي قرار ڏيڻ لاءِ ڪنهن ويڄ جون
واتون نهاري رهيو هو، سو بنا دير آخوند عبدالرحمان مهيسر سان
گذجي اڳڙين پهتو. طالب جڏهن مطلوب سان ملاقي ٿيو ته سندس
قلبي ڪيفيت هن طرح هئي.

درشن تنهنجي لاءِ دوست پيارا. نيٺين وهائيم نيون ۽ نارا
جيري جوش جڳايا جاني، موج ڪئي دل دوست ديواني،
بانهن جي ڪيو مونکي ٻانهي، وره وڃايا نينهن نغارا.

”غلام حيدر“ اگهيون الاهان، درمرشد جي ڪيڙم دانهان،
دم دم ڏيندا يار پناهان، ڪرم سهڻين جا لک هزار.
اها پهرئين ملاقات فقير غلام حيدر جا مڙئي غم گوندر
متاثر جو ذريعو ثابت ٿي. پرين کيس پنهنجو ڪيو ۽ پوءِ ساري ڄمار
انهيءَ سڪ سوز ۾ گذاري ڇڏيائين.

پرين ڪيو پنهنجو ڪئي نانڪ شاه نگاه،
مرد مريدن سان ٿيو هميشه همراه،
غلام حيدر غير ويوسي، ٿيو سهڻو ساھ پساھ
فقير صاحب کي مليل فيض جو ڀاڱو درحقيقت دان هيو

درازي داتا سچل سونهاري جو تنهنڪري کيس پنهنجي مرشد جو
مرشد ۽ هادي پڻ هميشه ياد رهيو.

موج چڙهي مهراڻ جي دراڙي درياھ
رنگ لائي جنهن لعل ڪيوننگي نانڪ شاھ،
ڪين چڏيندو ڪارڻي، وڏو آ ويساھ،
غلام حيدر صدقي صدقي پرين تان پساھ
يا وري ٻئي هنڌ اقرار ڪيائين ته:

محبت موڪان يار يوسف جون، رمضان روزناليون،
درس دراڙي روشن ڪيڙو ڏيئي پرت پيالون،
غلام حيدر غرض نه ڪائي، هاديءَ دست دواليون.

مرشد جي مهربانيءَ سان فقير جو فڪر شعر ذريعي نروار
ٿيڻ لڳو. هن سنڌي سرائيڪي فارسي ۽ اردو ۾ شاعري ڪئي
جيڪا بظاهر ته سڀني فني پابندين کان آزاد هئي ليڪن ادب جي
دنيا جا آبدار موتي بڻجي جڳ جرڪائي ڇڏيائين.

دوهيڙي، ڪافي، غزل، منقبت ۽ مداحن ۾ سندس پيغام ۽
پرچار ساڳي آهي جيڪا سندس پيش روئن ڪئي هئي. يعني
عاجزي، انسان دوستي ۽ خدا ۽ بندي سان پريم جي پچار چو ته
تصوف سنئون سڌو محبت جو مذهب آهي. اهو دل ۽ روح ڏانهن
ويندڙ سڌو رستو آهي.

سڀ ڪنهن رنگ ۾ آهي سهڻو يار
نيڪ نه ڪو بدڪار
هندو مومن هر صورت ۾ دلبر جو ديدار
شرڪ نه ڪو شيطان ڏٺو سي،
عشق الله اسرار
غلام حيدر گرسجي جي خاڪ چميان پيزار.

هن جي خيال ۾ وحدت الوجود تي عقيدو رکڻ ئي اصل
وحدانيت آهي چو ته اهو ”هم او است“ وارو سبق مرشد کيس اعلانيه

ڏٺو يعني هو پاڻ محمد يوسف ”نانڪ“ سڏائي رهيو هو.
وحدت وارن سرسنيپاڻيا، نعره انالحق هلايا،
مردن سي ميدان ملهايا، پتنگ پياسِيءَ خيال پچڙ جو

غلام حيدر غلبو رباني، مرشد هادي حق حقاني،
دوست مليوسي دل جو جاني، محب سيڪاريو مري جيئڙ جو

انساني ذات ۾ روحاني ارتقا جي لامحدود امڪانن بابت فقير
صاحب کي چڱي طرح خبر هئي تنهنڪري هن تلقين ڪئي ته
لنگهي پئو لقاء ۾ وري نه واجهه
اٿڻ ويهڻ اوڏهين، روهي رمز راءِ،
هڻ ٽپي ڏس حق کي، جوڙي جسم جلاءِ
”غلام حيدر“ غير کي لاهوتي لوڙهه،
سامي سيف سنڌيءَ، ڪڏهن ڪٿي ڪينڪي.

انسان مالڪ حقيقيءَ جي صفتن جو مظهر آهي. ڏاهپ
عشق، سرمستي ۽ اڻ ڏٺل جي ڳولاءِ جي خمير ۾ شامل آهي. جذب،
جولان ۽ جنون جي صحرائن ۾ جبرئيل به هن آڏوبي وس بڻيل آهي.
هن جي بصيرت بي پايان ۽ رفعتون لامحدود آهن. فقير غلام حيدر
ان جو اظهار هن طرح ڪيو آهي.

عاشق ويا اوڏهين جت جاءِ نه جبرئيل،
موج سنڌي ميدان ۾ ماڳ نه ميڪائيل،
آڏوتي اڳي لنگهيا ڇڏي اڌ ۾ عزرائيل،
”غلام حيدر“ گودڙي، نيا سڪ سبيل،
انئي پهر عليل عاشق گم الله ۾.

پاڻ سڃاڻڻ ۽ منزل ماڻڻ کان پوءِ سالڪ ڪنهنجي آڏو
سوالي نه ٿوري پر هو پاڻ ٻين کي هٿ ڏئي بلند مقام تي پهچائڻ جي
لائق هوندو آهي چو ته ذات جي معرفت سان گڏ حق جي معرفت به

کيس حاصل رهي ٿي.

گاروٽين جي گام تان ٿيو معافي سڀ مرض،
اهدنا الصراط المستقيم لتو تن لرز
ڪونهي تن قرض، جي ”غلام حيدر“ گڏيا.

روز ازل کان انسان هڪ ٻار پنهنجي سر تي کنيو. هي ٻار هيو
”عشق“ جو جيڪو ڪنهن جمادات نباتات ۽ حيوانات نه کنيو.
صوفين جي فڪري نظام ۾ عشق جي تمام گهڻي اهميت ۽ حيثيت
هوندي آهي. اهي ان عقيدتي جا علمبردار ٿيندا آهن ته ڪائنات جي
ايجاد جو سبب ٿي عشق آهي ۽ دنيا جون سڀ شيون عشق جي
عالمگير قانون جون ئي پابند آهن. فقير صاحب پنهنجي لفظن ۾ اها
ڳالهه هن ريت بيان ڪئي آهي.

عشق ڪيتي ٿم ڌام ترت تڏان اسلام ٿيو سي،
”غلام حيدر“ گم صورت وڃ، مرشد والي ماء مورت وڃ،
هادي حق هنگام عشق اساڏا امام ٿيو سي،

هڪڙي ٻئي ڪلام ۾ وري هئين فرمايو اٿئين.

آدم اصلي ڪون آها، ويڪ عشق اُهيڻ اسباب هوا،
زير زير وڃ ڪرڪي ظهورا، سوز سربي سامان آيا.

صوفين جي نزديڪ انساني دل ۾ درد ۽ غم جو هجڻ
درحقيقت روح جي ان جدائي واري صدمي سبب آهي، جيڪو انسان
جي خاڪي جسم ۾ اچڻ ۽ پنهنجي مالڪ حقيقيءَ جي ماڳ کي
ڇڏڻ وقت کيس رسيو هو. روح پنهنجي حقيقت کان وڇڙ ڪري
غمگين رهي ٿو. درد غم کي تخليق ڪائنات جو اثاثو ۽ بيناد
سمجهندي صوفي شاعرن ان کي پنهنجي شاعريءَ جو موضوع پڻ
بڻايو آهي. جيئن فقير صاحب فرمائي ٿو:

يار جن کي ياد پيڙو سي پور ۾ پوتا وتن،
سڌ تينن کي سور جي، جي ڀرت جو پيالو پيئن،
يا وري چوي ٿو ته:

راتيان ڏينھان جيءَ اداسي، ڪارڻ تنهنجي پرين پياسي،
دم دم ڪانگ اڏايان.

هم اواست جي سڀني پچارڪن جيان غلام حيدر فقير کي به
دنيا زماني جي ڪا طمع لالچ نه رهي. رازق جي ڏنل رزق تي قناعت
ڪري ڏاڍا سکيا ستابا ڏينهن گهاريائين. پنهنجي قول ۽ عمل سان
خدا جي مخلوق کي ڪورنج يا تڪليف ڏيڻ جو هرگز نه سوچيائين.
فطرتن ۽ طبيعتن، اڪيلائي پسند، مانيٽيو پر ڏاڍو محبتي ۽ مٿيادار
انسان هيو. ڳوٺ يا پاڙي واري کي ڏينهن پهر نه ڏسي ها ته نياپا ڪري
ماڻهو موڪلي کيس پاڻ وٽ گهرائي ڏک سور پڇي ۽ خبرون وٺيس
ها. محبتي ميڙاڪا پنهنجي ڳوٺ ۾ هر روز شام سج لٿي کان لڙي
سومهڻي تائين ته روز مڇايون ويٺو هوندو هيو جنهن ۾ فقراءَ صوفي
سماع ڪندا هئا پر ڳوٺ کان ٻاهر جيڪڏهن پاڻ وڃي وڃي وڃي
ڪنهن وٽ ويندو هيو ته اهي هئا سندس ستگرو سائين نانڪ
يوسف، درازي درويش سائين قبول محمد فاروقي، خواجه نجم الدين
راڻي پور جو پير شاهه محي الدين جيلاني، روهڙي جو رند فقير قادر
بخش بيدل، صوفي فقير خوش خير محمد هيسباڻي، لونگ فقير
مهيسر ۽ دريا خان فقير زنگيجو.

فقير صاحب جي زماني ۾ سموري سنڌ اندر روحاني ۽
صوفيائي سوچ جي حڪمراني هئي. پاڻ جنهن سلسلي سان واڳيل
هو تنهن جا سرواڻ پنهنجي وقت جا وڏا عارف ۽ عالم باعمل بزرگ
هئا جن فقير غلام حيدر کي فلسفه وحدت الوجود جي مدد سان
معرفت جا سڀئي مرحلا طئي ڪرائي حقيقت جي اعليٰ مقام تي فائز
ڪرايو. پاڻ پنهنجي هن شعر ۾ اهڙو اقرار ڪيو اٿين.

خطره خوف لنگهياسِي، وڃي پار پرينءَ جي پياسي،

جتي ملڪ امن جو آهي.

مئلن وٽان سڀئي ڇڏيون سي، ناتو دلبر نال ڳنڍيو سي،

مطلب سڀ مليا سي.

غلام حيدر هر دم آهي، دلبر باجهون ٻيو وري چاهي،
 اسان ساڳي سڙ ٿيا سي.
 سالڪ جا جڏهن سڀ مطلب ٿي وڃن ٿا ته پوءِ هوا صل کان
 وڌيڪ وڇوڙو سهي ڪونه ٿا سگهن. دائما سندن وات ۾ وصل جون
 وايون هجن ٿيون. بقول فقير صاحب جي ته:

آهيان اصلئون ذات اداسي، ماڳ مسافر دم ٿي آيس
 لڪ قبائون پوش ڪياسي، هڪڙا لاهي ٻيا ڏيڪيا سي،
 پوءِ ٿيڙس پاڻ پياسي

غلام حيدر نينهن نظارو بره بقا جووڳو نقارو
 اهو تم طلسماتي

نيٺ اهو وقت به آيو جو عاشقن لاءِ بره جي بستان ۾ بقا
 حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوچ نقارو وڃايو ويو. دم جا مسافر پنهنجي ماڳ
 موٽڻ لاءِ سيري وينا. ماهه محرم جي ستين تاريخ سن 1294 هجري
 تي هي فاني جهان ڇڏيائون ۽:-

اڌاري نينهن جا نيٽڙا، چڙهي عاشق عرش وٺيڙا،
 غلام حيدر هليا غازي، ڪيڏڻ ڪا بره جي بازي،
 هميشه رمز حق راضي، پرينءَ جي پيش ني پيڙڙا.

درازي اسڪول جو درس فقير صاحب جي وصال کانپوءِ به
 جاري رهيو ڇو ته فقير صاحب جا ست ئي صاحبزاده هر هڪ مينگهو
 فقير، علي مراد فقير، دين محمد فقير، در محمد فقير، خداداد فقير،
 ڳوٺو فقير ۽ غلام نبي فقير پڻ پنهنجي وڏي جي ورهه وهنوار کان
 چڱي ريت واقف هئا. مينگهي فقير نه فقط فقراڻي ميڙو مڇايو پر
 پنهنجي والد صاحب جي مزار مٿان روضو پڻ اڏايائين. فقير صاحب
 جي اولاد مان مينگهي فقير، خداداد فقير ۽ قائم فقير ته گهڻو ڪلام به
 چيو آهي جيڪو سندن پيشروئن جي پيغام جو عڪس آهي.

الطاف اٿيم

سنڌي ڪلام
دوهيٽڙا

دوهيڙا

I

هادي آه حڪيم مولا ساري ملڪ جو
سباجهو سميع پيرين رازق رب رحيم
اجهو آسيئڙن جو قادر قرب ڪريم
لاتقنطو ترهو اجهو آه عظيم
غلام حيدر ناه ڪو آه رب علیم
ڪا ڪيون آه ڪليم لڪ چوراسي چوڻ ۾

2

جيڏيون هن جبل ۾ ڪاڪيون گهڙي ڪير
جنهن سر عشق اليل ڪئي سا پريندي پير
هلي پنهنجي حق ڏي پرت ڪنڊي پير
بندر پولا بر ۾ شورون شوقن شير
لنگهي لاهوتي هليا گهاتو ڏسي گهير
غلام حيدر گر اچي ڪئي سر جهڙ جهڪور
وچان ڇڏي سڀ وير غازي گڏيا گرنات سان

3

غازي گڏيا گرنات سان هاڙهي پري هام
وحده لاشريڪ له ٿيو آڏو تن انعام
غلام حيدر گر کان جن جوشئون پيتو جام
عالم هر دو انعام آه انهن جي اکين

نيتيان ڪيئن نماز جو سڪ سنڌوئي نه ڏئي
 اهي رڪعتون رهجي ويون جڏهن ڀرت ڪيا پرواز
 ونحن اقرب ويجهڙا اچي عشق ڪيا آواز
 فاڌڪروني اڌڪرڪم رمز لڳي دم تاز
 ڪيو وحدت ويڙه وجود ڪي ڀرت ڪري پرواز
 موتو قبلل محو ٿيا سي ڏسي نيٽن ناز
 فانما تولو فثم وجه الله برهه پڇايا باز
 غلام حيدر غلبو ڪيو شوق شاهي شهباز
 ڪر سر ڏيڻ جا ساز تونهي تند وڃاءِ تون

روڳي رڪعتن ۾ اوري ٿا اڙجن
 عاشق لنگهيا اڳتي سورهي سر ستن
 رلياو جي رند رام سان هو وينا وقت پڇن
 غازي وڃي گم ٿيا هو بينا منجهه ٽڪرن
 ونحن اقرب ويجهڙو ٻوڙا ڪين ٻڌن
 لاتقنطو ترهو عاشق عين ڏسن
 محبت جي ميدان ۾ پئيل ڪئي پتنگن
 غلام حيدر غير جون ڪپيون لمان لاهوتن
 هو روزن منجهه رلن هنڪي هر دم ڏس حضور ٿيو

ڪٿي ور وري سڪ منجهارون سسئي
 جبل سڀ جلبي ويو ڏسي ذوق ذري
 لڳي ماڻ مرگهن ڪي وڃي انگهي عشق چڙهي
 غلام حيدر غير ويو ٻارڻ منجهه ڀري
 منجهان تار تري وڃي ٿي هيڪاندي هوت سان

لکھي ھيڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي

لکھي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي

ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي

ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي
 ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي ھڪڙي

ٺٽي هيڪاندي هوت سان جلائي جبل
سڪ ڪنيائين ساه سان ڇڏي خوف خلل
اصل آريءَ ڄام جي چائي عشق اجهل
غلام حيدر غير ويو روي ٿيو رمل
هٽي تر تپل وسار هن وجود کي

8

انڌن کي الله جي گل پوي ٿي ڪانه
روگي سڀ رهجي ويا غافل منجهه گمان
لنگهي لاهوتي هلياسڪ ڪڙي سامان
غلام حيدر گوڏڙيءَ زهر ڇڏي زبان
جي موج ڪيا مستان سي جدا جالن ڪينڪي

9

جدا جالن ڪينڪي رليا اندر روح
ونحن اقرب ويجهڙو وينا ڪن وروهه
انفسڪم اشارا عشق جا سمجهن سنجھه صبح
غلام حيدر غير کي ڏين لاهوتي لوهه
پرئينءَ جي پاڻوهه جڏو جيءُ جياريو

10

جڏو جيءُ جياريو ستگر لڏي سار
نقارا جي نينهن جا اچي ٿيا اظهار
دلبر ديدان لائون هاديءَ دم هونگار
ڏاڍا ويءُ وسئون ٿيان وحدت ڪيا وسڪار
انا احمد بلا ميمي فرموده سردار
غلام حيدر غير ويو ڏسي پرت وارن جا پار
سڀني ۾ سٽڪار دونهان درد دکائيا

دونهان درد دکائيانوبست لائي نينه
 مرون مارڳ مان ويا جڏهن گاج ٻڌائون شينهن
 وحده لاشريڪ له محبت وٺا مينهن
 غلام حيدر گرجون لڳيون رمزان راتيو ڏينهن
 ڪاڪيون ڪيان ڪيئن جو رڳ رڳ ۾ رلجي ويو

عاشق ويا اوڏانهن جت منجهي مرون مرن
 نڪي ٻٽ ٻيلي ۾ نڪي سوئر سجهن
 انحد هونگان عشق جون ٻولي ٻي نه ٻرن
 وحده لاشريڪ له تاران تونهن ڪن
 نڪا ڦيرن تسبيح نڪا نماز پڙهن
 انئي پهر او اگهه ۾ ٿا سجده سوز ڏين
 جادو لايو جيءَ سان ٿا جوشن منجهه جلن
 غلام حيدر غير جا وڏيون وڻ ڪڍن
 سوري صاف ٿين وڃي نوري گڏيان نور سين

عاشق چڙهيالس تي ڦوڪي سيڻا هيون
 ونحن اقرب ويجهرو وريين واڏايون
 لاهوتي لقاء تي ڪڏ وڃن ڪاهيون
 اجاري اندر ڪي ڏيئا ٻاريائون
 جلائن جسم ڪي ٻاري بره سنديون باهيون
 غلام حيدر گل ٿيا خوديءَ ڪي ڪايون
 چت ٻاري چاهيون مڇي ويٺا موج ۾

مچي ويناموچ ۾ عاشق دم اُداس
 لڏي هليا هن سوء مان ڇڏي لوڪ لباس
 رويو راهه نهاريان منهنجو سڏ ڪيو سڏ ڪي ساس
 غلام حيدر گُر اچي منهنجو رنگ ڪيو سڀ راس
 عاشق چڙهيا انگاس گاندو گڏهه تي چڙهيا

سر ڏين جي سوز ۾ سي موٽي ڪين مرن،
 وحده لا شريك له لنؤ لنؤ لولي تن،
 انا احمد بلا ميمي چڙا چونگارين
 عاشق آب حيات جا ٽا پيالا پُريئن
 ڪوڙا پهچن ڪينڪي ٿا مٽيان منجهه مرن،
 معلوم ناه ملن ڪي سندي عادت عاشقن،
 غلام حيدر غيب ۾ ٿا نعره نر هڻن،
 سويرا ساميئڙن وڃي تڪيا ڪيا توحيد ۾.

تڪيا ڪيائون توحيد ۾ وساري وجود،
 انا احمد بلا ميمي ساجهر ڪن سجود،
 الاهي اسرار ۾ لاءِ ڏکڻ دود،
 غلام حيدر غير ويو اچي محب ٿيو موجود،
 سڄڻ سارو سوڌ جهلي جهولي آيو.

ڪري عشق اليل اديون مون سر آيو،
 باري بره بلوچ جو نينهن ڏاڍو ڪان نيل،
 رڳ رڳ منجهه رلجي ويو ڪري تن طفيل،
 جيڏيون جانب يار جي پرت رڪي آه پئيل،
 غلام حيدر غير ڪي بره هڻائي بيل،
 ستگر يار سويل، مون ڪي جهلي جهولي آيو.

جهلي جهولي آيو مون ڪي يوسف ساڻ يقين،
 سو پيرا صدقي ٿيان آءُ چئي آمين،
 جنهن جي جوش جاڳائيو بره وڃائي بين،
 غلام حيدر گر اچي مون ڪي توڙئون ڪئي تلقين،
 محبت موج سندن سدا سانوڻ جان وهي.

سدا سانوڻ جيان وهي پهر اٿئي پور،
 غيرت واري گوڙ جو سوز وڃايو سور،
 غلام حيدر گر جي مون ڪي چال ڪيو چڪور،
 محبت جو مذڪور انگ لکيو هو اڳهين.

ڪيئن ٿڪي هن ڪوٽ ۾ جنهن کي آديسن اُڪير
 ڪهه ڪٿون ٻن بافتا مون کي جهانگيئڙن جا جهير
 غلام حيدر غير ويو اچي رڪي برهه بحير
 ستگر رڪيو سير ميلو ٿيو محبوب سان.

پسڻ سان پيدا ٿي صورت سبھاني
 ونحن اقرب ويجهڙو آيو آري پاڻي
 دائر دلبر در تي پرت پري پاڻي
 موج ڪنھين مستان ڪئي ريءَ ملهه وڪاڻي
 غلام حيدر غير ويو اچي ستگر ٿيو ساڻي
 ٻارو چل پاڻي صحي سيڪاري سوز جي.

صحي سيڪاري سوز جي جانب جيءَ اندر
 ونحن اقرب ويجهڙو آيو نور نظر
 انا احمد بلا ميمي سمجھ سر ڀرون سر
 غلام حيدر گوش ڪروڻي نام ننگر
 باري برهه بحر الٰهي پيو الله جو.

واڍوڙن وڻڪار جو ڪو جو پھ پيو
 وحدت جي وڏاڻ سان پڇن لاءِ ليو
 عشق اجاري ڇڏيا ڏسن ڪو نه پيو
 غلام حيدر غير جو وڃئون ويرو
 جانب ساڻ جيو هر دم آب حيات پي.

وقت وياسي وسري جڏهن ڪيو نينهن ننگر،
 نوبت نينهن نئين ڪئي لايابره بحر،
 نڪا ڪنڌي ڪن ڪي نڪا ڪا ڪيون ڪر،
 نفل نمازان نينهن نيون زهد زڪواتان زر،
 موج وئي ميلهات ڪيو پڳا خام خطر،
 حامي هر دوجهان ۾ روهي ٿيو رهبر،
 غلام حيدر غير ويو ٿيو مرشد من اندر،
 تنهن تان صدقي سارو سر جنهن واقف ڪيو وحدت جو.

ٻانهپ ٻولي ناه ڪا جڏهن عبد منجهان ٿيو احد،
 سمجهي ڏس سرير ۾ قل هو الله احد،
 ڦٽو ڪر فناء ڪي ساجهر ڏس الصمد،
 انا احمد بلا ميمي ٻڌي ڪدورت ڪي،
 غلام حيدر غير ويو حاصل ٿيو لاحد،
 وحدت دم وجد هر دم آه هر حال ۾.

سرتيون جنهن ڪي سڪ پار تنهن جا پٽرا،
 راتيون ڏينهن روح ۾ ٻولي ٻولن هڪ،
 بس بيراڳن ناه ڪا اٿن بقاء بيهڪ،
 غلام حيدر گوڙيه آهن وار نه پاسي وڪ،
 لعلن منجهان لڪ سوجهي تن صحي ڪيو.

چاٿ اٿي چمڪو ٿيو لڳي لس لهر
 بوندان بيهن کين ڪي سوز ڪڙو ٿيو سر
 قطري منجهان قلم ٿيو تن ڪيائين تر
 غلام حيدر گر جو جاڳيو عشق اپر
 آيو سارو سر نظر ناه ويئي سڀ ڪري.

مردن ماريو موت ڪي لنگهيا ڏي لاهوت،
 نيتيائون نماز ڪي جاڳي ۾ جبروت،
 هليا هو حق ڏي مانجهي ۾ ملڪوت،
 غلام حيدر گوش ڪر نينهن نيا ناسوت،
 هلي مان هاهوت تڪيا ڪيائون توحيد ۾.

سنبري سامونڊي هليا اٿئي اصيل،
 چوراسي جا چت مان لاهي دل دليل،
 محبت جي ميدان ۾ ڏسن سئير سبيل،
 غلام حيدر گوش ڪر سپا جوت جليل،
 ڪاڪيون ڪي ڪليل رند سمجهن راز ڪي.

لڪڻ ليکوناه ڪو ڪئي ڪڇئون چپ چپن،
 اندر اوهيرا ڪري محب وٺو اچي من،
 صورت سهڻي يار جي تانگهه لڳي آه تن،
 وسارڻ وجود ڪي آه عادت آديسن،
 غلام حيدر غير ويو ٿيو روي منجهه رڳن،
 ڪم نه آه ڪچن سودي بناسر جي.

ابتري درياه ۾ جنين اچليو پاڻ،
 سٽي دعوا دور ٿيا وساري وٽان،
 ملي پيا محبوب کي ڄاڻي ڇڏهي ڄاڻ،
 محبت جي ميدان ۾ سڪ کنيائون ساڻ،
 غلام حيدر غير ويو موج کئي مهران،
 محبت وارو ماڻ حيدر ڀن ڄي هٿ ڪيو.

ٻاهر ڌوئين ڌوڙ اُچارين نه اندر کي،
 تو ۾ سر سمع جو پاڻ ٿئين ٿو ڌور،
 قلعي جا ڪفران جي قلب منجهان ئي ڪوڙ،
 غلام حيدر گوش ڪر هر دم ڏس حضور،
 پرت وارن کي پور، انهي پهر الله جو.

لٽي سج سماءُ ڪونه پوندي ڪاڪ جو،
 اڀرندي آرس ڪيئي تنهنجو وقت وڃايو واءُ،
 ترندين تر ميزان ۾ جتي پيڻ نه پائي پاءُ،
 نڪو مت ماڳ تهين نڪو وارث ات وڃاءُ،
 غلام حيدر گوش ڪر تون ڳڻي ڳالهه اها،
 ساجهر ڪر سماءُ پوءِ نه ڀڄندين پنڌ کي.

اجهو احمد عاربي هاشمي حبيب،
 حامي هيٺن جو ٿيو طالبن طبيب،
 پڪي ڏيئي باجهه سان آيو ڪول قريب،
 غلام حيدر غير ويو ٿيو ناميون نور نصيب،
 رسي راه رقيب ٿيو حمايت هاشمي.

عاشقن الله صحيح سڃاتو سڀ ۾،
 پاڻ وساري پاڻ ۾ جاڳائي جل الله
 نيتيائون نماز ڪي صورت صل الله
 غلام حيدر گل ٿيا ڏسي نور الله
 فڪر سڀ في الله آڏوتن اڳي ڪيا.

37

عشق ۽ عذاب ٻئي اڪر هڪڙي،
 هو وڃائي وجود ڪي ڪڍي غير حجاب،
 هو جاءِ نه ڏسي جڙندي آه بي حد بي حساب،
 چنگي چاڙهي چوه مان ڪوڙيون ڪري ڪباب،
 غلام حيدر گم ٿيا ڪري جان ڪباب،
 طبل انهيءَ جو تاب ڪي جهليندا ڪاڀري.

38

صبر سک وڃايو ننڊ ڦٽائي نينهن،
 ڏاڍي عشق اليل ڪئي محبت وٺا مينهن،
 غلام حيدر گاج ڪئي جيئن ٻيلي اندر شينهن،
 رمضان راتيون ڏينهن جانب لايون جيءَ ۾.

39

جيڏيون جاڳيو جيءَ ۾ نانڪ نور علي،
 پرين قربئون پانهنجي اچي ڪئي سڀ ڀلي،
 اڱڻ مون مسڪين جي آيو هوت هلي،
 ڪاڪيون آهيان ڪانڪا ويور ڳر ڳر منجهه رلي،
 غلام حيدر غير جي ڪا ڏنهن ڪانه چلي،
 وٺي ڳوٺ ڳلي اچي وينم ويجهرو.

اچي وينم ويجهڙو ساجن سدا منجهه ساه،
 جيڏيون جاڳيو جيءَ ۾ رڪي نينهن نگاه،
 وحدت جي وصال جا وير وهايا واه،
 نڪاسڌ ثواب جي نڪا غرض گناه،
 غلام حيدر غير جالڙهي وياسپ لاه،
 سترگر سنجھ صبح مون کي جهلي جهولي آئيو.

اتڪل ساڻ الله ڪڏهن پسندو ڪونڪو،
 وهي لهر لقاء جي دهشت جو درياءَ،
 بي سرانهيءَ بحر جو ڪي رند وٺندا راه،
 غلام حيدر گوش ڪر ڇڏڻگيءَ جوناه،
 جڏهن صدقي ڪندين ساه تڏهن پسندين پرينءَ کي.

حرص جي هڏيءَ تي لکين ويا لڙهي،
 ڪنهن سان نيبهه ڪانه ٿي جن جي ڪاڻ جڙي،
 غلام حيدر غير جي ڇڏ تون لاءِ لڙي،
 ڏکي پٺيءَ کي پڙي وڃي عاشق آسودا ٿيا.

ملن جي مجلس ۾ ڪونهي عشق اثر،
 ڇڏيون رمز رسول جي ٿا ڪائن پوک بصر،
 ڪل ڪُتن کي ڪانه ڪاجن ويهي وڃايو ور،
 جونما ڄمائن تي پڌن هل حشر،
 غلام حيدر غير جو ڪيڏي ڇڏڪڻ،
 ايندءَ سارو سر نظر ناه وڃي سڀ نڪري.

چپ چڻيندي راتڙي ' گيدين گذاري.
 چڙي عشق الله جو پڇي ويا پاڙي.
 حرام جي هڏي تي ڪٿائين ڪياري.
 عاشق لنگهيا اڳتي رڍ چڙي راري.
 سوريندي سميع کي تن اوندهه اجاري.
 غلام حيدر گرساڻ تون سنگت رک ساري.
 جن وحدت وساري صرُ بڪرُ سي ٿيا.

عاشق ويا اوڏنهن جت سڀ ڪجهه سماءُ،
 ڏوهه ثوابون ڏور ٿي جانب کي جاڳاءُ،
 ملت مذهب دين ڪفر جا ٿڳا سڀ ٽوڙاءُ،
 وحده لاشريڪ لاهرمزان روز رلاءُ،
 ڪفوا احد ڪلمون منجهان پرت پڙهائِ،
 ونحن اقرب ويجهڙو دل ڀر دود دکاءُ،
 هيئون گڏ تون هوت سان پياڻي سڀ ٻوڙاءُ،
 غلام حيدر غير ويو سيد جي ساما،
 اجهو منهنجو آه سدا احمد عاربي.

اجهو احمد عاربي وسيلو ولهڻ،
 حامي هيئن جو ٿيو اجهو عاصيئن،
 غلام حيدر گر کي ڪوڪ پئي وڃي ڪن،
 سرتيون ساهيئن جاڳايو اچي جيءُ ڀر.

جاڳايو جيءَ ڪي اديون آديسن،
 سڳيون لاهي سوز جون پورب پھ پڇن،
 آءُ انهن جي آهيان جي پنجن تن پاڪ پڙهن،
 ڪين ڇڏيندا ڪارڻي ڏنگي ۾ ڏوهن،
 ڏسي ڏوه ڏڏيءَ جا راحم رحم ڪن،
 قرب سڃاڻي پانهنجو هادي هٿ ڏين،
 وحده لا شريڪ له ڪلمون پاڪ پڙهن،
 فاڌڪروني اذڪر ڪم آيت عين ڏسن،
 غلام حيدر گم ٿيا غازي منجهه گرن،
 سويرا ساميئڙن ترها توڪل جا ٻڌا.

سدا سانوڻ جيان وهي لايون لس لهر،
 بوندان بيهن ڪينڪي وهي نينهن نهر،
 بره بهاران لائيون جاڳيو منجهه جگر،
 انا احمد بلا ميمي صورت صاف نظر،
 عاشقن اثبات ڪيو نور نبي انور،
 غلام حيدر غير ويو لايون هل حشر،
 صدقي سارو سر پرين جي پيار تان.

ڪاڪيون ڏس ڪڪر ۾ چمڪو ٿيو چوڌار،
 بادل برسي آيا ڪري مينگهه ملهار،
 چوڏس جيئن چانڊاڻ ٿي گل ڦل ٿيا گلزار،
 صورت سهڻي يار جي ڪري ڪير شمار،
 غلام حيدر گوش ڪر طلب تاريندءَ تار،
 درس ڏسي ديدار عاشق پيا وڃي اونھ ۾.

عاشق پيا وڃي اونه ۾ جنهن کي ڪنڌي نه ڪا ڪر.
 موج تهنين مهراڻ جي سدائين سير.
 وڃون وسڻ آڻيون ڪري ڪارونپار ڪڪر.
 واليءَ ملڪ وسائيو ٿيا ساوا پٽ پٿر.
 غلام حيدر غير ويو چوليون لايون چر.
 نبيءَ ڄام نظر ساوڪ ٿي ساڻيهه تي.

ساوڪ ٿي ساڻيهه تي گاهن ڪيا گلزار.
 سرتيون سوز ڪڙو ٿيو عين ڪليا اظهار.
 لنگهيا سي لطف سان سيد جي ساڌار.
 ڪيون بخشيشان بدڪار جون هاديءَ لڪ هزار.
 غلام حيدر غيب ۾ جنهن تونهنين چوري تار.
 برائن جا بار مرسل سيئي معاف ڪيا.

مرسل سيئي معاف ڪيا خطائون ۽ ڪوٽ.
 انا احمد بلا ميمي اديون ورتي اوت.
 جهڙي اوت الله جي تهڙي ڪن نه ڪوٽ.
 غلام حيدر غير ڪي چست چلائن چوٽ.
 ڏٺي ٻئي ڪي ٻوٽ لنگهي پئي لقاء ۾.

لنگهي پئي لقاء ۾ ته وري نه واجههء،
 اٿڻ ويهڻ اوڏهين حرڪت ٻي م هلاء،
 راتيو ڏينهان روح ۾ روحي رمز لاءِ،
 هڻ ٽپي ڏسي حق کي جوڙي جسم جلاءِ،
 غلام حيدر غير کي لاهوتي لوڙههء،
 سامي سيف سندا ڪڏهن ڪٿا ڪينڪي.

ڪڏهن ڪٿا ڪينڪي صيفل هڻ ساري،
 ولوڙج وجود کي باه بره ٻاري،
 مڃ مرشد جي ڳالهڙي جيڪا تحقيقان تاري،
 ستگر سنڀاري وڃي پئو وڻڪار ۾.

عاشق ويا اوڏهين جت جاءِ نه جبرائيل،
 موج سندي ميدان ۾ ماڳ نه ميڪائيل،
 آڏوتي اڳي لنگهيا چڙي اڌ ۾ عزرائيل،
 اهدنا الصراط المستقيم اُتي نه اسرافيل،
 غلام حيدر گوڏريه نياسڪ سبيل،
 اٿئي پهر اليل عاشق گم الله ۾.

عاشق گم الله ۾ گاروڙي ٿيا غار،
 ٽپي ڏنائون اوڏهين جتي اور نه ڪوهو پار،
 وساري وجود کي ٿا درست ڏسن ديدار،
 غلام حيدر گوڏريا وڃن ڪاهيون ڪارونپار،
 لاهي مرد ميار گر کي گڏيا گوڏريا.

ڪاهج تون ڪوهيار ڏي جت گاروڙين گذر،
 ڪنيو ڪاهوڙين ڪين ڪي سواءِ سڪ ٿمر،
 وتن ويڳاڻا ورهه ۾ ڪيون ڏور ڏمر،
 لائي ترار لاجي ڪڍي مار خچر،
 ته نفي ۽ اثبات جو وهلو لهندين ور،
 غلام حيدر غير جو غازي لاهن گر،
 توڪل ترهي تر ته هاڙهي ملين هوت ڪي.

هاڙهي ملين هوت ڪي ته وري نه واجهه،
 اٿڻ ويهڻ ان سان حرڪت پي م هلاءِ،
 راتيو ڏينهان روح ۾ روهي رمز لاءِ،
 غلام حيدر غيب ۾ جلوه جوش جاڳاءِ،
 وٽ جانب لهندين جاءِ ڦٽو ڪر فناء ڪي.

جيڏيون جاڳيو جيءَ ۾ مان صدقي ڪيان ساه،
 سرتيون سيباڻو ساه ڪي سچو شاهنشاه،
 ڏسيو درازيءَ ۾ جو رمزن وارو راه،
 سونهون ٿيو ساڻيه تي هميشه همراه،
 نانڪ ٻاريو نينهن جو اندر ۾ آڙاه،
 غلام حيدر گرساڻ منهنجو اصل هو ارواح،
 صدقي سارو ساه، مرشد جي هڪ مام تان.

ساراهيان سچو ڏٺي ٿو ساراهيان سرور،
 مٿن محي الدين جو توڙي پير پائن پيا پر،
 جنهن جاملڪ مريد ٿيا لاهوتي لشڪر،
 جذبي جيلانيءَ جي ڪنبايات ڪفر،
 قرب ڪرارو قادري آه دست جنهن دلبر،
 قدم ڪل وليءَ تي هو ڪو روز حشر،
 غلام حيدر گودڙيو تو پير منگي پاڪر،
 حامي ڏينهن حشر آهي جيلاني ته جهان جو.

وڃي پياسي وڃ ۾ جت قلم ڪارونپار،
 انت وڌائي ناه ڪو نڪو شوق شڪار،
 نڪو سڄ نه چن: هونڪو آنڌوڪار،
 سڃاتو سي سپرين ڏينهن انهيءَ تڪرار،
 غلام حيدر غير ويو اچي عشق ڏنو اعتبار،
 تن من تونهن تار وهي لهر لقاء جي.

برساتيون بادل ڪيون ڪئي آب اچل،
 راڳامان رمزن جاروت ٿيا رمل،
 وحدت ويرون آئين ٿيون تار ترايون تل،
 غلام حيدر غير ويو پور چڙهيا پل پل،
 حامي هر مهل هادي هر دو جهان ۾.

ٿي هيڪاندي هوت سان سنڀاري سببان،
 سيني سور سمائيو بره ڪئي بريان،
 هلي هولي حق ڏي نينهن چالي نيشان،
 سسئي ڪي سورن ۾ ٿيو آريائي اڳواڻ،
 صاب پيس سڌڙا گڏي ريءَ گمان،
 غلام حيدر گر ڪيا اچڻ جا احسان،
 صدي ڪيان جند جان سڄڻ تان سيئي پرين.

جانب جاڳيو جيءَ ۾ لٽا خوف خلل،
 بوندان برهه وسائيون آئي عشق اٿل،
 اقرب عشق الائيو رمز روي رمل،
 لڳو نعره نينهن جو پرت هادي پلپل،
 غلام حيدر غير ويو چوٽ چڙهي چلچل،
 بره ڪري بل بل وڪوڙيم وجود ڪي.

گاروڙين جي گام تان ٿيو معافي سڀ مرض،
 اهدنا الصراط المستقيم لٿو تن لرز،
 ڪونهي تن قرض جي غلام حيدر گڏيا.

سوجهي تن صحي ڪيو ڄام سچو ڄاڻي،
 موتو قبلل محو ٿيا جنتي واءُ وره واڻي،
 ساڪن ٿيا سمنڊ جا جت بي پايان پاڻي،
 غلام حيدر گر جي تن صورت سيپاڻي،
 وڃئي ٿي وهائي ننڍيءَ ناتو چالڳي.

اٺئي پهر الله جو جن سر آيو جوش،
 ظلماتي ظايع ڪري روشن ڪيائون روش،
 آدم جو اظهار ۾ پهري آيو پوش،
 غلام حيدر گرساڻ غازين جو آهي گوش،
 هادي مون کي هوش اڪر پڙهايو الف جو.

ڪيون غارون نروار درس وڃايو دم جو،
 هادي حڪم حق جو درس ڪيا ديدار،
 محبت موڪلڻ لائون لئو لئو منجهه لغار،
 انا احمد بلا ميمي غازين جي گفتار،
 جلايو جس ڪي پرت ڪري پلتار،
 غلام حيدر هڪ ٿيا آڏو تن اسرار،
 سامين جا سنڪار پورب ۾ پيدا ٿيا.

اک وڃي پيئي اوڏانهين جت سر سارو ٿي ناه،
 هي اڳيئي ڪونه هو آءُ مڙوئي آه،
 غلام حيدر گوش ڪر هي چريا ڦاسا يا چاه،
 عاشقن الله ريڙهي وڌو آه رڳن ۾.

ريڙهي وڌو آه رڳن ۾ عاشقن الله
 انا احمد بلا ميمي سڃاڻي صل الله
 مچي ويناموچ ۾ جاڳائي جل الله
 غلام حيدر غيب ۾ چيو عاشقن الا الله
 صدقي سارو ساه گهورڻ گهوران گهوٽ تان.

نوري نانڪ شاھ جو آھيان گولو گدائي،
 حامي ٿيو ھاشمي اچي باري بچائي،
 غلام حيدر ناھ ڪو ڪئي احمد عطائي،
 محمد ماندائي مشڪل سيئي معاف ڪيون.

سنڌي ڪلام

الف - ب وار ترتيب سان

مخدوم غوث محمد گوهر جي ڪتاب خاني ۾ موجود فقير غلام حيدر جي ڪلام جي قلمي پياض جي هڪ ورق جو عڪس جنهن جو ڪاتب ”ڏنل رم گر“ آهي.

ڪلام نمبر I

آهي سڀ الله جاڏي ڏسان جيڏيون.

محمد موج الله جي سا صورت صل الله
هندو مؤمن ناه ڪو ڦيري دم فتاح.

دوئيءَ درد دهايا پاڇهون نينهن نراه،
هل هنئين سان هوت ڏي وئي رهبر راه.

نظر نه اچي ڪو ٻيو اديون ريءَ الله
جوئي آه سو ٿيو عاشق ڏسين ڏاه.

جوش جانب جو جيءَ ۾ جاڳايو جل الله
غلام حيدر گوش ڪر هر دم هادي هو الله.

ڪلام نمبر 2

اسان محبت تنهنجي منگي تون بادشاه آهين بي رنگي.

عشق اليلان ڏاڍيون لائون جوش جاڳيو دل جنگي،
جهڙي تهڙي دامن لڳڙيس توڙي شرابي پنگي.

هر صورت ۾ سئير مچائيئي عربي رومي رنگي،
ڪٿي ايران طور ان بنايئي ٿوپي پوش فرنگي.

غلام حيدر غير ويو سي وره تنهنجي دل ونگي،
پير مغان پير جام پياريو ترت لائين تنگي.

اٿئي بهي بهر اداس،
 منهنجو من مارو ڏي.
 ساريون سنگهارن کي سڏڪيون،
 سڏڪي ساس.
 ڪهه ڪٿون پن بافتا،
 منهنجو روح ته تن سان راس.
 ملڪ مارن تي مينهن،
 مهر جاوڻ ٿن وره واس.
 غلام حيدر غم لهي ويا،
 وسري ويا وسواس.

ڪلام نمبر 5

اٿانگي عشق جا لائي مئي دل جوش جاڳائي،
 ٻرن آڙاه ندر اوڙيون گگن گاه جيئن ڪري گوڙيون،
 جلائن جسم کي سوريون بره دم بين وڃائي،
 هليا عاشق هڻي نعرو ڇڏي هن لوڪ جو لارو،
 وٺي سر سيرا اڀارو جدا ٿيا جسم کان ڄائي،
 ڏٺو جن عشق جو شعلو هليا عاشق پڇي پولو،
 ڇڏي هن روڳ جو رولو تماشا طور سينائي،
 اڳڻ دم عشق جون هونگان پڳي غيرت ڏيئي چونگان،
 وڃايون سوز سڀ سونگان فدا ٿيا فڪر فنائي،
 غلام حيدر جنبي جاڳيا وره جي واڻ تي واڳيا،
 ٿياسن سرسري ساڳيا صفاد م نور صفائي.

ڪلام نمبر 5

اهي آڏوتي اڻ موت رمزان روز رلائين ٿا،
چئنچل چاڙهي چوٽ سرنڊا سوز وڄائن ٿا.

سوز سناسين سر تي چايو محبت وارو مينهن وسايو،
پڇي عدم جي اوٽ جلدي جسم جلائين ٿا.

برهه پيراڳي عشق کيڙا نينهن نشابر ناميان نيڙا،
اسم ذاتي دم چوٽ سامي سنڪ وڄائن ٿا.

عشق اليلان چوليون چٽڪن برهه جا باشا دم دم اٽڪن،
گهور ڪيون ڏس گهوٽ سورهيه سر سنپائن ٿا.

غلام حيدر گر گفتاران لئو لئو لولي تانگه تنواران،
پڇي ڪفر جا ڪوٽ مرشد مدد ملهائن ٿا.

ڪلام نمبر 6

آءُ تان آهيان سڀ سبباني آدم ڏيل ڏسڻ ۾ آيو،
منجهه وجود ديدار دلبر جو آهي نورؤن نور نشاني.
انا احمد بلا ميمي آهي جلوه ذات رباني،
الانسان سري وانا سره ٻڌ فرمودو فرقاني،
نوبت نينهن وڄائي هردي آهه سوز سدا سبباني،
غلام حيدر گم صورت ۾ ڏسيو هادي حرف حقاني.

ڪلام نمبر 7

اسين پاڻ کان پاڻ وياسي ڪنهن جاءِ ٻي ٻي پياسي
ونحن اقرب ويجهڙو اسان موتو مري جياسي،
هر دم هاديءَ حال ۾ اسان نوبت نينهن نياسي،
جانب آيو جوءِ ۾ اسان صدقي سر ڪياسي،
لاحدلولي يار جي اسان روهي رمز رلياسي،
غيرت ڳالهيون غير جون ٻيا وهه سڀ وياسي،
وحدت ويريون آئيون اسان سوري صاف ٿياسي،
غلام حيدر گرساڻ اسان هر دم هڪ ٿياسي،
چشم چوٽان لائيون اسان گوشتي در گڏياسي.

ڪلام نمبر 8

اندر ويٺو اور ٻاهر ٻاڦ نه ڪري،
ونحن اقرب ويجهڙو گهوريون پيو سر گهور،
محبت جي ميدان ۾ تڪ نڪي ٻيڻا تون،
ساميءَ ٿيندڙ سوجهرو يائڻ پنهنجو پور،
پو پٺاري پر جي ڏونگر ويٺو ڏور،
غلام حيدر گوش ڪر سڳو سچ جو سور.

ڪلام نمبر 9

آهي ڙي ڪا ساهيڙي مونسان ڪيچ ڌڻين ڏي ڪاهيڙي،
جيڏيون وس نه پانهنجي ڏور وڌي ڪنهن ڏاهيڙي،
جنهن جي پرت پنهل سان چپر تهين ڪي چاهيڙي،
ٻانهي خان بلوچ جي ٿيس لاڳاپا لاهيڙي،
پنهل ته آهي پاڻ ۾ ڏس ڏنو ڪنهن ڏاهيڙي،
جنهن ڪي سڪ سنباهيو ڊپ هلي سڀ ڊاهيڙي،
غلام حيدر گرساڻ روز روهي دم راهيڙي،
ملنديس جام پنهل ڪي جنهن جي نيڻ ڪي ننڊ ناهيڙي.

ڪلام نمبر IO

الـيـلان عشق جون آيون،
ويون وسري پيون وايون.

جڏهن دلبر لايون ديدان عشاقن سر ٿيون عيدان،
ڏٺيون دل رمز رسيدان ٻاريون بره پيڙ باهيون.
لڳو نعرو نوبت شاهي جاڳيو دم جوش دل جائي،
هيمش حق همراهي آيو هت لا اصل لاهيون.
آئي هو حق جي مستي وسائي وره دل وسستي،
ڪڍائي غير جي هستي نوان لڪ شوق جاڳايون.
غلام حيدر گڏيا غازي دائم دل در درازي،
ڪريان دم دم اتي آزي پوان پيرين تهين ڪاهيون.

ڪلام نمبر II

اسين آياسي اصل اوڏاهون دين ڪفر کان پنڌ پراهون،
عبدالاحد گم جو ٿيڙو پيش پرينءَ جي جيڪو پيڙو،
هو هو آدم پائي ليئڙو درد ڪرايون ته دل دانهون،
انا احمد بلا ميمي سونهن سچار وقول ڪريمي،
هندو مؤمن آه هڪوئي طير بهائم سئير سڄوئي،
دوئي دل مان ڪڍ تون ڏوئي و نحن اقرب محب مداحون،
غلام حيدر شاه جيلاني لنو لنو اندر جانب جاني،
رمز سهڻي جي بات نهاني پير مغان جون پشت پناهون.

اٿي چرخو چور ڪٽڻ ٻاجهون ڪين سيباڻي،
 تاريون رک طلب جون محبت منجهان ڪوڙ،
 ويه نه ٿي تون ويسلي نيڻين ننڊا ڪوڙ،
 راتيون ڏينهنان روح ۾ سڳو ساجن سور،
 ڪل ڏاڍي ٿي ڪانڌ جي پائڻ پنهنجو پور،
 ڪيڏانهن ڪنڊين ڪپڙا جڏهن ڪٽي ڏور،
 غلام حيدر گولڙو آه سترگر تان سر گهور.

ڪلام نمبر I3

اڏاري نينهن جي نيرڙا،
 چڙهي عاشق عرش ويڙا.

سدا منجهه سئير سبحاني پين پر جام نوراني،
 ٿياسِي مرد لاثاني موتو قبلل مري جيئڙا.

چٽيون دل چوه ۾ چوليون نحن اقرب ٻڌي بوليون،
 ڏنيون سترگر سچيون لوليون ڏناسي ڏينهن جا ڏيئڙا.

ڏنو جلوه جنهين ذاتي اندر منجهه عشق اثباتي،
 پي ڪر پر جام پرياتي چڏي هن لوڪ جي ليئڙا.

غلام حيدر هليا غازي ڪيڏن باڪا بره بازي،
 هميشه رمز حق راضي پرين جي پيش نيئي پيڙا.

ڪلام نمبر I4

آهيان اصلئون ذات اداسي ماڳ مسافر دم ٿي آيس،
اچي آدم ۾ ڪيل ڪلايم سؤ سؤ روپي رنگ بنايم.
اچي ٿيڙس گم غواصي.
آيو آهيان لا مڪاني آدم صورت ڪيم نشاني.
هت ڪيڙس سوز سناسي.
لڪ قبائون پوش ڪياسِي هڪڙا لاهي ٻيا ڏڪياسِي.
اچي ٿيڙس پاڻ پياسِي.
غلام حيدر نينهن نظارو بره بقاء جو وڳو نقارو.
اهو ترم ٿيو طلسماتي.

ڪلام نمبر I5

آءُ مل ماهي ڪانگ اڏاڻيان روز ازل کان تنهنجي آهيان.
نينهن تنهنجي جون جگر ۾ جايون،
فوجان حسن جون بره بچايون،
ڳالهه اوهان جي ٻڌاڻيان،
پلپل ڪن ٿا پور پسارا دمدم دلبر نينهن نظارا.

اڱڻ اچين مون سيج وچاڻيان،
يار اسان کي مل اچي تون ويڙهي وسندين يار سدا تون،
سر صدقي ٿي مان گهور گهميان.

غلام حيدر در تو گدائي احمد ذات ڏئين مون عطائي،
پس پيش تنهنجي هيءُ ڳالهه ڙي ڳاڻيان.

آهي به هو هوندو به هو، گل من عليها فاني دگر
 ٻي شيء جيڪا ڏسڻ ۾ آئي رمزن واري روءِ،
 ونحن اقرب چون ٿو سڃاڻي جانب آيو جو،
 ڪربلا ۾ ڪوس ڪرائي زمين زمين ڌو ڌو،
 فاڌڪروني ذڪر آه ذاتي خوديءَ ڇڏج خو،
 پاسي ڪر نه تون پنهنجي پر ڪي وٽ قالو بلي واري ڪو،
 غلام حيدر حيرت حق جي دم قدم آرزو،

برہ دس بارش ڪري سر عاشقن جي آيو،
ڪربلا واري قتل جو رنگ لاهوتين لايو،
عينن سندي آراهه ۾ اچي پير غازين پايو،
محبت سندي ميدان ۾ اچي صادقن سڏايو،
شاه شمس الحق جي ڪل چون ٿا لاهيو،
هي نه ڄاڻن ڳالهه ڪائي ٺاهه ٺورهن ٺاهيو،
غلام حيدر گل ٿيو اچي غم گيلانسي لاهيو.

ڪلام نمبر 19

بي رنگي سڀ رنگ ۾،
آئيو ويس ڪري واه واه.
انا احمد بلا ميمي،
ڪفوا احد قل هو الله
صورت مرسل سير مڃايو،
موج ڪري گجگاهه.
هر جاء هو ڪايار هلايا،
جبروت تي جل الله
غلام حيدر گم الله ۾،
هر دم حيدر هو الله

ڪلام نمبر 20

بيهان ڪيئن پني پور ۾،
منهنجو پنهل سان پاھت.
پڙيون ٻارو چل سان منهنجو،
اڳي هو آھت.
سڀني سوز مئيءَ جي،
پڙيون ڪي پربت.
جائي يار جبل ۾،
جيڏيون ملير جت.
غلام حيدر غير ويسو،
مون ڪي هاديءَ ڏنو هت.

بخش ڪندين بـدڪاريون يـسار،
مون منجهـ عيب اڀاري آهـن.

پاند ڳچيءَ ڳل تو در پايان سهڻا نام ستار،
سهوان سهس هـ زاري آهـن.

راتيو ڏينهان آهي اندر ۾ تن من تنهنجي تار،
آس اميدون تو منجهـ آهـن.

هر دو عالم ۾ هـ ٿ ڏي هـادي.

وحدت دم وسـ ڪار،
ڪوري ڪس قلب تان لاهـن.

غلام حيدر جا غم لاهين ڏيهن جا ڏاتار،
هن بندي جي بـديون آهـن.

(ب)

ڪلام نمبر 22

بن ڏيان بيون ڳالهيون هر دم هـاديءَ سان جاليون،
جيهي ڪيهي آهيان اوهان جي پرت ڳالهيون سڄڻ پاليون،
محبت موڪان يار يوسف جون رمزان روز نراليون،
درس درازي روشن ڪيـ ٿو ڏيئي پـرت پياليون،
مشڪل منهنجي معاف ڪيائون تـال وچـن دم تـاليون،
غلام حيدر غرض نه ڪائي هـاديءَ دست دواليون.

ڪلام نمبر 23

تنهنجو وڏاڻيون حسن جون هوايون،
دلبر دامن ڏيڏان اچن سڀي آيون.
محبت موج موجان چڙهيون بره فوجان،
وجهن دامن دل کي ڀرت ۾ پڇايون.
جنهنين جام پيتو پاڙي عشق پلي ٿو،
حيرت منجهه حيران وڃن وڪ وڌاڻيون.
نوبت نينهن لائي سڄڻ دل سمائي،
اقرب جو اشارو ڏسن نين نايون.
آءُ غلام حيدر نبي نور انور،
همه ملڪ مولا گهري سر گهمايون.

ڪلام نمبر 24

تونهن تند تنوار مهل اهارڪ دم دلبر سان،
و نحن اقرب ويجهڙو پيرين ناهي ٻئي پار،
مڃ مرشد جي ڳالهڙي اندر کي تون اڃار،
هل هنئين سان هوت ڏي پيرين پنڌوسار،
لاهي لاڳاپا لوڪ جا ڪرڪڻ جي ڪار،
غلام حيدر گوش ڪر دمدم ڏس ڏيڏار.

تون تان آءِ سڄڻ هڪواري
پاڻ پاند گچيءَ گل گاري

اجهي تنهنجي آهيان آريائي
سڌ سڻي ئي سڻا سائي

آهين گوهر تون گلزارِي

حسن تنهنجي جي هرجاءِ هولي
لنؤ لنؤ لڳري تنهنجي لولي

بره براتان باري

صورت تنهنجي بي رنگ آهي
حيرت هوش نيو سڀ ڪاهي

نيئن ننڊ وساري

نور تنهنجي جو هرجاءِ نعرو
ظاهر باطن عشق اهارو

تنهنجي ديدن جي ته بهاري

غلام حيدر گم نه پيدا
هر جاءِ هر ڪو هو پيدا

مالڪ تون مختياري

ٿو سان اسان جي زاري،
تنهنجو ٻوڙهه ٺو بهاري.

تنهنجي حسن حملو ڪيو هل درد جو دور ٿيو،
غيرت جو ڪل غلبو ويڙو جيڪا عشق دل اجاري.

تنهنجي اصل آريائي آهيان پنهل پاڇاڻي،
وندر وڃي وڪاڻي تنهنجي طالب تار تاري.

سهڻا حال مون سڀوئي معلوم يار توئي،
ڪيئن ٻئي چوان مون روئي سڻي يار ڪرستاري.

تنهنجي عشق جون اليلان ڪيون ڀرت يار پئيلان،
مجنون گهري ٿو ليلان تنهنجو حسن ٿيو هزاري.

غلام حيدر صفر علي نجف جو انور،
شاهي مڪان ڪوثر ڏني دوست دلداري.

تون تان موت منادل جاني،
تنهنجي قدمن تان قرباني.

آءُ الله لڳ ڳڻ مون پيهي،
دامن لڳريس جيهي ڪيهي.

تنهنجي درشن لاءِ ديواني.

وائين تنهنجي قل وچايان،
گهريون گهريون سر گهميان.

تنهنجي حسن ڪئي حيراني.

دوست اچي ڏيو مون دلداري،
پرت پرين تو سهڻا پاري.

تنهنجي موج ڪئي مستاني.

عشق اليلان ڏاڍيون لايون،
لنؤ لنؤ لوليون يار لڳايون.

فڪر ٿياسپ فاني.

غلام حيدر گر همراهي،
هر دم هادي پاڪ پناهي.

آيو عشق ڪري احساني.

ڪلام نمبر 28

ٿيو اظهار ڪري سينگار جنهين جسم جلايو،
 ديدن دؤر ڪري ڪڪور آڻي عشق اٿاريو.
 سيني سٽڪار بي اختيار ڪري ايلان آيو،
 نوبت نينهن راتيو ڏينهن دونهون دوست دکايو.
 مجھ لولاڪ ٿيو پاڪ مٿي عرش آڻايو،
 نبيءَ نور حق حضور اتي عشق الايو.
 ڳو طبل ويو خلل سري سئير سمايو،
 چشم چوٽ لائي گھوٽ برهه باز بچايو.
 غلام حيدر منجهه نظر پرين پاڪ ٿي آيو،
 ويا گمان سڪ سامان جيءَ ۾ جوش جاڳايو.

ڪلام نمبر 29

ٿيا دين ڪفر سڀ دور ديدان دوست اڙايون،
 جان جسم ۾ پير ٽڪن بـاـهـيون
 موج مرشد جي آه منصوري ڪيڙو ذات ظهور
 باتيون برهه جون سڄي سڻايون.
 هاديءَ سبق پڙهايو سڪ جو نورؤن اعليٰ نور،
 وسري ويون سي بيون سڀ وايون،
 غلام حيدر گم حسن ۾ پرت پڙهايا پور،
 ليڪا سڀ هليا سڀ لاهيون.

(ف)

ڪلام نمبر 30

ناه عجائب ناهين ٿو،
بي رنگي رنگ بنائي ٿو.

حسن تنهنجي سهڻا هوليون لايون وسري ويون سي بيون سڀ وايون
نيون نيون نوبت نينهن وڃايون وحدت وره وسائين ٿو.
عربي رومي ظاهر زنگي عجب ايراني فوج فرنگي
آپي صحي آپي جنگي اهي گهوران يار گهمائين ٿو.
هندو مؤمن هل هنگامان جنست دوزخ درد دمامان
عين علي اسرار امامان اهي جذبا يار جڳائين ٿو.
غلام حيدر هو حق سارو اندر پاهر نور نظارو
انا احمد سمجھ اشارو هر جاء پاڻ پسائين ٿو.

(پ)

ڪلام نمبر 31

پايان پاند ڳچيءَ گل ڳاري،
آهبي دم دم دلبر زاري.
دردن تنهنجي کيس ديواني راتيو ڏينهان محب مستاني،
مون تار تڳان تنهنجي تاري.
سڪ اوھان جي لاياسگھيرا دل تي دلبر تنهنجا ديرا،
تنهنجي ڏيڏن ڏيڏن بهاري.
پلڪ نه سهڻا پاسي سهندس ڏٺري ٻاجھون مور نه رهنديس،
دلبر ڏي دلداري
غلام حيدر صدي ساري پاڻو پاسي ٿيس بيزاري.
اٽڪي عشق تنهنجي اسراري.

پيئي ڪا سڌڇا گذري پڙهي ڏس پنهنجي شجري،
 ڪرن سودا ڪڍي ڪاڻيان وڙهن وهلو ڪڙي ڏانگان،
 لنڊيءَ لڙي ڪيا ڍانگا ٻڌائون ڪوڙ تي سنڌري،
 اصل تون ڪونه هئين ڪاڻي خبر ناهئي ويندين ڄاڻي،
 ڪيو ڪم نينهن جي ناتي رکج دم دوست دل اجري،
 اصل ڪا ڪل نه تو ڪوڙا اجايا تو ٻڌين ٻوڙا،
 فنا فاني جهمر جهوڙا وڃئي ٿي ويل ويهه سنڀري،
 پڙهي ڏس وحده وائي ڄاڻي ڪاڻي جانب ڄاڻي،
 سهڻي جي پاسي سچائي آئي سڪ يار جي سٿري،
 غلام حيدر همه هادي رکج دم دوست دل شادي،
 وڃائي نينهن تو نادي امالڪ نينهن دل نظري.

پاڻ نه پنهنجو پايوسي تڏهن انا الحق الايوسي.
 موج منصور ڪي مست ڪرايو.
 شيخ صنعان ڪي جڻيو ٻڌايو.
 برهه بلاول گهاڙي پيڙايو رمز انهيءَ رنگ لايوسي.
 عشق عطار ٿي ڪيون اليلان،
 شمس الحق تي شوق طفيلان،
 بستاميءَ سربرهه جون ڪيلان دردن دود ڏڪايو سي.
 برهه بهاران جنهن سر لايون،
 دين ڪفر جون وسريس وايون،
 انحد هونگان عشق مچايون جذبن جوش جاڳايو سي.
 غلام حيدر گر فرمايو،
 ونحن اقرب ناد وڄايو،
 رمز رندي دم سير سمايو شاهي طبل وڄايو سي.

پيرَ پٽ پڇي مونکي
سڪ سڄي مارن ملڪ الو.

سڪ اباڻي سوز مڇايو مون کي ملڻ جو سرتيون سعيو.
پيرَ ورنڱ رڇي
لوئي اباڻي کين لهڻان روز ازل کان تنجي آهيان.
ڪندا ماڙ اڇي
ماڙ ڪري مون ڏي مارون ايندا هيءَ نمائي نال گڏيندا.
ڪندا ڪانه ڪڇي
غلام حيدر غم لئاسي ساڻ سنگهارن سڪ گڏيا سي
پيرَ مڇي موج مڇي

ڪلام نمبر 35

پيش توهان جي يار پياسي پنهنجو سڱ سنڀالين
سڏ سڻي ڪروير تون واهر سنهڻا سنجھ صباڇين
غور ڪري غم لاهه اڇي تون پريتم پاڻ پساڻين
آءُ امالڪ اڱڻ تون منهنجي جانب جاءِ وسائين
توريءَ تڪيوناه اسان کي ساجهر من سڏائين
واهر ڪر وسيلو مون تي مولا مينهن وسائين
هر دو عالم ۾ هادي همدم نوبت نينهن وڄائين
عيب نه ڦول اسان جا عاشق مديون سنڀ متائين
ڪڇ ڪمايم ڪوڙ پساو ڇين کان تون ڇڏائين
دم دم عشق الائي آون جانب جوت جاڳائين
غلام حيدر گولو آهي تنهن کي درس ديكائين

ڪلام نمبر 36

پل پل پوي ٿو پور مون کي پور عشق جو،
اهڙو ڪونهي سوز جهڙو سور عشق جو.
بيمارن جون لک دوائون مرض مريض وڃن ٿا چٽايون،
نيسائجي ٿو ڪين کي ناسور عشق جو.
مٺي نشو ۽ شراب ملي ٿو پل پهر ۽ ڪلاڪ هلي ٿو،
سامائجي ٿو ڪين کي مخمور عشق جو.
غلام حيدر غم نه آهي قطرو غير رهيو نا آهي،
بڌائجي ٿو ڪين کي مذڪور عشق جو.

نوٽ: ڪن راوين جو چوڻ آهي ته هي ڪلام فقير صاحب ان وقت چيو آهي، جنهن وقت پنهنجي مرشد کان طلب پڇي اچي پنهنجي ڳوٺ پهتو ۽ سڪ به سرس ٿي هيس. هي ڪلام سندس پهريون ليکجي ٿو.

(ق)

ڪلام نمبر 37

ڦوڪ ته لڳي عبرين عاشق ڪين اُجهڻ.
دين ڪفر جي دل ڪئون ڪيڏي ڇڏ ٿون ڪاڻ،
ونحن اقرب ويجهڙو تنهنجو توڻي ساڻ.
درازي درياھ جو وهڻي نيھن نياڻ،
ڇڏ هڏي جي هوڏ ڪي ٿئي ڪي ناتاڻ.
پري نه پائج پرين ڪي اٿي پر ڪان اوڏو پاڻ،
غلام حيدر گوش ڪر هر دم هادي ساڻ.

ڪلام نمبر 38

غير عشق صلوات سبڃاني
سر ساه ڪرين قرباني.

ملت مذهب دين ڪفر ڪون
ست سئير ڪرين سلطاني.

آدم سر اسرار الاهي
چوڙ چلين جسماني.

اندر ٻاهر هو حق سارا،
اقرب عشق نشاني.

غلام حيدر گم صورت وچ
درد لڳا دل جاني.

(ج)

ڪلام نمبر 39

جن وڌي آه اک اوڏاهين دوست جي ديدار ۾،
مرد سي ميدان آيا سنوز جي ستڪار ۾.
رت روئن راتيو ڏينهان عشق جي انظار ۾،
ماڳ هن منصور کي ڪنهن درد آندو دار ۾.
شمس ڪل خوش ٿي ڏني ڪنهن درد جي ڏنڌڪار ۾،
قتل ٿيو ڏس ڪربلا ۾ سوز پيو سنسار ۾.
غلام حيدر گل علي سرور سچو گلزار ۾،
موج مرسل جي مڃي ٿي سرخرو سرڪار ۾.

ڪلام نمبر 40

جتي بره لايائڻ ڪارا،
اتي دين ڪفر جا چلن نه چارا.

نوبت نينهن هڪا دم هادي،
مدد مرشد شاه درازي،
جنهن جا دم دم عشق اشارا.

بي رنگ بره ٻڌائي ٻولي،
ونحن اقرب عشق ڀرولي،
چاٽيءَ ۾ چمڪارا.

لنؤ لنؤ لولي محبت موجدان،
چئو چئو ڦير حسن جون فوجدان،
وحدت جا وسڪارا.

غلام حيدر حق سمجهايو،
عشق الله بن پنڌ اجايو،
هاديءَ حڪم سچارا.

ڪلام نمبر 41

جل الله صل الله هو الله

محبت جي نه مٽيندا.

لاهو تي ته لقاء ۾ چوڻا وره وٺيندا،
ديدن جي ديدار سان قلبئون کس ڪٽيندا،
جهڙا تهڙا پانهنجا چپر ڪين ڇڏيندا،
پرڻ جي پيار تان سور هي سر سٽيندا،
غلام حيدر غير جي هستي سڀ هٽيندا.

ڪلام نمبر 42

جتي عشق الله ڏم لائي
راتي ڏينھان وحدت وائي.
بره براتان نور نوازيون ڏم ڏم عاشق ڪن ٿا آزيون
جوش جڳائڻ جائي جائي
نوبت نينھن سراسر سولي عاشق اصلئون ڪن قبولي
مشرق مغرب عشق اليلان دين ڪفر ۾ چل مل چوليان
جانب جوت جڳائي
غلام حيدر گم صورت ۾ مرسل مولا محب مورت ۾.
آهي عينئون عين الاهي

ڪلام نمبر 43

جن جاڳايو جيءَ ۾ رمز روهي ڏم نظر
ونحن اقرب ويجهڙو برهه بالا ڏم بشر
ويريون وحدت جون چڙهيون در دؤر دنيا در بدر
قل هو الله احد الله هر دو عالم هو حشر
شاه نجف شه مرتضيٰ آسيد خير البشر
حسنين هادي دائما سوز دارم در جگر
عشق آدم چائيو لعل لاهوتي لهر
پريتئون پتنگن پيل ڪئي مست دنيا ڏم گذر
غلام حيدر پاڻ ناهي عشق جو آهي اثر
هو هوايون حق جو ناه تنهن ۾ ڪو ڪثر

ڪلام نمبر 44

جتي عشق لايون هل هلان اتي ڇا ڪندو قاضي ملان
بره براتان جڏهن سڻايون وسري ويون سي ٻيون سڀ وايون
پول لڻايل پلان
مسلمن واتان وره وڃايون نفل نمازان ڪسب ڪمايون
عشق واري چل چلان
بوندان بره وسائن باري، درد وندن کي دم دم زاري
قرب ڪيا ڪل ڪلان
غلام حيدر گر گڏيوسي، وهم طلسم سڀ ويوسي
چول لايون چل چلان

ڪلام نمبر 45

جيئن پوءِ تيئن زور،
تون تان عشق ۾ دم اور.
راتيو ڏينھان روح ۾ سهڻو ساجن سور،
واڳون وار وطن تي خيماھتان ڪور،
هڻ نغارون يھن جو پيائي سڀ تون ٻور،
ڪنجڪ وٺ ڪريم جي تون عشق الاهي لور،
مر اڳيئي موت کان پائڻ پنھنجو پور،
غلام حيدر گوش ڪر تند تونھين دم چور.

ڪلام نمبر 46

جيڏيون وس نـ آهيان
منهنجو هٿ هادي جي ڏور.

اڏيون عشق عجيب جو ظاهر باطن زور،
ڪاڪيون قول قريب جي پائڻ پنهنجو پور،
دلبر جي ديدار ۾ گهوريون پيو سر گهور،
راتيو ڏينهان روح ۾ تند تونهن ڏم چور،
غلام حيدر گوش ڪر تڪ نه پيا ڪي تور.

ڪلام نمبر 47

جانب آيو جيڏيون
جيڪو اڱڻ اچارو.

ڏم ڏم دل ۾ آهن عيدان لڳو نينهن نغارو،
پرين جي پيزار تان آهه صدي سر سارو،
اجهو احمد عاربي منهنجو مرسل مٿيارو،
اجهو عاصيڙن جو آهي جانب جيارو،
غلام حيدر گوش ڪر چڏ لاسندو لارو.

ڪلام نمبر 48

جيئن پوءِ ٿيئن زور،
تون تان عاشق ڏم پيو اور.

چڏ مسئلا ملن جا ڪوڙا آهن ڪور،
وحدت ويريون آڻيون برهه بچايا بور،
نوبت لائج نينهن جي تڪ نه پيا ڪي تور،
اندر ٻاهر سپرين پائڻ پنهنجو پور،
چڏ دنيا جي دوستي عيش الاهي لوڙ،
غلام حيدر گوش ڪر پيا ٿي سڀ پور.

ڪلام نمبر 49

جنهين ڄام پيتو هٿان شاه شافي،
لٿا غم تن ڄاڻي ويا مرض معافي،
ڪهين ٿو تون ڪوڙا ٻڌين ٿو تون ٻوڙا،
چوين ٿو آهيان مان اتي اڄ اوڻاڻي.

هي جوڻو جڳاڻو فاني ڏس فراقِي،
صحي ڪر سر ڀرون صفا سرڪ ساقِي،
ونج مت مرشد اندر ٿي اوڻاڻي.

ڪعبه دل تنهنجي آهي سو الاهي،
مڪو ۽ مدينو ساري بادشاهي،
پسي پس اندر ۾ ڪولي تن تاڪي.

غلام حيدر پري ناه پرور،
تو ۾ تار تونهن پري نور انور،
وحدت نور واحد وئي سڀ هلاڪي.

کلام نمبر 50

چشم چال کري ڌمال،

دونهه سال درد دکايسا.

نيٽن ناز دل نواز عقل سات لتايسا،
 زلفن زور کري ککور محبت مچ مچايسا،
 منهن مهتاب کري تاب سورج سهس چايسا،
 مزگن تير لائي بهير قلعه کوٽ کنبايسا،
 بيني بول لائي جهول خطره خام کپايسا،
 غلام حيدر در دلبر گهوٽن سر گهمايسا،
 هاديء نور خود حضور سبق پرت پڙهايسا.

کلام نمبر 51

چورج تنهه طنهور،

ويه نه طالب ماڻ کري.

و نحن اقرب ويجهرو ڏس تون ڏيان ڌري،
 انفسکم اشارو آيو پيرين ناه پري،
 غازي گذارن سون سپوئي پتل کيڍي پري،
 غلام حيدر عشق الله دم پيالو پيئي پري.

چرخو چور چري پيري پيچ پري،
اهامهل اٿئي ايندء ڪانه وري.

سڪ منجهارون يار سڃاڻي ويهه نه پنهنجو اٿت الاڻي،
عمر هڪ گهڙي اٿي خاڪ ڌڙي،
هي جڳ سارو ڪوڙ پساو هت ٿي آئين تون وڻجارو،
قالوءِ قول پڙهي ويهه ڪين وري،
سوين سڪندر دارائن جهڙا هٿين سڪڙا هتان جي ويڙا،
هلين ڪانه ذري ويڙن گور ڳري،
درد الله بن دورنگ آهين تسبيون تو تر ڪسب ڪمائن،
موتو ڏس مري جيئن پوءِ وري،
غلام حيدر مڇ تون غلامي يار يوسف جي در ٿي سلامي،
چڏ تون لاءِ لڙهي اٿي پڪ ڌري.

چڙهي ڪا وير وحدت جي امن جي ملڪ آياسِي،
پئي دل دوست دم ڏوري نشي ۾ نيهن ناياسِي،
ڏسي حيرت حسن هادي امالڪ عشق لنوءِ لاتي،
نڪو مسلو ملان قاضي انا الحق گيت ڳاياسِي،
لڳ نعرو ننگ نوبت انا الحق ذوق دم ذاتي،
قلزم قلب ٿيو سارو چوڏس ۾ رنگ رلاياسِي،
لائي ستگر سڄي سڪ ساه حمايت هر دو عالم ۾،
ويون سپ غير جون وايون منجهان سوزن سماياسِي،
غلام حيدر گذر مولا سڃاتو يار مون ساڳي،
مليو مرشد اديون مون کي عطر محبت وساياسِي.

ڪلام نمبر 54

چڏ فرق لاهي شڪ،
هڻي نينهن نغارو.

واق وار دم ديدار اقرب عشق اشارو.
نوبت نينهن گجي شينهن سدا يار سويارو.
تي وهلور نورن نور چڏي لاءِ جو لارو.
منجهه صفات ذات ۾ ذات آه عشق اويارو.
پاڻ وسار جيءَ جيار وڃي چو تون آوارو.
ڏنيءَ بهر دم گذر دنيا ڪوڙ تي ڪارو.
غلام حيدر يڪ نظر تونهن تند تنوارو.

ڪلام نمبر 55

چڏ ادا چوڪر نه ٿي،
تون وٽ وسيلو يار ڪي.

سڻ نصيحت سوز جي گوش ڏي گفتار ڪي.
دم بنا هڪ دوست جي پس نه ٻئي ڪنهن پار ڪي.
روز شب ڏس يار تون چو چڏين تنهن تار ڪي.
مهل موچاري اٿي هيءَ سمجه سر اسرار ڪي.
ڪم نه ايندي ڳالهه ڪوڙي سوز بن سرڪار ڪي.
دوستي دنيا سندي چڏ لنديءَ جي لار ڪي.
غلام حيدر گوش ڪر ڪي ڪوئي آزار ڪي.
قالو بليءَ جي قول قابو عاشق ڏسن اسرار ڪي.

چڏ پڇر پرائي جي،
تئون سمجهين سر ڪي.
موڳا پٺي مال جي ويئي، عمر اجائي،
همه اوست سان هڪ ٿيا سي ٻوڙي پيائي،
جتي پاڻ الله آه اتي رهن مولائي،
غلام حيدر گر سڄي نينهن نوبت وڃائي.

(ح)

ڪلام نمبر 57

حسن لاياهل ڙي سرتيون،
ننگي نانڪ شاه جي.
آهي آري ڄام جي معاف ٿيا مشڪل ڙي سرتيون،
محبن جي مجلس ۾ گفتي ۾ گل گل ڙي سرتيون،
اچڻ سان عجيب جي ڀول لٽا پل پل ڙي سرتيون،
اديون مون سر آيو عشق ڪري هل هل ڙي سرتيون،
اديون مون گهر آيو دوزائي دل دل ڙي سرتيون،
غلام حيدر غير ويو پور چڙهيا پل پل ڙي سرتيون.

ڪلام نمبر 58

حسن جون فوجان چڙهيون پل پل پرين پور لڳا.
بن ڪر لڪ ڪروڙين ڪوڙيون ديدن جا دستور لڳا.
سڀني ساز ڪڙا ڪيا سارنگ محبت جا مذڪور لڳا.
آڳهه عشق جا ڳايا جذبئون جيئن موجن جا منصور لڳا.
غلام حيدر هر دي هادي لٽو لٽو طلب طنبور لڳا.

(خ)

ڪلام نمبر 59

خطره خوف لنگهيا سي،
وڃي پار پيرين جي پياس سي.
جتي ملڪ امن جو آهي عاشق لنگهيا اڳتي ڪاهي،
وڃي نازن نينهن نياس سي.

مسلمن وائڻن سيئي ڇڏيون سي ناتو دلبر نال ڳنڍيو سي،
مطلب سڀ مليا سي.

ڇوڏس موج چڙهي دل جا ڪي نوبت نيهن نشابر لاکي،
پاڻئون پري ٿيا سي.

ڪيڏن باڪ ابره جي بازي رهن رضاتي هر دم راضي،
سچ جا سخن چيا سي.

غلام حيدر هر دم آهي دلبر باجهون پيو وري چاهي،
اسان ساڳئي سر ٿيا سي.

کلام نمبر 60

درشن تنهنجي لاءِ دوست پيارا نيٺ وهائيم نيون ۽ نارا،
 جيئري جوش جاڳايا جاني،
 موج ڪئي دل دوست ديواني،
 ٻانهن جي ڪيو مون کي ٻانهي وره وڃاين نينهن نغارا،
 آءُ الله لڳ يار اڳاهون،
 عيب نه ڦولج ڪيڙم آهون،
 در اوهان جي دم دم دانهون ٻاجهه ڪرج ڪا محب متارا،
 بره جا باشا عين اٿائن،
 لنؤ لنؤ اندر جوش جڳائن،
 دين ڪفر جي دعويٰ ڇڏائن موتو قبلل عشق اشارا،
 غلام حيدر اگهيون الاهان،
 در مرشد جي ڪيڙم دانهان،
 دم دم ڏيندا يار پناهان ڪرم سهڻي جا لک هزارا.

کلام نمبر 61

ديد درازيءَ شاهه ڀر،
 منهنجي سرتيون سنجهه صباح،
 پرين ڪيو پانهنجو ڪئي نانڪ شاه نگاهه،
 اڳڻ مون عيدان ٿيون جڏهن آندا پرين الله،
 مدد مريدن سان ٿيو هميشه همراهه،
 آهي روز ازل کان مون کي پرين جي پناهه،
 غلام حيدر غير ويو سي ٿيو سهڻو ساهه پساهه.

ڪلام نمبر 62

دلبر ڏيدان دوست اڙايون،
وسري ويون سي ٻيون سڀ وايون.
تن من تاران دوست جون دائر جانن جوش جاڳايون،
عشق اليلان وحدت ويرون بيشڪ بره بچايون،
لاحدلولي ٻڌي سي اوهان جي محبت مڇ مچايون،
غلام حيدر غم لٿاسي ڳڻ سوين تنهنجا ڳايون.

ڪلام نمبر 63

دم دم تـو در زاريـون،
پايان پاند ڳچيءَ ڳل ڳاريون.
آءُ اڱڻ مون يار سدائي گهوريون گهوريـان جيئڙو جائي،
عين هائي اصلئون آهيان در تنهنجي تي پهون پاڏايان،
سڻي ڪر ستاريون.
توريءَ ناه تڪيو ٻيو ڪوئي در تنهنجي تي آيس روئي،
بخشش ڪر بدڪاريون.
غلام حيدر سوال سڃايو آقا منهنجو عرض اگاهيو،
صدقي ٿيان سؤ واريون.

ڪلام نمبر 64

ڏيان بساه ڀنڀور ڪي منهنجو جانب جيارو.
 ونجن اقرب ويجهڙو اچي نر هنيون نعرو.
 ڪاڪيون وساريان ڪين ڪي اهو ڪامل ڪوهيارو.
 حسن تنهنجي هوت ڪيو اچي پرتئون پٺسارو.
 دم تهين دوست جو آهي انفس اشارو.
 نانڪ شاهي نور جو ٿيو چوڏس چمڪارو.
 غلام حيدر غيب ۾ جنهن جي جوش جيارو.

ڪلام نمبر 65

ڏس هادي جي ڪميت،
 جنهن جهوليءَ سچ جهلايو.
 سرتيون صدي يار تان ساه سارو ڀرت،
 جنهن پيچ پرت جو پاڻيو،
 پرين ڪيو پانهنجو مچائي محبت،
 جنهن مهرؤن مينهن وسائيو،
 نعرو نانڪ شاه جو ساري عالم ۾ عبرت،
 جنهن چوڏس چمڪو لايو.
 هادي ڏني حق جي مون ڪي روهي سارحت،
 جنهن جوش ٿيون جيءُ جاڳايو.
 قدم رکيائون ڪارڻي جو ڪنهن ڪي نا قدرت،
 هو ڪو ويهار هلايو.
 غلام حيدر غيرو ويو نينهن ڪئي نصرت،
 حيرت هوش اڏايو.

ڏيان باهه پنيور ڪي
ڏسان پنهنون پاڳارو.

آءُ انهيءَ جي آهيان هو جي ڪيچي ڪوهيارو
سڄڻ سرتيون ويجهرو ٻڌ انفس اشارو.
ونحن اقرب ويجهرو اچي نر هنيون نعرو.
لنؤ لنؤ لولي يار جي سر صدي آه سارو.
غلام حيدر گوش ڪر چڏ لا سندو لارو.
رمزن روه رتيون ڪيون ڏسي نوري نظارو.

ڏسين ٿو ڏهاڙي هي چليل چوڌاري
ڌوتاري ڌوتيءَ رن ڪئي پاڙين جو پاڙي.
وساري وطن ڪي وينين تون قرارِي.
جنهين جو نپايئي ڪهي وياسي ڪاڏي.
ساري ڪڻ ٿمر تون ته دل هل تاڏي
ڪري هل هٿون ٿي وجهي گل ڳاري.
جوڙيو ڪنهن نه جڳ ۾ ٽڪڻ جو ٽڪاڻو.
ويس سڀ ڪو روئندو توڙي شاه راڻو.
وهايون وڃن ٿا جو پر ڪن پساري.
ڪنيو ڪاغذ بگا پهرين ويس وڳا.
ڏيڪارين ٿو ڏيهه ڪي ڏڪايون تون ڏاڙهي.
ڪنيون تسبي ڊگهي ڦيرائين ٿو سگهي.
وس وس ڪندي وسڪين سڙيا ويئي سپاڙي.
منائين ٿو مڃان ڳالهائين ٿو بچان.
اوڳا ويئي اجايو هڻي چڙهه چاڙي.
لڳين لنڊيءَ لاري مُنيءَ وڌيءَ ماري.
سڙيءَ ڪيو ٿي سو گهو ٻئيءَ ڏئي ٻوٽاڙي.
غلام حيدر آيو ڪري سوز سعيو.
رڪي رمز راڻو بره ڪئي بهاري.

(د)

ڪلام نمبر 68

ڊڇيون ويٺو ڊڇ ڏاڍي جي ڏينهن رات کان،
پنڌ پيو اٿئي اڳتي روڳي هت نارڇ،
ڦٽو ڪر فناءَ کي ٿي نور اعليٰ نج،
محبت جي ميدان ۾ ڪڍيو هاڻي پڇ،
صحيح ڪر سرير مان ڳجهه منجهارون ڳجهه،
دلبر جي ديدار ۾ هميشه تون هج،
ملان مسئلہ چو ڪرين ڳور ٿهاري ڳجهه،
غلام حيدر گوش ڪر ستگر سهڻو سج.

(و)

ڪلام نمبر 69

رڪ جاڳڻ سان جار سمهڻ ڪر ساڙو،
ڪر ڪٽڻ جي ڪار سمهڻ ڪر ساڙو،
سمهڻ سسئي کي سور ڏنا هاڻوگر ڏهڪار،
ڏوبڻ سان ڏاڙو،
ٻوڙا ٻڌين ٿو ڪين ڪي قبر جي ڪوڪار،
راتيو ڏينهن راڙو،
پيءُ ڏاڏو ڏسج پانهنجو وهي ويا وڻڪار،
وڇڙائي وارو،
جاڳ جتن ڪر هوت پنهنون لاءِ غازين جي گفتار،
اقرب اشعارو،
جاڳڻ واري يار جاڳايو هاديءَ دم هونگان،
وحدت وسڪارو،
غلام حيدر گر سڄي سان وڻي نه پائج وار،
پرين سان پاڙو.

(س)

ڪلام نمبر 70

سچل موٽ سڏن ٿي
وڻيون نان وجهجن
جهڙا تهڙا پنهنجا چني ناهجن
پيرڙي ڇاڙهي سپرين چوليءَ ناهجن
اوڻا پوڻا پنهنجا پير پيري پڇجن
پڳهه جي ته پريت جا چڪي توڙ ڪجن
قبول محمد قرب جا هيٺن هٿ ڏجن
غلام حيدر غير جالوڏي لاهه ڪڍجن

ڪلام نمبر 71

سي نه ٿيندا تنهنجا ساٿي
جي تو پنهنجا پانيان
هاڙهيا هلندءِ ڪونه ڪوپاءِ نه ڪوپي پاتي
ڪڇ پڇ ڪنهن سان ڪين ڪي ضرب هلائج ذاتي
پري نه چاڻج يار ڪي پاءِ جهرو ڪي جهاتي
پيءُ پيالو پُر ڪري دلبر دم حياتي
غلام حيدر گوش ڪر مور نه ڏس مماتي

ڪلام نمبر 72

سرتيون صدقي يار تان جيڏيون ٿيس جائِي
سواءِ صحبت يار جي وڻي بي ڪا وائي
ڏيان باهه پنيور ڪي لنو جنهنين آهي لائي
هادي فرمايو حق جو پرت جنهنين هيءُ پائي
غلام حيدر غم ويو ٿي وڻي سڀ سهاڻي

ڪلام نمبر 73

سمجھ سھي دل ڪر ويچار ليلان،
 ڏس ڪيئن لاڏ لوڏا ڀيرو.
 لک ڪروڙين سجدا ڪيائين تڪبر سو تڪرار.
 شور حجت شيطان تڙايو.
 عشق مان آدم پيدا ٿيو لايو بره بهار.
 ڦير انھيءَ فرعون ٻوڙايو.
 هستي هو وڻ ڇڏ تون ناھين نينھن چوي نروار،
 جنھن سوليءَ سر منصور چڙھايو.
 غلام حيدر گولو گولن مرشد سڀ مدار،
 جنھن انھن مرلي ناد وڄايو.

ڪلام نمبر 74

سانگيٽر مئون ســانگهار،
 لاهن ڪس قلب تان ڪوريون،
 چاهون چارن سدا سنڀارن دم ڪن ديدار،
 ڪائن مـوٽ مڪـڻ سان موهيون،
 پنھون پيارن تڙ تنوارن گاه چرن گلزار،
 روڳ ڪـڍن سڀ دل ڪان روڙيون،
 آخر ايندا نال گڏيندا آھيان جن آڌار،
 سڪ نيندي مون ڪي تن ڏي سوريون،
 عمر اباڻا ساه سڀاڻا ويھن منجھ ولھار،
 ڪن تنھين سان ظالم زوريون،
 غلام حيدر موج مارن جي ساه اندر ڀر سڪ سانگيٽرن جي
 نيھن لايون نروار نيٺن لوھان اٿي لايون

ڪلام نمبر 77

سرتيون سهڻي يار جون
مون کي سڪون منجهه سرير.

ونحن اقرب ويجهڙو لائي برهه بحير
آهن منهنجا سپرين دائيم دستگير
ڪاڪيون ڪوهيارل جي آهيان دم دم دامنگير
ڪين ڇڏيندو چيرين عاجز هيءُ اسير
ڪامل ڏئي ڪيچ جو آهي مالڪ ماه منير
چڪڻ مان چاڙهيو اچي نانڪ نور نظير
غلام حيدر گڏيو منهنجو ستگر رڪيو سير.

ڪلام نمبر 78

سپڻ صاف الله
رات نه خالي ڏينهن ڪو.

جاڏي ڪاڏي جيڏيون جوءُ سپڻ جل الله
پاڻ ڀرت مان پيدا ڪيو نور نبي صل الله
بوندان برهه وسائيون احمد اعليٰ الا الله
هندو مؤمن ناه ڪو ڦيري دم فتاح
غلام حيدر گوش ڪر پڙه هر دم حمد الله

سامي هن سنسار سڪر ۾ پاڻ سڪائن ٿا.
 سن غازين جي گفتار لوڪئون پاڻ لڪائن ٿا.
 موج مستي ۽ جي جنهن سر آئي تسبيون ڇڏي ٿيا تر ت توائي
 انهن ڪيو اظهار گيت انالحق ڳائن ٿا.
 لنگهي لهر ۾ پيا لاهوتي نينهن ڪياسي نيئي ناسوتي
 چير لايو چمڪار روح ۾ رام ريجهائن ٿا.
 انا احمد بلا ميمي رمز رباني رحم رحيمي
 جهون جهون بره بار سامي سوز سهائن ٿا.
 غلام حيدر غير وڃائي لنگهيا لاهوتي ناد وڃائي
 ٿيا ملڪ ساري مختيار نوبت نيئن وڃائن ٿا.

ڪلام نمبر 80

سر ڏيڻ سوغات بازي بره بنائي.
 تنهنجي ملڻ جون واٽون سهسين.
 بره لائسي برسات.
 الف ۾ جي آلودجي ٿيا.
 ڏس تنهنجين جي ذات.
 دم دوئيءَ ڪي دور ڪيو آه.
 ظاهر ٿي ٿي ذات.
 ساجن سهڻي يار سندي تون.
 ڏاه رڪنين ڏينهن رات.
 غلام حيدر هاديءَ حق جي.
 بره پڙهائي بات.

سهڻي يار جي ديدان
لائينون تانگهه تنوارون

سهڻا يار ڪروا هار ڪيو ٻه بهارون
عشق اليل ڪئي پئيل منهنجا محب او هان رون
ڪجان يار منهنجي ماڙ موڙي محب مهارون
ويا غم سڀ وهر ديدان دوست اڙايون
راتيون ڏينهن تنهنجي نيهن باهيون ٻه جون هاريون
لڳ الله ڪجان ڪاهه موڙي آهه مهارون
غلام حيدر تنهنجي در ڪري لڪ ٿو پڪارون

(ش)

شمس جيان شهزور ٿي عاشق ملهن ميدان ۾.
ڪم عاشقن جو ڪونه آهي دين ۽ ڪفران ۾.
جنهن جاڳايو جيءَ ۾ رمز روح جي در نظر.
موج ۾ مستان ٿي وڃي گهوٽ پيا گهمسان ۾.
پيا پتنگ وڃي پڙ ۾ جت عشق جا آڙا ٻرن
حيدري حملا ڪيون جوشئون پيا جولان ۾.
انا احمد بلاميمي درد جا ڳيو دل اندر
عشق ڏس آدم ڪيو اسرار جو انسان ۾.
غلام حيدر ٿي غواصي سرت رک سيلان ۾.
هڻ ٽپي ڏس پاڻ ۾ تون نور آهين نوران ۾.

طرحين طرحين تان لڳا،
 سهڻي رنگ بنايو بيرنگي،
 ناه بيان ڪرڻ جي بازي،
 جوش اندر جولان لڳا،
 ملڪ فلڪ ۾ لڳي منادي،
 نينهن تنبو طولان لڳا،
 موج انهيءَ دل موهي نيئي،
 بلبل ڪي بستان لڳا،
 سيني ساز ڪرا ڪياسارنگ،
 بره سندا باران لڳا،
 غلام حيدر مرشد مليو،
 صورت جاسامان لڳا.

(ع)

ڪلام نمبر 84

عشق الڳي آيو شمس تي ٿي شهسوار،
 منصور ڪئي هئي موج ڏاڍي بره بالا دار،
 شيخ عطار تي شوق غلبو نينهن چاڙهيا نار،
 شرف تي شب و روز شعلو تنهن لڳي دم تار،
 شاه عنايت شوق پيالو جنهن پيتو بار بار،
 شاه سچل شهباز نوري درد چاتي دم هونگار،
 غلام حيدر ڪج ڳالهيون ڇڏي چار،
 پاڪ ڏس تون پاڻ هنجئون نيئن مان هار هار.

ڪلام نمبر 85

عشق ڀليون سڀ ڀيون ڀيون،
ڳالهيون لڪڻ نه جهڙيون،
دين ڪفر جي دعويٰ ڇڏي سي،
نينهن وهايون نيون نيون،
عاشق ڪن ٿا زورا زوري،
ساڻگان سيني تي سيون سيون،
بيشڪ پياسي اچن اداسي،
ڪانئر وڃن ڪيون ڪيون،
غلام حيدر هو حق هادي،
چاه منجهان دم چيون چيون.

ڪلام نمبر 86

عجب يار جلوه پرين جو پساڻي،
حيرت منجهه حيران تماشو جو لائي،
رنگ رنگ رنگي تو بي رنگ بناڻي،
صفت سير سامان صورت سڀ سماڻي،
ڪرين ڪم ڪل تون هنر بين بتائين،
ساري ملڪ سڀ ۾ ٿو حڪمت هلائين،
ڪهان ڪيئن ڪو ٻيو رنگي رنگ رساڻي،
عجب لاؤ رباني آه درگاه تنهنجي،
تونهن نور انور ڪهان ڪيئن منهنجي،
ڪري سئير سڀ ۾ هنر جو هلاڻي،
پرين پاس تنهنجي لڪين ٿا ليلائن،
راتيو ڏينهان روح ۾ وره ٿا وسائين،
آهيان آءُ وڃ ۾ فڪر جو ڦلاڻي،
گولو آءُ غلامن جو حيدر غلام،
اڳيون تار تنهنجي آه سجدہ سلام،
لڳس دوست دامن مهر مان بهاريڻي.

عاشقن کي عيد آهي دم سراسر هو الله
 ٻي نه ڄاڻن ڳالهه ڪائي رمز ۾ ريجهي رليا.
 ٻي رنگي جي بحر ۾ پيالو پيتو جن پر ڪري.
 سوز جا ساڃهر انهن تي عشق آندا سر ڪلاه.
 وحده ويريون چڙهيون کي شوق جا شعلا اٿيا.
 وحدتي وهلور ٿيا منجهه نور ناميان ڪن نگاه.
 جن جا ڳايو جيءَ ۾ شوق شاهي دم جگر.
 پاڪ ٿي پرواز ڪيائون احد احمد الا الله
 غلام حيدر گم ٿيا غازي سڀ سموري غير کان.
 هادي ڏسن حق ٿا پسن جوش جائي جل الله

ڪلام نمبر 88

عشق اڻانگو ناه لڪڻ جو.
 دين ڪفر جي ڪين ٽڪڻ جو.
 درد گهوران ڪري جنهن سر آيو عقل عدم پهري ست سڏايو.
 نيهن نشانبر نعرو لايو.
 ناه ڪنهن جي وره وٺڻ جو.
 عاشق ڪيڏن سر جي بازي منجهي مرن اتي ملان قاضي.
 سر گهورن اتي سور هيءَ غازي.
 سودو عشاقن سر سٽڻ جو.
 وحدت وارن سر سنيپا نعره انا الحق هل هلايا.
 مردن سي ميدان ملهايا.
 پتنگ پياسيءَ خيال پچڻ جو.
 غلام حيدر غلبو رباني مرشد هادي حق حقاني.
 دوست مليو سي سو دل جاني.
 محب سڪاريو مري جيئڻ جو.

عاشق ڏسڻ لاءِ مانڊو مشتاق ڏس موالي
 شوق تنهنجي جو غلبو آهي جذبو سر جلالِي
 اچي يار ڏي دلا سو تنهنجي وره مونکي واسيو،
 تنهنجو بره دل مون باسيو من سوال مون موالي،
 تنهنجو حسن جون هوليون ڪري عشق آيو ٽوليون،
 لنو لنو ۾ تنهنجيون لوليون آيو درد سر ڌمالي،
 تنهنجي بره دل بهاري دم دم ڪيان ٿي زاري،
 گل پاند پايان ڳاري آهي عشق تو اڳالي،
 تو در غلام حيدر آهي موالي سرور،
 ڏي جنگ جام ڪوثر، ويندو ڪڏهن نه خالي.

ڪلام نمبر 90

عاشقن اثبات ڪيو آه سر خدا جو خود خدا،
 وادي وحدت وحده چڙهي موج مرسل مصطفيٰ،
 نيئن نعرو نالڪو جو چا ملان قاضي ڪندا،
 ٿيان داخل درد جي مسلن ڪيا موڳا منڊا،
 مار منڪر جي مٿي ۾ ڏينهن ۾ ڏه سو ڏنڊا،
 عاشق الاهي عشق ۾ اهي مرد مانجهي مرڪندا،
 جيئري جدا ٿي جان کان ساجهر ڪيا جن سرفدا،
 لالچ ڇڏي هولوپ جي گرنار ۾ غازي گڏيا،
 غلام حيدر گل علي رک دوست دل تي مرتضيٰ،
 پس پاڪ پنجن پرت مان آهي رحم ربي رهنما.

عمر جا اچائي تو ويهي وڃائي،
 پيئي پنڌ ڪائي تتيءَ ڪيئي توائي.
 نيبهه ناه ڪنهن سان دنيا دغل بازي جنهن روڳيءَ رلايا ملان سو قاضي
 بنا عشق عامل وجهن چچ چائي.
 هي فرمان اعليٰ چيو خود خدا هي هي طالب دنيا جا مڃڻ مڙهي
 ڦٽي پره پٿر ٿيندين جوان چائي.
 غلام حيدر گذر دم آهين سمجهين چو نه سياڻا ٻين ڪي ٻڌائين
 پئج پيش پرين لهي سڀ لنوائي.

عجب اهو اسرار چڙيءَ چنبن ۾ باز ڪي چايو.
 مال متاع چرن ڏڻ ڪيئي چيڪ گهمڻ تيئن روح سڀيئي.
 پاڻ ٿيو پنهور ٻڪر شينهن واڙيءَ ۾ ورايو.
 اڳ اسان به مٿي هٿاسون هاڻ لهي هت هيٺ آياسون.
 پاڻ ڪيائين اظهار ڪانون باز چڙيءَ ۾ چپايو.
 اڳ جهاز ڪي جاءِ نه هوئي عاشق ويرا طرف اهوئي.
 ديد ڪيو وهنوار مين مچ ڪڙهيءَ سان ماريو.
 غلام حيدر هڪ هڪوئي غازي گوءَ ڪٽندو سوئي.
 پاڻ ڪري نروار ملن مرد مسيت ۾ ماريو.

ڪلام نمبر 93

ڪاڪيون ڪيئن وساريان،
آهي بر بحر ۾ پاڻ.

سميع بصير علير تون آهين نوري نينهن نياڻ.
ونحن اقرب ويجهڙو پرينءَ پسايو پاڻ.
ڪين چڏيندو چرين آرياڻي اڳواڻ.
ساري سڀ ڪنهن جوءَ ۾ موج وهي مهراڻ.
غلام حيدر گوش ڪر هر دم هادي ساڻ.

ڪلام نمبر 94

ڪپ تنابان ڪوڙ جون عاشق ادا اسرار ۾،
ڪر ڪل يومن ياد هادي پڻ سڄي ديدار ۾.
غير کان گوشو ڪرج اٿي ڪوڙ ناڪنهن ڪار ۾،
سر ڏئي ساجن لهج هن بره جي بازار ۾.
بي پيائي پوڙ سيئي آهي سدا سڪ تار ۾،
اصل پاڪن پاڪ ڏس جو سر آيو سنسار ۾.
پيءُ پيالو پر ڪري تون خان پڻ خمار ۾،
ماڻ مسلن کان ڪري تون زهر چڏ زوار ۾.
غلام حيدر گوش ڪر عاشق ناھي انتظار ۾،
ڪين ترسن تاءِ ۾ وڃي سر ڏين سنڪار ۾.

ڪلام نمبر 95

ڪوڙا ڇٽ لايون پڪ پڙهين نفل نمازان
 ٿڳا ٿوڙ ڏيئي ڳوڙ ڇڏي زهد زڪواتان
 ليڪو لاه سڱ نه ساه وٺين بره بار اتان
 ڪنن سلام پري ڳار ڇڏي ڪوڙ ڪتابان
 منجهه وجود ڪر سجود اندر رمز رکعتان
 سڀ سنسار وڃي تار سري سير صفاتان
 منجهه ديدار گڏ گذار، اندر جي ڄڳاتان
 وٺ خيال هر دم حال هادي حق حڪايتان
 غلام حيدر ڪر نظر لايون برهه بساتان

ڪلام نمبر 96

ڪري عشق اليلان آيو،
 سڪ اوھان جي سوز مڃايو،
 حسن تنهنجي جي هر جاھولي،
 ونحن اقرب عشق ڀرولي،
 انهيءَ رمزن روح ريجهايو،
 عيبن هاڻي آھيان آريائي،
 سڏ سڏي ٿي سھڻا ساڻي،
 تنهنجي ديدن دود دکايو،
 انا احمد بلا ميمي،
 سخن سڄارو قول ڪريمي،
 اھو سارو سر سمايو،
 غلام حيدر غم لٽاسي،
 پيش پرينءَ جي وڃي پياسي،
 مون گھوري سر گھمايو.

ڪلام نمبر 97

ڪاڪيون آءُ قربان،
سڄڻ جي صورت ٿئون.
حيرت يار حسن جي لائي بسئيندا باران،
دلبر ديدان لائون نينهن ڪوڙيانيشان،
هر جاءِ حڪم هلائي پنهنجو عرش زمين آسمان،
جليءَ جهڙ ڳولائيو پڇي پيا پروان،
زوران زوري اچن ٿا عاشق پڙ مٿي پهلو ان،
غلام حيدر غير ويو سي عشق ڪيا احسان.

ڪلام نمبر 98

ڪري ڪم الله هٿ ته ڪنهن جي ڪين ڪي،
مشرق مغرب عشق جو ڦيري دم فتاح،
بره بهاران لائون صورت صل الله
تن من تاران لائون جيڏيون جل الله
سرتيون سوز جاڳائون احمد الا الله
غلام حيدر گر جي دائر دل نگاه.

ڪرين ٿو ڪم تون ڪهڙا،
 پڙهين راتيو ڏينهان تسبي،
 ونحن اقرب نٿو ڄاڻي،
 شوقون شرڪ شرع ڏي ٿاڻي،
 خودي پنهنجي نٿو ڪاڻي،
 پڙهين الله الصمد حسبي،
 ڏاه ڏهاڪي ڏائين ٿو،
 دوئي دغادل پائين ٿو،
 ڪوڙ جا قصا ڳائين ٿو،
 آهين ڪوڙو وڏو ڪسبي،
 پيهي ڏس تون پاڻ ۾ پاڻهي،
 سر ڪرڇ تون گهور سڃاڻي،
 انحد عشق جو اندر آئين،
 آهين سلطان نسب تون نسبي،
 غلام حيدر گرجي تاري،
 ڪري قدمين ڪر تون زاري،
 دوست رکج دم دل جي ياري،
 آهي سهڻو سدا سببي.

ڪلام نمبر 100

ڪاڏي ويڙهي ڪالهه ميان،
 اڄ به جيئي ٿي اوڏهين،
 هاڙهيا هلند ڪونه ڪو پٽ نڪاڻي زال ميان،
 سنبري هل ساڻيه تي ڇڏي تال پخال ميان،
 دم بنا هڪ دوست جي ساڙو ٿيند مال ميان،
 تنواريندي ترتي چوئري پوري چال ميان،
 سواءِ سڪ الله جي ڪوڙي قيل مقال ميان،
 ويهي رهين ڪيئن وچ تي ولهاري وصال ميان،
 غلام حيدر گوش ڪر ڪپ دوئي جا دوال ميان.

ڪلام نمبر IOI

ڪري سينگار سر سنبري ٻڌي سهراسجڻ آيو،
حسن جي فوج جا آئي لڳو نعرو پرت شاهي،
تماشه طور سينائي ڪري روشن اهو رايو،
ونحن اقرب ٿيو نيڙي اچي ويٺو اندر ويڙهي،
سڳو دم سوز جو سيري وحدت وره ورايو،
ڪريان تعريف آءُ ڪيهي ويو لٽو لٽو اندر پيهي،
مليو دل يار دم نيهي پرت پاڙڻ سڄڻ سعيو،
غلام حيدر لڳو غمزو پسايو رخ پرين پنهنجو،
اولو سولو ٿيو سهنجو تونهن دم تار تي ڳايو.

ڪلام نمبر IO2

ڪچو نه ڪي پڇو اندر ويٺا لڇو،
هاجهون عشق الله جي پيو ڪم سڀئي ڪچو،
گڏ ڪائي جو گلا ڪري سو وڏو پيٽو لڇو،
فقير ٿي جو ملان سڏائي تنهن دٻ سرن جو مڇو،
ڏاڙهي ذات خدائ جي ٻي پڇڙ سندنو پڇو،
غلام حيدر غير ويسو سي رنگ هادي ۾ رڇو.

ڪلام نمبر IO3

ڪريادهادي هو الله ڇڏ ادا پيو آسرو،
هڻ ٽپي پڙ پاڻ ۾ رک تاج شاهي سر ڪلاه،
انا احمد بلا ميمي سمجه صورت صل الله،
موج ۾ محبوب جي بره رک با الله،
غلام حيدر گرسجي جانينهن نعره الا الله

ڪوڙي دنيا گند گيهه جنهن کي لڄ نڪائي ليهه،
 پٽ ويڙهائي پيئي سان ماءُ ويڙهائي ڏيئي،
 هوءَ نه باسي هڪڙو ٽيڪڻ ٻڌي ٿي هه،
 وجهي چڪ چتونءَ جيان ڪتي ڪري ڪيهه،
 غلام حيدر گوش ڪري ڇڏ پٽيل جي پيهه.

(ل)

لٽا قرض ويا مرض هادي حق جاڳايو،
 حسن هول ٻڌين ٻول صورت سڀ سمايو،
 يار دراز جا آواز نوريءَ نور بنايو،
 هو ڪا حق لٽا شڪ ڀرتم پير پڙهاريو،
 ٻڌي موڙ گهوٽن گهور سون سر سنڀاليو،
 جسم جان ٿيو قربان لٽو لٽو يار لڪايو،
 غلام حيدر حق نظر وچان غير وڃايو،
 دعويٰ دور ٿيو حضور پرينءَ پاڻ پسايو.

لڳي لڳو ڀار جنهن لائي مولا مڀلن منو ماڻهي
اڏاڙي ڪالڪ لڪين ڪالڪا،
منجهان سڪ سوز ٻره پالڪا،
جنهن جي تن من اندر تالڪها ٿيندا پينر اچي پائي
اڏيون جنهن جي عشق ڪيو ڪاھل،
سڃاڻن قرب سي ڪامل،
هيڙي سان هوت ٿيا شامل ڪندا واهر سندي وائي
صدق ٿيان آنسو واري،
پيرن تان يار جي ساري،
پرت سهڻي پرين پاڙي سندن نالو وندر وائي
غلام حيد گڏيا مون يار،
چمي چايم پرين پيار،
آهيان جن جي اصل آڌار حمايت هوت ڏانهن آئي

لا اله الا الله اسم سمجھ ذاتي،
منجهون عشق آدم بني ٿيو صفاتي،
سميع بصيرٌ عليٰ ڪليمي،
منجهان پلٽ پلٽي آه حڪمت حڪيمي.

نبي نور اعليٰ ٿيو سرور صلاتي
جدائي جسر ڪان ڪري هل تون هاڻي
همه نور حق جو پرجهي ڏس تون پاڻي
سدا سوز نيھن جو لڳي جهر جھاتي

منجهان ديد دلبر سارو سر خدائي
شعلو شوق ڏاڍو آهي دم الاهي.
منجهان موج مستي سڄي لنو جالاتي
غلام حيدر غازي گذاري

هليا هن جسر کي وڇئون ٿي وساري.
لڳي عشق آتش ٿيو سوز ساڻي

لايو جادو سڄڻ جوڙي ڪپائي ديد دم ڪوڙي،
لڙن زلفان تنهنجون جاني ڏين دم پيچ نوراني،
بيائي سپ وجهن ٻوڙي.

چڙهن چوڏس لکين لهريون عشاقن سربحر بحريون،
صفا ڪن سوز دل

سوري

ونحن اقرب لڳو نعرو وحدت ويسر و سڪارو،
ڪين سپ روڳ کي روڙي
غلام حيدر منهنجو دلبر اندر آهي روهي رهبر.

لڏوسي سو وندر ووڙي.

(م)

ڪلام نمبر 109

موج چڙهي آمرسل جي،
آهي مالڪ ملڪن وجهه الله.

انا احمد بلا ميمي جلوہ نوري جل الله
غازي گذر ۾ سمجھ صفاتي ناهه ٻيو سبحان الله
احد احمد هڪ ئي هادي سيئر سري اسرار الله
زير زبر ۾ ذات ظهورو ڪل ڪل منجهه ڪليم الله
اقرب ڏس اتي ٻيو چاهي هر جائي حق حڪيم الله
غلام حيدر گم نه بيڊا آهي سڀ علیم الله

ڪلام نمبر 110

منهنجا عيب الله بخشيندو بدڪايون،
شاه شفيع المذنبين سيد سو صل الله
در تهين جي لڪ لڪ زاريون.
ونحن اقرب ويجهو آه جوءِ سڀا جل الله
گل ڳچيءَ ۾ مونکي ڳاريون
بره بهاران لائيون عين علي الا الله
سهڻي سنديون سو ستاريون
غلام حيدر گوش ڪر رحمت رحم نگاهه
هاديءَ هر دم ره هوشياريون.

ڪلام نمبر III

مست ساقِيءَ مئي پياري
هوش گم حيرت ڪيو.

عشق اعليٰ اسر ذاتي سمجھ ٻاري ڏس ڏيو،
الف ۾ آلودگي ڇڏي لام جو لاهي ليو،
بي رنگيءَ جي بحر ۾ پر ڪري پيال پيو،
لا ڇڏي لائڻ ڏسين تون پاڻ ۾ پائي ليئو،
سمجھ سر هو حق جو پوءِ جڳ سيئي جا ڪين ڇيو،
ڇو ستائين تون ٻين کي تو منجهان تونهن ٿيو،
منجهه پرين ڏس پاڻ ۾ ٿي ۽ خماري تون ڪيو،
غلام حيدر گر سڄي جي نينهن نوبت جي نيو،
محب مليو مون اندر ۾ راءِ تنهن روشن ڪيو.

ڪلام نمبر II2

منهنجو حال حبيب،
معلوم تو منهنجا پرين.

داور درد مندن جو ڪر ڪو غور غريب،
مدد ڏي منهنجا پرين توريءَ ناه طبيب،
ماندو آهيان منهنجا پرين اوري آءِ عجيب،
غلام حيدر گولڙو دم درازيءَ ڏي.

محبت موج ۾ مردن جوش ۾ جسيءَ جلاياها.
 آيا جي عشق جيءَ آتش پتنگن پڙ ملهاياها.
 جلائي جسم کي جوڙي ڏين سر گهور ۾ گهوري.
 سڳو دل سوز مان سوري سوريءَ تي سر سلاياها.
 نوبت جي نينهن جيءَ نيڙا چڙهي عاشق عرش ويڙا.
 وڌائون لنو لنو اندر ليڙا نزاڪت نينهن ناياها.
 ڪيا جي برهه بير اڳي لڌائون سو سڄڻ ساڳي.
 محبت در بدن جاڳي اندر رستي رماياها.
 غلام حيدر گڏيا گرساڻ پڌائون دل اصل ورساڻ.
 سدائين سوز دم سر ساڻ نه ٻئي ڀولي پلاياها.

ڪلام نمبر II4

منهنجا سڏ سڙي ٿي ساڻي،
 توجي پيچ پرين مون سان پاتا.
 سوين بدڪاريون عيب اسان ۾ تون بخشين يار آرياڻي،
 نينهن نپائج ناتا.
 دامن لڳريس يار ڍولڻ جي توڙي آهيان عيبن هاڻي،
 منهنجا ور ورنائج واکا.
 عشق اليلان تنهنجي ڪيڙون جيئن پلٽ پٽن تي پاڻي،
 تنهنجي نيڻن نيڙا لاتا.
 غلام حيدر گولو ٿيڙو پرين تون پاڻ سڃاڻي،
 تون دان ڏيکارڻ داتا.

ڪلام نمبر II5

ميٽين مون مڊايون ڏلن جون ڏلايون.
 سٿج سڏ منهنجا بهڳڻ ٿا پاڏايون.
 ڪير ڪم ڪوڙين عمر وٺي اجائي
 عيبدار آهيان سهڻا ڪر سڃائي
 الاهي اسان کي تون بخشين خطائون.
 پرين پيش تنهنجي اچي جو پياسي
 ڏسي ڏوه پنهنجا تنهنجي لڙه لڳاسي
 توريءَ ڪونه بخشي ٻرن جون برايون.
 سميعِ عليم تون صاحب ستاري
 گنهگار آهيان سٿج سوز زاري
 ڪرين دير نادم ڏئين ور واڏايون.
 غلام حيدر جا غم تو وڃايا
 تنهنجي رمز روشن پرين پاڪ پانيان
 اونداهيءَ ۾ اوجر سهڻا ڪر سهايون.

ڪلام نمبر II6

منهنجو هادي هڪ الله
 موج چڙهي ڪاڪيون ڪاڏي ڪاهيان.
 موج چڙهي مهريان جي درازي درياهه
 رنگ لائي جنهن لعل ڪيون ننگي نانڪ شاهه
 ڪين ڇڏيندو ڪارڻي مون کي وڏو آه ويساهه
 ريءَ ڀرورڻ پنهنجي پيو آه محض گناهه
 غلام حيدر صدقي صدقي پرين تان ته پساهه.

ڪلام نمبر II7

مٺي ٻولي ٻول ڪانگا وڃ تون پيش پرينءَ جي
سگهو اچي تون سپرين رهڃ هميشه ڦول
زاري ڪر زبان سان صدقي ٿي سر گهول
اچي ويهه اکين ۾ تاڪي تن جي ڪول
غلام حيدر غير جا پڇ سڀئي ڀول.

(ن)

ڪلام نمبر II8

نجر الدين تي ننگ ميان
آهي مون مسڪين جو.
انت ڪنهن ۾ نه آيو درازيءَ جو دنگ ميان
نينهن ته نانڪ شاه جي فوق وڃايو زنگ ميان
غوثل جي گفتار جو وحدت وڌو ونگ ميان
ساڳي سر سچل جو رمز بنايو رنگ ميان
غلام حيدر گرساڻ اڳ لکيو هو انگ ميان.

ڪلام نمبر II9

نانڪ شاه نظر ڪر جاني تنهنجي قدم تان قرباني.

عشق الـيلان تنهنجي لايون

لنـولـنو نوبـت نـينـهن وڄايون

باه بره جون پڙڪن باهيون ناد وڳو نوراني.

هادي حق سڀوئي دلبر،

ونحن اقرب بر بحر،

سڪ سيد جي آئي مون سر محب ڪئي مهرباني.

آءُ اڳڻ مون يار سنجهيئي،

صحن وسائج وارث ويهي.

دامن لڳريس جيهي تيهي آهي ابر نيساني.

غلام حيدر غم لتاسي،

وهم طلسم غير وياسي.

دم درازيءَ شاه گڏياسي جنهن لاءِ دل ديواني.

ڪلام نمبر 120

وره تنهنجي ويڙهي آهيان
 آءُ اچي ڏي دوست دلا سو.
 تنهنجي روشن لاءِ ديواني
 محب ملڻ جي ڪر مهرباني.
 شاه نه پيو ڪو ڏاهيان
 راتيو ڏينهان جيءُ ادا سي.
 ڪارڻ تنهنجي پريز پياسي
 دم دم ڪانگ اڏايان.
 توريءَ دلبر دوست پيارا
 پن وجهان پيا ڏينهن ڏهاڙا.
 گهريون سر گهمايان
 در تنهنجي جي آهيان دائي.
 سهڻا تنهنجي سڪ سدائي
 پائڻ ڳچيءَ گل پايان.
 غلام حيدر غير ٿيو سي
 يار سڃاڻي محب مليو سي.
 دم دم غيرتون پايان

واه واه سچڻ تنهنجون گـالهيون.
سو سو لکين لک چاليون.

آدم شيش يعقوب بڻـايئي
ذڪرياتي ڪـرت وهـايئي
سر امامن حشر ڪرائئي نيڻ وهن ڪيون ناليون.
عيسيٰ ڪي آسمان آئيئي.
ابراهيم آراهه اڙايئي.

نوح نبي طوفان چڙهايئ ڪهڙيون چوان قيل قاليون.
ڪاڻي گداگر شاه سڏايئي، ڪاڻي برهمڻ جڻيون پايئي،
ڪاڻي سوريءَ سئير سمايئي بره ڪيڏن لک باليون.

حيرت هوش گم ڪيو سارو.
پرت پنهل جي پور پـسارو.
صنم سرتيون نينهن نظارو سڪ سچڻ دم جاليون.
دام زلف جي دلڙيون اڙايون.
محب ملڻ جون وريـم واڏايون.
تولاءِ دلبر ڪانگ اڏايون اڪيون عشاقن آليون.

غلام حيدر گولو آهي سڱ نه سرتيون ٻيو ڪو ساھي.
دلبر ٻاجهون هست ٻيو چاھي.
حسن هاديءَ دم جهـاليون.

وجهه ج اک انهيءَ ۾
 جنهن جوڙيو سڀ جهان
 جلوه جنهنجي جوش ڪيو عرش زمين آسمان
 پاڻ نه پائج پانهجو هندو مسلمان
 ريءَ پروڙڻ پانهنجي اٿئي زهر زيان
 پوريون پرهيزان ڪري ناحق ٿئين نادان
 جلڪ پلڪان جاکڙو اٿي سارو هي سامان
 پير پيغمبر بادشاه ڪوڙين ٿيا قربان
 غلام حيدر غير ويو ٿيو هادي نگهبان

(هم)

هر دم هادي آهه ميان
 متان دل دلگير ٿئين
 ملڻ لاءِ محبوب جي جيڪي لڳئي سولاءِ ميان
 پڻ گري پوئ پيش تون پاند ڳچيءَ گل پاءِ ميان
 ڪين ڇڏيندو ڪارڻي عهد جهين جو آهه ميان
 قابو ره تون قول تي وحدت سرو ساءِ ميان
 غلام حيدر گڏيو جانب جاءِ بجاءِ ميان

هاوڙ عشق جي دوزخ دهليا.

زمين زمين کان زور ٿيو.

فلڪ منارا اوري رهيا پرت پري پرواز ڪيو.
عرش اعليٰ کان لنگهي اڳاهون وره وڃي وڻڪار پيو.
بره برابر واڳون چايون دين ڪفر سڀ نينهن نيو.
غلام حيدر غير نه رهيا عشق الله بن ناه پيو.

ڪلام نمبر 125

هاديءَ پرت پلوٽ.

نينهن نغارا لائيا.

ظاهر باطن ذوق ۾ گهور ڪري پيا گهوٽ.
عاشق اڳتي لنگهي ويا ڏئي ٻئيءَ کي پوٽ.
سوز وڄائن سرندا چنچل چاڙهي چوٽ.
بي نه ڄاڻن ڳالهه ڪائي عشق الله دم اوٽ.
غلام حيدر غيب ۾ چست چلائن چوٽ.

ڪلام نمبر 126

هر جاءِ هو هو حق ميان.

صحيح سڃاڻم سپرين.

جنهنجي عشق اليل ڪئي دل ۾ ورد ورق ميان.
هندو مؤمن آهه هڪوئي لاهند آه لاشڪ ميان.
محبت جي ميدان ۾ باتيون بره بڪ ميان.
بر بحر ۾ بيشڪ باقي هادي آهي هڪ ميان.
ونحن اقرب ويجهڙو لعل ڪيڙو لڪ ميان.
غلام حيدر گوش ڪر ڪڍي ڦڪي جو ڦڪ ميان.

ڪافي نمبر 127

هي وڃي تان هو ٿئي
تڏهن ڳالهه سار پئي پڌر
ڪوڙيون ڪتابن جون پڙهين
اٿئي زهد تقويٰ سڀ ضرر.

هت نه موڳان تون مڪاني آهين پڪي پرڏيهه جي
سرسري سو جهلي لهين سڪ سوز جي ساڙي سڦي
تنبهون تو تر ڇڏ تماشا قيد کان لاقيد ٿي
وره واري وات تي اتي ناه ليڪو بي خبر.

نينهن ري ڪوڙا قصا مسلا مسائل سڀ خلاف،
ري پروڙن پانهنجي اٿئي ٻيو سڀئي موڳا مڪر،
موج هن جي مست ڪيا غلام حيدر غيب ۾،
نينهن جو نعرو لڳو دم عشق هولي هو حشر.

ڪلام نمبر 128

هٿون هلندين چڙئين پانهين
ادا آيو جيئن آهين.

وڻج تون مت مرشد جي سڃاڻي ڪاه دم ڪاهين،
نحن اقرب وسي نيڙي پلاءِ ڀول ٻئي آهين،
سڃاڻي پاڻ ڪر پاسي ناحق پاڻ ٿو پائين،
نيبه ناهي ڪوڙي ڪنهن سان اجايا ناه ٿو ناهين،
آهين تون نور سرسري لاڳاپا لوڪ جي لاهين،
ڇڏي هستي هوڻ سارو نشانا نيهن جا چائين،
غلام حيدر گذر ميدان متان ڪو سڱ ٻيو ساهين،
ڪجا دارا ڪجا سڪندر اها تون رمز دل رائين.

ڪلام نمبر 129

هزارين پور ٿيا پيدا لنگهي منجهه عشق آيا سي،
 لڳي لٺو لٺو اندر لولي چيرن چمڪارا آيا سي،
 ڪيو ميلو مرشد من ۾ لڳي آه تار جيءَ تن ۾،
 ڪيو جا ڳالهه ڪا ڪن ۾ جوشن ۾ جيءَ جلايا سي،
 نفي اثبات کان نعرو هڻن عاشق ٿا اويارو،
 ڇڏي هن لوڪ جو لارو گهوري سر هي گهميا سي،
 لکين لحد چڙهن لهرون اچي فوجا حسن پهريون،
 لڳائڻ زور سي زهريون نيٽن جي گهور گهاٽيا سي،
 غلام حيدر سدا غازي ڪيڏن باڪا بره بازي،
 رڪن دل رمزد تازي حڪم عادي هلايا سي.

(ي)

ڪلام نمبر 130

يار جن کي ياد پيو سي پور ۾ پوتا وتن،
 سڌ تنين کي سور جي جي پرت جو پيالو پين،
 اٿسي پهر عجيب جي سي وات وائي پيا ڪهن،
 فاڌ ڪروني فڪر بيراڳن بي نه ٻئي ڪنهن سان ڪچن،
 سر ڪيائون صدقي سرتيون پيرنا پوئتي هڻن،
 وره دلبر جي بنديون سي سورنا ڪنهن کي سلن،
 غلام حيدر گوش ڪر رند رمز روهي ۾ رچن.

سنڌي غزل

غزل بهر يون

عرض ڪريان تنهنجي اڳيان ٿو يا جي ڇير آڻي
مدد ڪري يا مصطفيٰ هر وقت ڪيائو ڪو ڪرا

معراج ڪيو فلڪن مٿي تنهنجا قدر ملڪن مٿي
تعريف ۾ ڪرآن ٿيو تنهنجو ثنا ڪر سرور

منهن مبارڪ مهران ڏيکارو دامن لڳن
تو کان سوا تر هوند تر توهان ڪيو باجهه باجهه

شان تنهنجو بي مثل آيا تنبع المني
امر ۾ لاهج آڻي دامن لڳس سيد سونهارا

بلڪ ٿو مولائي ڪيا خالق خوشيءَ سان بڻي جهان
شرف ٿو ياسين مزل آهي اصلتون انورا

غلام حيدر پڪ سان پر تل توهان ڪي بڻي جهان
رات ڏينهن روشي پڪاريان دل خوش ڪيو اي دليرا

عرض ڪيان تنهنجي اڳيان ٿو يا علي شير خدا
هر ملڪ تنهن حڪم ۾ جن ملڪ سڀ تنهنجا بندا

مان ڪٿو درگاهه تنهنجي جو ۽ ٻانهو قمبري
راتيو ڏينهان شوق مون کي يا علي! المرتضيٰ

اي شفيع بدڪارين جي اي رحمت اللعالمين
مان پناگر در تنهنجي جو يا محمد مصطفيٰ

عبيدارن جا اچي اي احمد اسڏڙ اسٽيج
بي سهارن بدڪارن هٿ ڏيو هر دو سري

غلام حيدر آه گداگر نجف جي بادشاهه در
هي اتي هر دو جهانين هادي رهبر رهنما

غزل پنجون

خدائي دم رکيم دل تي نه ٻيو ڪو غير مان آهيان
آيو مان راض مرضيءَ سان فنا جي ملڪ ۾ آهيان

شراب شوق پيتو اٿم مٿان دل مير لاٿو اٿم
نڪي زاهد رياڻي هان عشق جي لئه ٿو دم ساڙيان

تيس مان نور ڳجهه پنهنجو هئي ڪنهن کي نٿو ڄاڻان
رهيو ناغير ڪو مون ۾ بهاري لئه قل چوندو هان

غلام حيدر گلن سان خوش عشق الفی اٿم پاتل
هنير نعرو انا الحق جو وصل ۾ مان مست آهيان

غزل چھون

سچو صاحب جهانن جو منور مرتضيٰ آهي
اهو سراج العالمين شمس الضحيٰ بدر الدجيٰ آهي

الاهي نور جو جلوو امير المؤمنين موليٰ
يا مرتضيٰ يا اهل اتي تعريف سڀ تنهنجي آهي

اي نبيءَ جانور سيد منهن سنڌءِ مشتاق ڪيو
درگاه تنهنجيءَ جو ڪتو مان سرور تنهنجو آهيان

درگاه تنهنجيءَ ڪتو مان پڪاريان ٿو تنهنجي در
تو کان گهران ديدار حق الله لڳ ديدار ٿئي

غلام حيدر ڏکائيل جي حامي حمايت پنجتن
يا محمد مصطفيٰ دامن سنڌءِ هٿ ۾ آهي

غزل ستون

شڪرانا شڪرانا الله جا يار جو جمال ڏٺو ٿم
سندس ترتان ٿيان صدقيٰ بنهي جهانين يار کي ڏٺو ٿم

نه ٿي ڪو ٻيو سوا ان جي منهنجي تن جي نظر تي ٿئي
نه مشرق ۾ نه مغرب ۾ سڀني کي مان ڄاڻان ٿو

ازل ڏينهن کان ته مان مسڪين پيل تنهنجي ڳليءَ ۾ هان
ڏيو ساقي بقابا الله شراب شوق جو پيئان

غلام حيدر عليءَ جو هام مددگاري ڪجو منهنجي
نه ٿيندو يار پري مون کان ڏر دل ۾ خدا سمجهان

غزل ائون

دل ظاهر ظهور ٿي پيئي ڳجهه سندنڙ ۽ بي مثال
نه آهي چٽيل هو ڪنهن جو نڪي ڪو زوال ان تي هر شيءِ تي آهي قادر

ظاهر ٿيو اسرار عالم جو صورت سرور جي ٿي پيدا
بيشڪ عليءَ ڪلمون آندو جيڪو ذوالجلال ۽ ماه منير آهي

اسين آهيون گنهگار بخش بديون بي شمار
آسرم لاهج ۾ نظر اي مصطفيٰ هٿڙو وٺو

هٿ اسان جو آهي پيل دامن علي سرور جي ۾
غلام حيدر ٿيو گدا اڳيان انهيءَ روشن ضمير

غزل نائون

هيس پڪي پرڏيهه جو مان فنا جي سير لاءِ آيس
نه سوا خدا ٻيو هر شيءِ ۾ رنگ رلايس

نه آهي چٽايو بيچون پسندنڙ بي مثال
آءُ احمد آهيان (سواءِ مير جي) چيو سرور قول مرسل خوشخصال

اي اساس سردار تو سرتاج شاهي يا علي
شوق مون شاهِ نجف آهي مرتضيٰ مولا علي

پاڪ پنجتن مون حمايت دائمي سڀي دستگير
جس روشن مون ڏٺو ان لئه ڪريان ڦالان ڪثير

غلام حيدر غم نه ڏسندين يار حامي ٻئي جهان
ڪربلا جا شاه تنهنجي نور جي دامن امان

يار آيو مون اڳڻ ٿي ويو سچو روشن جهان
دائمانور ڪئي آ دوست دلبر جي بيان

آءُ احمد آهيان (سواءِ مير جي) سرور چيو سيد جهان
رحمت اللعاليمن اهو نور ٿيو ذاتي عيان

ذات بيحد پاڪ پاڻهار آهي واحد احد
پاڻ آيو منجهه صفاتي بيرنگي بيچون صمد

پيرِ مغان جخود هئيس چيو دم خود خدائي ٿي خود خدا
جنهن جاءِ تي هوندين ادا توکان خدا ناهي جدا

غلام حيدر غم نه ڪر پنهي جهانن جو ڪڏهن
حامي حمايت هاشمي اهو نور سرور آه جڏهن

غزل يارهون

خدا جي عشق محبت ۾ سوين جانيون ڪجن قربان
هر جاءِ ظهوران جو بي مثال و بي گمان

مون کي مجال ڪهڙي پاڻهيئي چوي چو ائين
دل جي ننگريءَ ۾ ڏسان ٿو عاشقن اڪڙيون ملائي

وحدت ۾ جيڪو ايندو آقا جي پيش ٿيندو
احمد ﷺ جي اڳيان رهندو عمر پير جدا نه ٿيندو

عشق کي عابد نه لهندو تون ڪندين ڪهڙا حساب
دم کي زوال ناهي ٻئي سڀ ڪنهن آهي جواب

غلام حيدر جي تون ڄاڻي پان ڪٿون بيزار ٿي
پوءِ جاڏي تون نظرون ڦيرائيندين نور خدا نروار ٿي

غزل ٻارھون

اي سڀا جھاس پرين ڪريل آهيان گھٽڙي سنڌ
سج خود ٿئي ٿو لڄي جان ڏسي تصوير ٿو مٽڙي سنڌ
قل هو الله تو چيو لئه عاشقن جي اي مٺا
هر جهان هو هڪ ٿيو جنهن نيٺ ني تنهنجا ڏٺا
جان ڪٿي دل ۾ نهاريو چا مان آهيان ڪٿي
توڙي ظاهر توڙي باطن تنهنجي نور جو جلوو مٿي
درميان منهنجي ته هڪ آمگر ولايت ۾ ڏهه دليون
لاحتي لاهوت ۾ هر ڪو وڃي هٿڙا مليون
غلام حيدر تون هميشه ڏس ڪي هادي ڏينهن رات
دين ڪفر ڪي دور ڪير تن ۾ رهي ٿي تنهنجي تات

غزل تيرھون

هر دو جهان ۾ ڪو ٿو سمجهان مان خدا کان ناجدا
هن فضا جي جسر ۾ ايو ڏسڻ پنهنجو لقا
شوق منهن محبوب جو منهنجي جگر ۾ دل اندر
ڌار هڪڙو نه آهيان مان فدا ٿيس ان جي در
ٿو هٿان نعره انا الحق اوت ٿي انسان جي
چيو خدا آهيان اڪيلو عشق جو فرمان جي
دن ڪفر ڪي دور ڪر مرشد مون ڪي فرمايو
سو خدا باقي ناهي پنهنجن جهانين ڪو ٻيو
غلام حيدر جي تون چاٿين در هادي جي خاڪ ٿي
رھه نفسي اثبات سان تون در نه هڪڙو ڌار ٿي

غزل چوڏهن

دنيا اندر دلبر ڏسان ٿو دائمادم ذوالجلال
پاڻ خود آه مان ه ناهيان بي رنگي هو بي مثال
قل هو الله كلمون چيم ان ذات کي ناهي جنم
ٿيو ظهور وزي بالا نور نوري نئون نهال
انا احمد چيو سرور سوا مير جي روشنائی ٿي
حسن ان حيران کيو آيس ڪري دم جا خيال
ٿو سڃاڻان يار کي مان ذات پاڪئون پاڪ آه
بئي ڪنهن کي ڪونه ڄاڻان توڙي آهيان بد اعمال
غلام حيدر غي ويٺو ٿو ڏسان جانيءَ حمال
نور آه هر شيءِ اندر قادر کي قدرت ڪمال

غزل پنڌهن

جسم پنهنجي ۾ ڏسان ٿو مالڪ ملڪن ۾ سندم
دم دم اندر ديد دلبر نعره شهنشاهي هنيم
رمز عشق جي آه باقي يار آهي ديدم
اينما ڪنتم ٻڌڻ سان سر صنم تان صدقي ڪيم
هر دو عالم هو ٿو سمجهان ناهي پيو ان کان سواءِ
نور هو انوار اعليٰ دنيا اندر دوست دوست ڏنم
دين ڪفر وڙهندي ڏسي مان جڏهن ويجهو ٿيس
موت کان اڳ ۾ مري مان قول اکين تي رکيم
غلام حيدر هي چاچيو قرآن خدا آهي احد
آءُ احمد مير ريءَ فرمائيو سرور صلعم

غزل سورھون

مر آھي ٽي دوست ڏنڙم امن امان جو مالڪ
ان ريءَ نه ٻيو پوءِ غم چا جو هٿ امان دامن خالق

سڄي کٻي زمين آسمان ۾ خدا کانسواءِ ٻيو ڪونه آه
زبردست ذاتِ خدا الله اڪبر چورن آ

حب حيدر مرتضيٰ جي پڪ اٿم پنجن مٿي
مان غلام ۽ خاڪي هان سوز آهي ڏاڍو مون کي

مان غلام پيئڙو آهيان شاهِ نجف جي در مٿي
مالڪ آه مولا مڙن جو شرف جي حد آ ڪٿي

غلام حيدر آه ثنا گر تو ٿو ٿسان دم در علي
مان تـ پـاڻهو حيدري هان ناه ڪو شڪ ۽ گمان

غزل سترهون

دل جي واديءَ ۾ ڏسان ٿو مان ته ناهيان آهي الله
يار آهي منهنجي نظري جنهن طرف ڪريان نگاهه

دائما آهي پاڻ هادي منهنجي وري هير راد ۾
مان پڪي پر ڏيهه جو بلبل آهيان هت باغ ۾

مان ڪريان ٿو موج سري سر سراسر نور الله
ڪونه ڄاڻي ڪو ٻيو ڪو منهن مقابل ٿيڻ الله

زاهد توکي ڪهڙي خبر دم ذات جي رمزن سنڌي
هئي حسين شعل ڪئي منهنجي جان ۽ جندڙي جڏي

غلام حيدر ڪٿڙو آهي شاهه نجف جي گهڙيءَ جو
عرش ڪرسيءَ جي اندر آهي نقارو عليءَ جو

غزل ارڙهون

ديدار ۾ بهار دل ٻيو سوز نه مون کي
سارو غير ٿيو ختم عشق سوار مون تي

پاڻ کي ڄاڻان ٿو مان ڇا ڪندس حوران گهڙيون
آهيان مست ڪان الست دل حوالي دوست جي

هي زمان گذر خانو پڪي هان هوا جو
هر حال منجهه وصال پنجنئي تن چوڻون

آهيان ٿيل غرق اندر بحر حسن جي
ڪيائون جوڊ ۾ سجود ٻي ڪا خبر نه ڄاڻان

غلام حيدر در بدر ديدار منهنجو ديد ۾
پڪي بيدار نڪو ڪار سري جي سير ۾ خوش هان

غزل ويهون

يا الاهي عشق تنهنجو بنجي آيو تاجدار
قل هو الله تو چيو مونڪئي جنڌڙي نثار

تو کان سواءِ ٻيو ڪونه آ منهنجي جهانين تون آن غفار
بي رنگي اسرار تنهنجو لازوالي نئين بهار

آيو هان حيرت اندر مظهر ٿيو جڏهن شمسوار
رات ڏينهن اثبات تي تنهنجي نور جي انوار يار

غلام حيدر ڪن ته ڏي تويار جي درٻار ۾
ساه کان ويجهو صنم آ تنهن اڳيان ڪر زار زار

غزل اڻويهه

دنيا اندر دوست ڏسان ٿو دائم ذوالجلال
پاڻ خود آهي مان ته ناهيان بي رنگي هو بي مثال

جاءِ جي مون کي نه ڪل هت ناگناهه نائي ثواب
ظاهر ۾ ان جي وڏائي ڪونه ان کي زوال

غير هو حق ٻيو ته ناهي مالڪ خود آ ملڪ جو
من اندر محبوب ڏنڌڙم توڙي آهيان بد افعال

مان ٿيس حيران تنهنجي حسن تي ۽ زلف جي پيچ ۾ آيس
ٿو هٿان نعره انا الحق بي رنگي قربئون ڪمال

غلام حيدر جي ٿو سمجهين هاديءَ جي در تي خاڪ ٿي
پل نه هڪڙي ٿڃ پري ڏسندو رهج منهن جو جمال

غزل ايڪيهون

ولايت عشق ۾ ويس ڏٺم انوار ذاتي جو
پنهني جهانين پيو ناهي حسن هڪار جاني جو
آهيان احمد سوا مير جي چيو سرادر عالم جي
هر شيءِ محيط موليٰ دم سر بسر سلطاني جو
ڏينهن رات حيران حسن ۾ صورت آه سرور سندي
نور منهنجو عرش کان آڏيا گذر آفاني جو
مان قرآن دائر صنم جي منهن سندنو ڪريان طواف
مان نه ڄاڻان ڪعبه مسجد رنگ ڏٺم لاثاني جو
غلام حيدر غم نه ڪر حامي حمايت پنجتن
ميٽيندو موليٰ مدايون حامي حشر حيراني جو

غزل ٻاويهون

اڳيان تنهنجي عرض ڪريان اي شفيق المذنبين
حال منهنجو تون ٿا ڄاڻين اي شفيق المذنبين
در سندن دلدار آيس سيدا حامي حشر
ناهه ڪو ڏوهن ڳاڻي ٿو اي سراج العالمين
داد ڪر دلبر تون دم ۾ يا احمد عالي جناب
آيو آهيان دار اوهان جي رحم ڪريو راحمين
نالو سندنو غم مار آ منهنجي مٿان ڪريو ڪرم
يا هاشمي هر دو جهان ۾ احد تون آن دائمي
غلام حيدر غم نه رکيو اڳيان سرور جي فرياد
دانهون ڪريان زاري ڪريان طلب وانگر طالبين

سي حرفي، مدح، مناجات،
منقبت ۽ مولود

خطبه ماه رمضان المبارڪ

هيءَ صفت سڀ سبحان جي باطنون جي ته بيان جي،
ناتڪ شاهي نيشان جي سڀ ڪل اتي انسان جي،
يا ماه رمضان مرحبا

الست ببر بڪر قالو بلي ٿي عشق مولا منجهه فنا،
روز قيامت تا جزا پوءِ خود الاهي مصطفيٰ،
يا ماه رمضان مرحبا

خلق الاشياء ڏس پاڻ ۾ موڳان پائج جاڻ ۾،
وينا آهيرو اهڃاڻ ۾ ميزان پيو ڪنهن ڪاڻ ۾،
يا ماه رمضان مرحبا

ثابت سڄي سڪ يار سان تو دل رکي گهر بار سان،
پرتين پرين اغيار سان دل ۾ دنيا انڪار سان،
يا ماه رمضان مرحبا

چنڊ ڏسي خوشنود ٿئين ڪري جام شربت جا پئين،
شرمندو ٿي گهوڙي چڙهين ڪوڙا ڪتانا بود ٿئين،
يا ماه رمضان مرحبا

سيون ڪاڻو ٿا شوق مان تسبيح مڙهايو ذوق مان،
سجده ڏيو ٿا فوق کان وڌ پاڻ ڄاڻو لوڪ کان،
يا ماه رمضان مرحبا

دلبرو ڀنيو آهيئي اندر تون ٿو نهارين زال وڙ،
طالب دنيا ڪوڙو مڪر ابليس تي منجهه شور و شر،
يا ماه رمضان مرحبا

مسئله ٻڌائين ٻين کي پاڪرو جهين رهڙن کي
محبوب ڪيئي ختمنگي وسوس ڪرين پيو ڪن مڪي
يا ماه رمضان مرجبا

هر هر وينا گفتار ڪيو ڏسي خلق کي سينگار ڪيو
مٿي ڪين جي تڪرار ڪيو دنيا دلبي ڌار ڪيو.
يا ماه رمضان مرجبا

علمت رساند در دهر ڪوڙا ڪريو ٿا پيا نه ڪس
دل ۾ دنيا هٿ ۾ ذڪر منجهه خلق جي ڪريو مڪر
يا ماه رمضان مرجبا

چار يار تڪرار ٿي صديق رضه سچ سچار ٿي
عثمان عمر مهندار ٿي چشمه علي رضه اسرار ٿي
يا ماه رمضان مرجبا

شاه حسين رضه ڪريلا مقتول شد در جـهـ لوا.
هفته طبق شد غلغلـه خـونـش شدند از سر سـلـه
يا ماه رمضان مرجبا

حاسد پيا حاوي، سندا هر دو جهان ٿيڙا گندا.
سپ ناس ٿيا موڳا سدا ساوا طبع پيا سر ڪندا.
يا ماه رمضان مرجبا

سالڪ پسيو سجده ڏين دل ۾ دنيا معبود اٿن
پڙ ۾ مخنث پيا ٿين مٿي ڏوندي جي ڀوڙيو وڃن.
يا ماه رمضان مرجبا

ساراه سڄي ستار جي ملڪ و فلڪ دا دار جي.
فاذڪرو ڪن تار جي سارو اٿي اسرار جي.
يا ماه رمضان مرجبا

سڄي صحي سڪ يار ڏي بره سندي بازار ڏي.
تون گوش ڪر گفتار ڏي هر دو جهان اسرار ڏي.
يا ماه رمضان مرجبا

ڪوڙي دنيا دنبال ٿي خارج خسيس خصال ٿي.
ناقص سڀئي ان ٿال ٿي پڙوي وڏي بدچال ٿي.
يا ماه رمضان مرحبا

غلام حيدر دم گذر بره بنا پيو سڀ مڪر
هي فنا آه دگر ڪلم ڪهو جو خوب تر.
يا ماه رمضان مرحبا،

لا اله الا الله محمد رسول الله
صلي الله عليه وآله وسلم

مون ڏانهن مڊايون تون بخشين خطائون
 ڪير يار ڪوڙين ڪي بيحد برايون
 بخشين ڏوه ڏاٽر ڀلا ڪر ڀلايون
 حاصل ٿئي هدايت گچيءَ پاند پايون
 توريءَ ناه تڪيو قسر ڪلمون چايون
 نبيءَ نور سرور دامن دست لايون
 لکڻ ناه لکيو تو بازيون بنايون
 ڪنهن بات ڪانهي جي عقل ڇا هلايون
 قلم لوح ڪرسيون تو سهڻا سمايون
 ساري جڳ ۾ جانب تنهنجون جوڙ جايون
 زير زير ظاهر تو ڪي يار پائيون
 منجهان مهر مرشد مڃين منهنجون آنهون
 ڏسان ڏينهن راتيان وارن جون وڌايون
 پرين پاڪ پرور ٻڌن ڏئين تون ٻانهون
 مدد ماڙ منهنجي اچي ڪر ايڏاهون
 اونداهيءَ ۾ اوجر سهڻا ڪر سهايون
 ڏسي ڏيه سارو تنهنجا ڳڻ ته ڳايون
 منجهڻون قرب قطري چٽيون لک هوائون
 هي غلام حيدر ناهي تو سوايون
 سهان يار تو نا پلڪ هڪ پراهون
 منجهان عشق مولا ڪيون تو سر چڱايون
 ٿئي ڏيه ڏاني محبت مڃ مڃايون
 پرين پيش تنهنجي اچي جي پياھون
 تنهنجو فيض فلڪين اسين يار ڇا آهيون
 نمائي نوازين تون نازڪ نگاهون

يوسف يار تنهنجي سدا سر فتاحون
 هيئن جي حمايت اچي ڪر آگاهون
 پلوياند تنهنجي جو لعل لڳاهون
 مون منجهه عشق تنهنجي جوڙيون جيءَ جڳاهون
 ٿي غلام حيدر سندي لڙه لڳاهون
 ڪير جي قصورا مڃين منهنجي آزي
 علي سڻ الاهون تون هر دم حجازي
 چارئي يار پنجن ڏسان ٿين تون راضي
 منجهان سڪ ساريان تو دلبر درازي
 نجم الدين نوري تون غوثل غازي
 سدا يار يوسف تنهنجي طلب تازي
 دانهون سڄ دلبر وهي نينهن وادي
 هجي مون هميشه تنهنجي عشق شادي
 رسي مون رحم ڪر هميشه تون هادي
 سدا خيال تنهنجي وهي عشق وادي
 لئو لئو ۾ لولي تنهنجي يار جاني
 ڪريو ماڙ مرشد مٿي باجهه ٻانهي
 اوکيءَ ۾ اچي ڪر تون مشڪل آساني
 ڪرين تون ڪرم سان خودي خيال فاني
 منجهان شوق تنهنجي سدا دل ديواني
 ڏئين سرڪ ساقِي منجهون دم نوراني
 صدقي يار سهڻا ڪوڙين ٿيان قرباني
 منجهان خيال خوشدال ٿي بره بقتاني
 تون غلام حيدر سندو گر گياني
 رهي آه دل تي جنهن جي نشاني
 پڙهو پاڪ ڪلمون جنهن جو ڪونه ثاني

لا اله الا الله محمد رسول الله □

مناجات

يا شاه ڪر نگاه علي شير خدا جا.
سڻي آه ڪري ڪاه اچن نور نبيءَ جا.
مشڪل آسان هر دو جهان ڏي امان بخشين بار بدين جا.
مڃ سوال ڪرين پال نونهال علي حق حقن جا.
تو سرتاج ڪرين ڪاج رکين لاج نبي مير مرڻ جا.
جن انسان دو جهان هر زمان ڪامل پير ڪمن جا.
ڇٽ لولاڪ تو سر پاڪ سر افلاڪ اجها مير عاصين جا.
حيدر حق لاهين شڪ سر فلڪ نوري نور نبين جا.
سيد سام تنهنجي ڄام ڪل ڪمام علي يار اڙين جا.
مرسل مير ڏي سڏير منجهه منير واهرو ويره ولهن جا.
ڪير ڏوهه تو ڏانهن توه ڪڍان روه راحر روز رحمن جا.
مڃ سوال مون في الحال ڪڍ جنجال ڏيو خيال خوشين جا.
راحت روح ڏي وروهه پرين پاوهه اجها يار امت جا.
علي امام تنهنجي سام ڪل ڪمام ڪڏين بار ڪهين جا.
واهرو ويره آءُ امير ڏي سڏير زمين زور فلڪن جا.
محبت موج ڪري اوج حسن فوج لڏين لڪ دلين جا.
نوبت نيهن تنهنجي شينهن راتيون ڏينهن مڃي سوال سوالين جا.
غلام حيدر تنهنجي در ڪرين ور سچا نور نبين جا.
ور تر گهوٽ تنهنجي اوٽ ڏئي چوٽ ڪڏين ڪن ڪفر جا.
سڻي سڏ ٿئين گڏ منهنجو مڏر ڪين روز رحمر جا.
وحدت ويره وسي بهير شاه سڏير ڏئين شال شرف جا.
شاهنشاه سر ڪلاهه هل اتي اسرار اعظم جا.
آءُ غلام تنهنجي سام محمد ڄام سائين شمس و قمر جا.
آءُ سويل ڪري پئل رمز رسيل حامي روز حشر جا.
لاهن غم و جن وهم ڪرين ڪم سهڻا نور سرور جا.
تنهنجي تار بره بهار تند تنوار اجها يار عاصين جا.

علي شير پري پير اچ سوپر حامي روز حشر جا.
 حسن مير شاه شبير واهرو وير سڻي سڌ سوالين جا.
 شاه حسين لاهيو وئين سڻج سئين سوالين جا.
 ڪري ڪرم رک شرم پلا پرم لاهين پول پلين جا.
 تونهين تار منجهه اسرار ڪيان ديدار دامن جا.
 شاهنشاه ڪر نگاه لڳ الله مشڪل معاف مڙين جا.
 سيد سام ڏي انعام ڪوثر جام هامي هر دو عالم جا.
 ڪيم ڏوهه ڪي اندوهه مڻي لوهه لڪڻ جا.
 چارئي يار لهن سار مون منار آهن شمس شرع جا.
 مدد مير ڪر امير شاه ضمير رسين ڪاف ڪرم جا.
 مشڪل معاف ڪرين صاف ڏي انصاف آڌر مير اڙين جا.
 غلام حيدر آئي در سچا سپر سڻين سڌ ڏڏن جا.
 ڪلمه قرار ڏي هونگار لهن سار اجهامير امت جا.

لا الله الا الله محمد رسول الله

صلي الله عليه وسلم

مرثيه

مالڪ تون ملڪ مولا وارث والي حسين
ظاهري ۾ ظلم هو ۽ باطني سڀ نور عين.

تئين تولد تون ڇڏهن يا سيدا سالار تون
منهن نبيءَ منهن تي رکيو امت سندا آڌار تون
نور نوري سر سرتي ابتدا اسرار تون
تون خدا جو لاڏلو خير النساء جو نور عين.

شائق ڪٿي شمشيريون ڪاهي پيا ڪفران ۾.
ڌڙ ڌڙن تي سڀ هنيائون درد جي دوران ۾.
سڀ هيا باڪا بهادر برهه جي باران ۾.
وير سڀ وطنئون جدا ٿيا تنهنجي خاطر يا حسين.

مير تو معراج ڪيو يا سدا سرور حسين
تون پيارو مصطفيٰ جو جگر جاني نور عين
راز رب جو تنهنجي سر عاصين آڌر حسين
جي لڳالڙهه لعل ٿياسِي نور نوري يا حسين.

جان جاني جگر تون آن مصطفيٰ حضرت امام
گڏهن نبيءَ جي هٿين ڪلهي تي شاه تنهنجو شير شان
خون تنهنجي سڀ ڇڏايا امتي جي خاص و عام
سات پنهنجو سڀ ڪهاڻي پٽ ۽ پائر يا حسين.

نرھڻي نعرو سي منجهه گھڙيا ڪٽڪ ۾ ھا جڏھن
ملڪ فلڪن تان لھي آيا امالڪ ھا تڏھن
عرش ڪرسي ۾ اوراتو محب ٿيو مالڪ تڏھن
بيڪسي تي ٿي رناسپ ساهه سراسر يا حسين.

ڪربلا ۾ ڪوس ٿيو هو عرش ڪرسيءَ سڀ طوفان
ناگھان نعرو لڳو تقدير لکيو بي گمان
شاھ ٿي شڪران ڪيا اي يار امان
حيدري ڪرار جي پياري پسران يا حسين.

واقعو آھي وڏو تنھن کي ڪرڻ واجب تمام،
ھن بنده کي ناه طاقت جو لکي ڪربل ڪلام،
روز شب رب جا رسن سيد مٿي سھسين سلام،
تنھنجي سرور سام آھ غلام حيدري يا حسين.

مولود شريف

منھنجا سڄ سڏ سو ڀر س محمد مصطفيٰ
مرسل ڪل مطيع تو تو سر چٽ چڱيڙ،
چڪڻ مان چاڙھيو اچي گھور ڪري منجهان گھير،
ھيئن ھامي ھاشمي پھچ پرين پري پير،
اڀر عاصي آھيان اڄ! نه ڪر اوڀر،
مرسل منھن ڏيڪاريو سرھا ٿي ڌرم سين،
غلام حيدر گولڙو تنھنجي دامن سان ڏليڙ.

سیدنا حضرت پیر عبدالقادر جیلانی رح

سید ڏي سڌيران محي الدين ميران
 ڪيو ماڻ منهنجي دائر دستگيران
 اچن جي اڃا ساسي تودر توانا
 بخشين گنج تن ڪي خدائي خزانا
 شامل حال هيئن تون ضامن ظهيران.

تنهنجو آه نڪارو زمين ۽ فلڪ تي
 چا حورو پيري جن انسان ملڪ تي
 نظر ڪر تون نوري تون پگدار پيران
 تنهنجي جوش جلوي ڪيئي ناقص نوازي
 گنهگار غافل جا ڪيئي عين آجا
 ٻڌا پيرا تاريئي بحر مان بحيران

آهيان مون اوهان جو پنهنجو پاڻ پسايو
 مددگار مولا دائر در وسايو
 ڪرم ڪر اسان تي تون قطب الڪبيران
 هي غلام حيدر آه گولو غلامي
 هست هوت حيدر آه محڪم مدامي
 اچي معاف منهنجون ڪيو تقصيران

حضرت پير پيران سيد عبدالقادر جيلاني رح

اول حمد لله كه هـ ان ذول الجلال
مدد ڪر تون ميران سڻي مڃ سوال
سواليءَ جا سيد ڪيو ڪم بحال
نوازين تون ناقص توڙي بد افعال
پيس پيش تنهنجي تون قدرت ڪمال

ڏيو مون ڏوهاريءَ ڪي آڌر امير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحم ڪري پيران پير
تون خدا جو لاڏلو ڪل پير تي تنهنجو قدم
سيدا سرتاج آهين بر سر تاج و علم
غور ڪر غمگين جو راحه رسي ڪر ڪورحم
تون غوث رب العالمين وهلو و جائين غم و هم
مشڪل منهنجي سڀ معاف ٿئي

ميران ڏيو مون من سڏير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحم ڪري پيران پير
تو آه تنهنجو طبل ڪل تمان تي
زمين چا زمين جن و انسان تي
هر دم آه هو ڪو ڪم ڪل حيوان تي
عرب چا عجم جنگ جيلان تي
چا بغداد و بصروءِ ڪابل ڪرمان تي

هندوستان هالار تنهنجنا نظير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحمر ڪري پيران پير
پرين پاڪ پنجاب ۾ آهي تنهنجي پچار
بلخ و بخارا سمرقند سجڪاج تنهنجي سنپار
سنيارن تو سويد لڪين لڪ هزار
رسين روز تن جي هڪل ۾ هڪ ڪار
منگان مهر تو کان سيد مون سڌار

ڪرم ڪر اسان تي تون قرب الكثير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحمر ڪري پيران پير
جلوه ۽ عزم تنهنجو ايران تي
چا دهلي چا دکن ڪرب ڪرمان تي
آهو ڪو هڪل عرش آسمان تي
تنهنجو پاڪ ڪر بحر بئبان تي
تنهنجو شان شام ۽ توران تي

واهر ڪرو سيلو تون قطب الكبير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحمر ڪري پيران پير
محب مير تو کي مڃن ڪيچ مڪران ۾
چا گجرات گرنار ۽ چين چو غان ۾
تلنگ تاب تنهنجو ڪن ياد يونان ۾
طبل تاب تنهنجو آه ڪوه ڪاف ڪنعان ۾
چا اجمير ناگور ۽ سنڌ سريان ۾

ٻڌا ٻيڙا تاريئي بحر مان بحير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحم ڪري يا پيران پير
پرين تو پشوري ٿيا تابع تمام
عجمي عراقي ڪن سجدہ سلام
مصر ماڳ ماڻهو ڪهن تو ڪلام
قنڌار ڪاشان ۾ مڃن ميران مدام
چوڏنهن طبق ٿا چون پير عبدالقادر امام

تون درگاه خدا جيءَ جو واحد وزير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحم ڪري يا پيران پير
سنڌ تيرهن رسين سڏ سيد سڻي
وهلو تون ورج وڃرو اڳيان ڪڍي
مدعي مار منهنجو تون نر نيزه هڻي
ڪرين تنهن ڪوفيءَ کي پلڪ ۾ پڻي
محي الدين ميران تون منهنجو ڏڻي

تون بادشاه بغداد جو آهين روشن ضمير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

تو کي جوان جبروت ملڪوت مڃن
سوالي تو سيد ٿا ٺاهين ڪنڊن من
ٻڌي ناءِ تنهنجو دوزخ دور ڀڄن
ميران مداحي تنهنجا خوش وسن
پون پيش تنهنجي ڏوڙا ڏان لهن

تون پڳدار پيرون جو پيٽا پيرون
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

تون نهين پيران پير آهين بادشاه
ڪيو مهر مون تي ڪا نوري نگاه
قبر مهمل مرشد رسين رهنما
ڪيو سير سهنجي ۽ لهر يون لنگهه
ڪنجي ڪارخاني جي توکي عطا

تون حسني حسيني اميران امير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحمر ڪري پيران پير
تون رهبر رموزات هادي هدي
سدا وير وحدت جو لاحد لقا
وڌم دست دامن ۾ سيد سچا
ڪير ڪر ڪوڙين مون ڪو جهڙا ڪچا

پيالو پيارين ڏئين مون شفا
تون هادي هدايت جو صاحب سرير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحمر ڪري پيران پير
ڏيو دان داتا الله لڳ امام
ڪرم ڪر ڪريمي آهيان تنهنجي سام
تنهنجوراه رهبر ٿئي مون انعام
ساقی حوض ڪوثر پياريو مون جام
هيئن حال هادي تو محڪم مدام

ٽٽي بسره بشاران محبت منير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحم ڪري پيران پير
تون اولاد عليءَ جو حامي حليم
سواليءَ تي سيد ڪرج ڪو ڪرم
ٽين مرض معافي وڃن غم و هم
اونده ڪي اجاري پيلا ڪري ڪرم
لڳس لام تنهنجي پاليو لڄ پير

ٽٽي شوق شامل تو ڇا من ظهير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحم ڪري پيران پير
ٻڌي سوال سرور ڪيو مون قبول
اڻاري عاجز ڪي مدد ڏي ملول
مهربي نبي پاڪ حضرت رسول

تون آهين پير پارس محي الدين مير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير

رسي تون رحم ڪري پيران پير
غور ڪر غلام حيدر هن گولي سندنو
ڏيهئون مان ڏوهاري ۽ غافل گندو
وسئون ناوسارج هي پنهنجو بندو
همت هوت حيدر به حامي ٿيندو
پنهنجا قرب ڪامل قريشي ڪندو

ڪهاڻ ڪلمو ٿون نعو انصير
مدد ڪر محي الدين دليئون دستگير
رسي ٿون رحيم ڪري يا پيران پير

لا اله الا الله محمد رسول الله
صلي الله عليه وآله وسلم
برحمتك يا ارحم الراحمين

مناجات

تنهنجو وڏايون انست ۾ نه آيون
منگان مهر توهئون سهڻا سڻ صدائون
تنهنجي تار تن ۾ هيمشه اساهون
ڪرين مهر مون تي سڻي مون الاهون
مدد ماڙ منهنجي سدا تو فتاحون
واحد نور وحدت سدا سر ڪلاهون
نبي نور انور آه مرسل مڻاهون
پنجتن پاڪ پرور آهن مون پناهون
چارئي يار انور روشن رمز راهون
وچن غم گذري دائر تون گاهون
هميشه هيئن تي نانڪ شاه نگاهون
دامن دوست تنهنجي پاڪر مون پيارا
نگهدار نوري سيد دم سچارا
هجي تار تن ۾ هجن هو هونگارا
مرشد موج مولا ڌو ڌو ڌم ڌڪارا
چڙهي موج مرشد بره بقرارا
مجي سوال منهنجو هادي دم همارا
هميشه هيئن تي تون نوري نظارا
لائي دم جي لولي سدا تو سچارا
منگان مهر توهون تونهن تو تبارا
تڪيوناه توريءَ تون هادي حڪيم
اجهو آهين منهنجو تون قادر ڪريم
تنهنجي تار تن تون غفور الرحيم
تو ڪي ڳجهه معلوم تون عالم علیم
فسيم نسيم جسيم
عطا ڪر اهدنا الصراط المستقيم
تون غلام حيدر جو مالڪ مقيم
پڙهائج ڪلمون جو نوري نعيم

لا اله الا الله محمد رسول الله

صلي الله عليه وآله وسلم

دو عالم يا تيسير لير او پند دت سرفروغ بلبل مل از خجسته انوار
 غلام حيدر هر دو عالم دست باد صحن روبرو نم تر اول شاگرد گلشن

غزل يارک *

خداي دم بدل لستم نذر غنا هستم براي سرفروغ خواهي در اين ملک
 شراب ساق پندم غباري دلگرم من شوريد منشا غم بشنم غم جز
 بينا کنم بشنم رموضي در دل شستم نه نهد بزند ما براه عشق
 غم از غم و جسمي باري بر دل شستم غلام حيدر بکذا رير کياي و عشق

زمن نعره عين الحق و صباي نار شستم *

غزل يارک

صبا آند دو عالم ماه منور فلقه آن سراج الما المين شمس
 جلوه نور اله يا امير المؤمنين ممد و قواهم صفره حل شمس
 اشتياق رو شوق پند نور شمس ماسرور نگاه لوت و اسرور و لوت
 شمس و شمس روبرو پند يا خواجگه نور حق ملک از لوت و شمس

پير خدا گاه غلام حيدر در بدر و در بدر

سچل چيتر اندر موجود قلمي بياض جي صفحي جو عکس جنهن تي
 فقير غلام حيدر جا فارسي غزل لکيل آهن

پارنهن امام و چار يار مرشد نانڪ يوسف

مهد حضرت عبدالقادر جيلاني

جي شان ۾

قدس سره العزيز

اول ڪيان ٿو ياد الله مير محمد منور ماه

چار ٿي يار حامي همراه حسن حسين جي ڏانهن ڏاه

معاف ڪندا اچي مون تقصير

مدد ڪندين تون مرشد مير

عاشق مولا قطب الكبير

زين العابدين سوال مهدي مقبل قرب ڪمال

برحق باقر نور نهال موسيٰ منور ماه مثال

دڪ ڪٿيو اچي مون دلگير

مدد ڪندين تون مرشد مير

عاشق مولا قطب الكبير

جعفر جاني ڪروا هار موسيٰ کاظم لهندم سار

عسڪر عاصين جي آڌار دوازده داور چار ٿي يار

اچي حامي ٿيندا هن فقير

مدد ڪندين تون مرشد مير

عاشق مولا قطب الكبير

طلب تقويٰ جي اٿم تمام نيڪ نقويٰ جو آهيان غلام

پرين پيارج ڪوثر جام حامي ٿيندم ڏينهن حشام

عرض مڃيندا قرب ڪثير

مدد ڪندين تون مرشد مير

عاشق مولا قطب الكبير

پاڻي ڪاٺيون ٿوري ڪري ڇڏي ڇڏي ڇڏي
ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي
ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي

مدد ڪندڙ تون مرشد مير
عاشق مولا قطب العبير

طالب نواز تون ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي
ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي

مدد ڪندڙ تون مرشد مير
عاشق مولا قطب العبير

عاشق عارف سن سوال هن زماني هٿو حال
مدد ڪندڙ تون مرشد مير

مدد ڪندڙ تون مرشد مير
عاشق مولا قطب العبير

دوست دلاور تون مڪان لعل لاهوتي سرت سبحان
ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي ڇڏي

مدد ڪندڙ تون مرشد مير
عاشق مولا قطب العبير

وقت زبون زمانو آيو سهڻا گهرجي تنهنجو سايو
رب سڄي جو تو سر رايو مشڪل منهنجي معاف ڪرايو

مدد ڪندڙ تون مرشد مير
عاشق مولا قطب العبير

اچي ماڙ ڪيو ڪامون مسڪين بهرو بخش دنيا ڏين
نائب نبي و جامرد مڃين جلوو تنهنجو روه زمين

قطب قلندر تون اڪثير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير
 توڙون تنهنجو سڱ سڏايان گولن جي آءُ گولي آهيان
 هر دم هادي مرشد پايان آءُ مل جاني ڪانگ اڏايان
 دلبر تنهنجي دامن ڪير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير
 مدح چوان ٿو مير مدام ڪامل تو سر ڪل ڪام
 حامي هادي منجهه حشام دامن تنهنجي سهڻا سام
 تار لنگهائين تون تر ٿي ڪير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير
 دلبر دل ٿي ڪر مون شاد ڪامل مرشد تون استاد
 مدعي منهنجو ڪر تون ماد حرص و هوا کي ڪر برباد
 وحدت و اچي نينهن نظير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير
 مڃ مداحيءَ سوال سڀو واهرو سيلو وڙ ڪجو
 ڪي گمراهي ڏيل ڏچو معلوم تو کي حال سڀو
 محب ڏيو اچي مون من ڏير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير
 عاشق رس تون او کي ويل مير مريدن سان ٿي پيله
 واهر ڪر اچي وير سويل تررت لنگهائج تار طفيل

سڪاوهان جي منجهه سرير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير
 پھوان مون منجهه سھس هزار ڏوھن گناھن ڏاڍا ڏار
 ڪافن ۾ اچي رس ڪوھيار وير ڪرين تون ور واهار
 ڏوھن ڪيرس زور ظھير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير
 عزم اعليٰ ڪر مون اولاد پير پچائج من مراد
 دلبر دانهينءَ جو ڪر داد عشق الله جو ٿئي امداد
 تون مرشد روشن روءِ ضمير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير
 غلام حيدر گل گلزار مير محمد جو ديدار
 پرين پسايو سو سردار جنهن لاءِ جڙيو هي سنسار
 ڪلمون ڪامل من نصير
 مدد ڪندين تون مرشد مير
 عاشق مولا قطب الكبير

شه شاه شهباز قلندر قبول
 محمد کا مظهر نبی کا نزول
 ثنا گر صفت گوئی پنجتن کا ہون
 نبی نور اعلیٰ مئین ہر دم کھون
 نبی پر ہمیشہ کھون مئین صلوات
 اوپر آل اسکی کھون ڏینهن رات
 مدد ہی ہماری حسن مجتبیٰ
 منر خاک پایم شه کربلا
 تون آهین نور انور ۽ صاحب سریر
 مدد ہی ہماری دائر دستگیر
 منر پر گنہگار دامن لگا
 مدد کر ہماری تون بهری خدا
 شب و روز خوانم من مولا علی
 بھر کار مشکل تون وارث ولی
 کھون صفت سبحان کی بی بیان
 منر دست دامن هر دو جهان
 کیو مھر مجھ پر تون صاحب سریر
 نجف نور انور تون ماہ منیر
 هجي عشق مولا بره پائدار
 توئی شاه شاهان نور البصار
 منر سگ درواز شاه دراز
 شه شاه نانک کنر دم نیاز
 عمر هی افراد گئی در گزر
 تکیو ناه توری ۽ وسیلا تون ور
 سوا توه تنهنجي آهیاں مان بیکار
 بخشین مون خطائون شه شہسوار

تنهنجي دست دامن ۾ جيڪي لڳا
بخشين گنج تن کي تون صاحب سچا
سميع بصير و عالم علير
قادر كل شيء محب مستقيم
مون کي ناه توريءَ تڪيو ٻيو تمام
تون آهين شاه شاهن جو عالم امام
تون آهين نور نوري به هر جائي مدام
مرشد ماڙ ڪر تون هادي منجهه حشام
هي غلام حيدر دامن دستگير
مدد شاه ميران پيران پير
ڪهون پاڪ ڪلمو نبي پر مدام
عليه الصلوات و عليه السلام

در شان امير المؤمنين حضرت علي
رضي الله تعالى عنه

حمد چئو ساراھ سچي سلطان جي
جنهن نور نرمل مان کئي صورت نبي سلطان جي
بدر الدجي پر حق ٿيو رحمت ڏسور حمان جي
شمس و شفيع الامتي حامي همت روزي حشر

يا مرتضيٰ مولا علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

صفت جو سر ناه آءُ ڪهڙي ڪيان
شير حق شاه نجف جي بي بيان
حوض ڪوثر هٿ علي پيالو پيان
هر دو عالم ۾ ڪيو مختيار مولا معتبر

يا مرتضيٰ مولا علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

عرش اعظم ۾ پيو غوغاءُ تنهنجو يا علي
نور تون نرمل نبي جو مرتضيٰ مولا علي
هل اتي جو تون سدا سرتاج سرور تون ولي
شاه شاهن جو ٿئين تون نور علي نامور

يا مرتضيٰ مولا علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

شوق حق جو بخشش پسر دل بادشاه
پير تون پارس سجا ڪر قلب منهنجي ڪانگه
داد ڪر دلگير جو عاصي اهر مون پسر گناه
سوال سن سدا سجا دامن لڳي جو داد ڪر

يامرتضي! مولا علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

حيدر ڪرار سن تون قربدار
قرب تنهنجو ٿيو قرار و هر دو عالم تاجدار
داد ڪيو داور اوهان تي دل دل ذوالفقار
ڪونه ٿاني شاه تنهنجو شمس توڙي ڪو قمر

يامرتضي! مولا علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

يار چار ٿي سڀ سچا سڀئون ڀلا
سر خار جين ۽ رافضين جي هن ڪلا
جي گلا ڀر غار ٿيا منجهه نار دوزخ مبتلا
تون وصي وارث تنهين جو يار ياور يڪ نظر

يامرتضي! موليٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

شوق شافع جي سدا دلڙي سڪي دلبر ڏسان
توه تنهنجي سان وڃي سرور سچو پريت پسان
رمز هو حق راز رب رحمت رسان
فيض تنهنجو ملڪ ملڪين جن انسان و بشر

يا مريض! مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

احمد و احمي چيو حضرت نبي خير الوري
دمک و دمکي چيو حضرت محمد مصطفيٰ
تون وصي وارث و سيلو يا امير المرتضيٰ
سڌ سڻي تنهن ڊر رسي في الحال مون سرفيض ڪر

يا مريض! مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

علام حيدر گولڙو اچي پيش تو پينام پيو
تون وصي بي وارثن جو ناه توريءَ ڪو پيو
سڀ ڪماير ڪوڙ ڪو جهادست مون دلگير ڏيو
ڪر سرخرو ثقلين ۾ سيد سچا مون سربسر

يا مريض! مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

ميزنم نعره انا الحق حيدري هر دو عالم برتري او سروري
کرپيدا خود خدائي نور انوري
ماه منور چارده چون شمس کو کب کل قمر

يا مريض! مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

سيد سوالي تنهنجو يا مريض! مولا علي
سيد اچي سگرات ۾ وارث ڪرين تون ور ولي
شوق حق شائق ثيان منجهه عشق مرشد جي ملي
عرض عاصيءَ جو سڻي تون ڊر انهيءَ ۾ داد ڪر

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

منجهه طريقي تانهجي آءُ طرف ڪامل قادري
راز تون محرم حقيقي جو سدا پيغمبري
ڪل تابع شاه تنهنجو جن انسان و پري
ناه توريءَ پيو تڪيو ڪو نام مولا ڪر نظر

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

محبوب مرسل مصطفيٰ جو آهين تون خلدي نشين
بازو برادر تون نبي مختيار ڪل ملڪ الامين
دين جو داڙو هميشه فلڪ ملڪ روئي زمين
ڪير صغيرا ۽ ڪبيرا پاڪ تون هين پرده ور

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

حب مون حسنين جي ڪامل شهيد ڪربلا
دوا زده آهين نور انور هر دو عالم دوسري
سڀ سچا صادق صفا آهن نور نرمل مصطفيٰ
نام دم هادي هميشه مرتضيٰ تون مهر ڪر

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

آه سدا سڪ ساه منهنجي حب مون کي حيدري
جو ڪندو سائل سندي اچي پير پارس پروري
سو اچي سڪرات ويلى ويرو اهروري
ناه شڪ شاه نجف ۾ تر تفاوت کي قدر

يا مرتضيٰ موليٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

چوڻ چارو ناه ڪو آه صفت ڪل سبحان جي
بي انت باري بادشاه آه رمز ڪل رحمان جي
آء نه آهيان پاڻ پاير سڀ ٻولي سلطان جي
واڳ وس ۾ آهي جنهن کي جن چا انسان جي

يا مرتضيٰ موليٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

مير مونتي ڪرم مهر تون يا امير المؤمنين
صاحب لولاڪ سرور بر سري تاج ونگين
در اوهان جي دست پيرس مير تون مسند نشين
ڪلمو ڪهاڻين مير تون سڪرات ويلى منجهه سفر

يا مرتضيٰ موليٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

شرف شاهي شان تنهنجو منجهه لکيو لوح و قلم
سيد الثقلين جو تون بر سري تاج و علم
نام تنهنجو نور ورت سڀ ويو مون غم وهر
فرياد سنڌ في الحال رس ڪامل اچي تون ڪرم ڪ

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

جنهن اوهان کي سڏ ڪيو مشڪل انهن جو سڀ ويو
نام مولا ڪر مهر اچي پيش توپاچي پيو
هڏ ڏکي ٿو ڏيل منهنجو سڪرات جو سمجهي سهو
دست دامن ۾ وڌم سيد ڏسي توکي سپو

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

ڏوه مون پنهنجا ڏسي سيد توکي سڏڙا ڪيان
ڏڏ ڏوهاري آهيان بيحد بچو مون بي بيان
سڀ ڪرائين معاف هن مسڪين جون مديون ميان
تون سخي صاحب شجاع واهرو سيلاو ڪر

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

تن منهنجي توفيق ڏي ٿئي ياد ڳيري يار جي
سر ڪيان صدقي سچن تان وٺ نه پئي هڪ وار جي
نينهن جي نوبت وڃي اهادر سچي ديدار جي
ترهو توکان ٿو منگان يا شاه مون شام و سحر

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد ڪر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد ڪر

تون هڪو هڪ نور نور مل مصطفيٰ جو مرتضيٰ
بیرنگيءَ جنهن رنگ بنايو صاف دل صادق صفا
نام شد محمد رسول الله رمزي رهنما
در دمي در يا علي شد به انسان و بشر

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد کر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد کر

غلام حيدر گولڙو سيد تهين ساڌار ڏيو
معاف هن مسکين جون اهي بخش بدڪاريون ڪيو
دست دامن ۾ وڌم سيد ڏسي تنهنجو سهو
ڪلمون ڪهو ڪل مؤمنو سيني وڃي خوف و خطر

يا مرتضيٰ مولیٰ علي امداد کر
دل شوق هادي جي سدا منجهه شاد کر

منقبت ياتڪو درشان
امير المؤمنين حضرت علي ڪرم الله وجهه

نبی سرور علي حيدر
ميري سرتاج هو انور

تمهين اخلاص هو آئي ڪيتوئي سرفلڪ سائي
بهادر برق دوڙائي لٽڪ لولاڪ ڀر ڦڙڦڙ

تمهاري پيش مين پئي هان ڀڳيان سڀ غير ديان ڀيان
نحن اقرب وهن نئين لڳاهون لام تون لڙه لڙه

هواسپ نور ڪانهره لڳاهه رنگ ڀر لارا
هندو مؤمن سڀو سارا تيري جهلڪار ڪي جهڙ جهڙ

سنو تم عرض هي ميرا ڪرو دلگير دل پيرا
ٿيو رمل ڪرو ڦيرا تمهين ديدار دم رهبر

ڪهون ڪلمه يه هي تيرا بره برسات دل ديرا
ٿو ٿا سڀ غير دا جهيڙا لڪين آون موحان چڙه چڙه

غلام حيدر ڪي ڪرو ڪائي دامن ڀر دست هٿه جائی
هادي حق نور ڪي وائي پلاڻو جام ڀر ڀر

نبی سرور علي حيدر
ميري سرتاج هو انور

حضرت سخي قبول محمد فاروقي درازي

جي شان ۾

سخي شاه قبول محمد قرارو
چوڏنهن طبق ۾ آهي جنهنجو نثارو

نبي نور سرور علي تاجدارو
صفانور سرور پنجتن پيارو

نوازش نبيء جي ڪامل قربدارو
طبل طور تنهنجي لايو هو هونگارو

عرب ڇا ايراني مولا ملڪ سارو
سڀئي تو سلامي حلب هند وارو

توتي ڇٽ پنجتن سدا تون سوڀارو
هي غلام حيدر آهي تنهن جو پينارو

ٿيا جمشيد خاڪان تو در سوالي
سڪندر ڇهه فغفور دارا ڌمالي

تو سرموج مرسل نبي نور عالي
شاهن شاه درازا وارث ويراوالي

دلبر تنهنجي در ڪان ويو ڪونه خالي
گريو شوق شامل برمن بحالي

ڪريو ڪرم ڪامل عزم تنهنجو عالي
تنهنجي شوق غلبو نوازش نهالي

تاران جي طلب جون وڃن دم تالي
پرين تو پساو عجب عشق عالي

مٿي مهر مسڪين ڪر ولايت جا والي
غلام حيدر سان گڏ ٿي آه تودرڌمالي

ڪريمي رحيمي سخي راه رهبر
نوازش ننگي ڪر سڻي دانهن دلبر

هميشه تون هادي تون نوري نظر ڪر
تون سرتاج نوري علي حق حيدر

شه شاه درازا حامي حشر
سڪو تنهنجو سپ تي چا جن و بشر

لاهيو خوف و خطرو دنيا منجهه دهر
دامن دوست تنهنجي پهرائين مون پاڪر

گولو خاص تنهنجو آه غلام حيدر
ڪهون پاڪ ڪلمون نبي نور سرور

مناجات

بدڪارن ٻار تو سر سيدا
احمد عاصي آهيان اچي ڏي آڌار
راتيو ڏينھان روح ۾ تنهنجي تند تنوار
بخش بديون بدڪار جون عيبن اڪيچار
عالم سڀ اپائيا تنهنجي نور نظار
دانهون سڻ دلگير جون ور ڪري واهار
هيئن مٿي هٿ ڏرين تنهنجا قول قرار
هو الحبيب والذو ترجع شفاعته اسان کي اعتبار
احمد تنهنجو آسرو تڪيو مون تقرار
پسان پيشاني تنهنجي ۽ چڱا چارئي يار
مرتضيٰ مولا علي آه نور سپن نروار
مرسل ڪل مطيع تو، تو سر تاج تيار
گل ڳچي ڪيان زاريون سڻ عالم جا سردار
انا احمد بلا ميمي ملڪ ساري مختيار
رحم ڪر رسول تون آهن ڪو جهامون ڪردار
راضي ٿي رهجي اچي مرشد جي دربار
عرض منگان اولاد جو پيرم رکي پتار
غلام حيدر گولڙو ڪيو تنهنجي بره بهار
آهي تو سر محب مراد ڪونهي ٻيو ڪونين ۾

باقیات اڻ پورو شعر هٿ آيل دستخط رسالي تان
سي حرفي اول

الف: ناهي انت تنهنجو قادري قدرت قدير
ڪن منجهان ڪيئي عرش و ڪرسي بادشاه تون بي نظير
ڪل صفاتي ناه ڪائي بي رنگي بينا بصير
غلام حيدر غم ندارم احد روشن بي چون بحير
ذات ذاتي هر صفاتي ٿيو سميع ناه ٻيو هر هڪ رمزان هي غني

ب: بهاريون بره لايون نور ذاتي ڪيو شعاع
حسن تنهنجي ڪيو حيراني لعل تنهنجو سڀ لقاء
دگر چيزي ڪل فنائي بره تنهنجي ڪي بقاء
غلام حيدر غم نه آه مدد جن جي مصطفيٰ
جنهن جي آهيون دامن لڳا آه شفيع روز جزا

ت: ٿيو تقررار پيدا مير مرسل ڪائنات
جنهن منجهان ٿيو جڳ سارو سوز دم ساري صفات
هي حڪم ڪيو نور نانڪ بره دم باري بسات
غلام حيدر گوش ڪر رک رمز روهي ڏينهن رات
خبر خاوند آه ڏني قرآن ۾ هر هنڌ سدا
هر زمان ڪرياد ياور دوست دلبر دم خدا

ث: ٿي ثابت صحيح تون رک سدا سڪ يار جي
راتيو ڏينهن رت روئڻ رک طلب تون هيئن تار جي
هٿ نه ايندءِ ٻي گهڙي ڪا دوست جي ديدار جي
غلام حيدر گوش ڪر تون طلب رک تنهن تار جي
مهل اٿي هي موچاري هادي حق سڃاڻ
رڻسي وهامي رات ٿري پوءِ ٿيندي پشيمان

ديگري حربي الف کان خ تائين هٿ آيل

الف: آدم عشق مان ظاهر ٿيو ذاتي ظهور
اينما ڪنتم اشارو هر جاءِ هو ڪو عين نور
جنهن سڃاتو سوز مان سو بره بالا دم حضور
غلام حيدر غم ندارم نام مولا شد غفور

ب: برابر عشق آيو شور در عرض و سما
ڪل شيءِ لهما محيط و ناه جاني دم جدا
لا تحرك قول جنهن جو سوز جي سٺ تو صدا
غلام حيدر گوش ڪر جو قول قالوءِ جا پڌا

ت: تماشو عشق لايو جوش جاڳايو در بدر
درميان عرش ڪرسي هونگ ٻولي هو حشر
ناه ڪو توريءَ تڪيو پيو بره بالا دم بشر
غلام حيدر گفت احمد بلا ميمي سر بسر

ث: ثابوتي سوز سرتي رک سدا سڪ يار جي
دوست دائر آه دل ڀر طلب تنهن تار جي
وحده ويريون چڙهيون تون رک سدا سڪ يار جي
غلام حيدر حمد هر دم طلب رک تن تار جي

ج: جملہ ماڳ مولا وحده وحدت ڪثير
اينما ڪنتم اشارو واه واحد بي نظير
ڪل يوم ياد ڪر تون صاحب سلطان سرير
غلام حيدر حمد هر دم توبه بيني سو بصير

خ: خودي سپ دور کيتي هي گهن کر پريت پيالا
هادي نال هميشه همدم مست رهن متوالا
سک سهڻي دي هر دم هووي باه بره بحالا
غلام حيدر گر فرماي سرت رکين سر جالا

د: دنيا دي کوڙي اکر مارن لاف لغوري
سمجن سر اسرار الاهي عاشق زوران زوري
وچ ميدان محبت والي آون اوري گهوري

ذ: زمانه نهين بقا وچ دلبر باجهون فنائي
وچ وحدت رهين وصالي جسمون کر جدائي
غير خيال نه آئين دل وچ رک تون خيال خدائي
غلام حيدر غير نه رهيا مرشد موج جگائي

سه حرفي جا شروعاتي به اکر

الف: الله اسرار جگايا بازي بره بنائي
مشرق مغرب عشق اليلان نوبت نينهن وچائي
مرسل مير محمد آيارو ڪيتس روشنائي
جگ ساري وچ جلوه کر ڪي جانب جوت جگائي
غلام حيدر غم نه ڪوئي نوبت نينهن وچائي
دلبر ديري ساڏي آياسارا صحن سهائي

ب: بهاران بره بيرنگي هادي جام پلايا
ونحن اقرب هوياء هميشه وچ فڪر فرمايا
جان جسم قربان ڪيتوسي سيد نور سمايا
انا احمد بلا ميمي ڪس ني قول پڌايا
هر جا هو ڪا عشق الاهي سري سر سمايا
غلام حيدر غم نه ڪوئي دم دم دود ڏکايا

(مثنوي نمونہ شعر)

ڪريون ياد ياور خدا دم صفا،
پوءِ عربي محمد نبي مصطفى!
آهي دم مٿي مون سڄڻ سو سدا،
ڪريان سر صدقي ٿيان آءُ فدا.
جنهن جي رمز روشن لڳي دل اندر،
هاديءَ حق نوري ڪئي نانڪ نظر.
ٿيو روز روشن جو شمس الضحي،
آه سرور سلاطين سو نور العلي.
صفت پاڪ پرور ڪئي خود خدا،
عليه الصلوات و آخير الوري.
ٿيو روز روشن جو احمد علي،
آه صديق فاروق عثمان وولي.
پنجتن پاڪ پيارا ڪهان قربدار،
دوازده داور چڱا چار يار.
مدد هن مسڪين جي آهي نبي،
سوين عيب مون منجهه رحم ڪر ربي.
چڙهي موج مرشد يوسف دل يگان،
سندي هاديءَ جلوه ڪيان چابيان.
مٿي در درازي ڪيو دم سجود،
ڏسان حق هادي وساري وجود.
ڏني مام مرشد اتي ٿي احد،
آن لعلن لقا جو ستابو سيد.
مجهان وير وحدت لائي جالهر،

آيو حق هادي سونانڪ نظر.
 لايو رنگ رنگي جو بي رنگ بصير.
 ٻڌو عشق ٻولي برهه بي نظير.
 سڻو ڳالهه ساري چئي جا رسول.
 منجهان عشق مولا ٿيو آدم نزول.
 جي طالب دنيا جاسي مخنث مجوس.
 لڳا لامر لالچ تي دلا دٻوس.
 ڇڏي عشق مولا وٺن جي ولهي.
 قاروني ڪتا ڪيئي چنڊا ويا چلي.
 هلن جي هادي ڏي ڪڍي دل قصور.
 ڏين سر صدقو تنهن دم حضور.
 محبت مولا جي رکي جن اندر.
 لائي لاءِ ساري برهه دم بحر.
 محبت مولا سان ڪن جي وروه.
 تحرڪ تماشه ڏسن سنجهه صبح.
 لڳي رمز رانجهن سنڌي جن سدا.
 ڇڏي دور دنيا ڏسن خود خدا.
 غلام حيدر نه ڄاڻين تون غير.
 هر دم حق هادي سو دانهه دلير.

ديگر

هادي مون کي حق سمجهايو عشق الله بن پنڌ اجايو.
ڏس ڏٺو ٻيو در درازي عشق بنا ٻي ڪوڙي بازي
وياسيئي غير گمان نانڪ ڪوڙي ٻيانهن نشان
يوسف يڪدل لائي ياري دوست دلاور ڪئي آهي ستاري
جهنڊا جهولن سر سلطاني فڪر ڪيا جنهن ٻياسپ فاني
انا احمد جنهن فرمايو سوتان اڄ مون جهوليءَ پاڻي
جيڏيون جنهن جو بره بحال عشق الله دم لعلون لعل
روز الستي ٿيڙو رايو ياد يقينو مون کي آيو
عشق بنا ڪن نفل نماز روڳي ڪن پيا ڪوڙا راڳ
تسبيون تو تڙ ڪن تماشا درد دنيا ۾ وتن واسيا
خاصا ڪاڻ ڪيئون آمين عشق الله بن ٿي نابين
بانگان ڏيون ڪن پرهيز ڏوئن ڪپڙا ٿي ٻارنگريز
دنيا خاطر دين وڃائن ٻيو ماريون سي پاڻ نه ملن
واعظ ڪڍيون ڪن پچار جيڪو نه ڏئي سو مُردِي خوار
مُردِي خور مقامي چيرا دين دنيا تي وتن وڳڙيا
آدم موسيٰ سوئي خليل جوڙان جوڙيون رب جليل
بي رنگ سهڻي سير سمايو دين ڪفر جو جهڳڙو لايو
ڪل شيءَ ۾ ٿيو اظهاري نوبت نينهن وڃائي واري
هڪ ٻئي تي ڪن لائي چائي ڪاڻ دنيا جي ڪن دغائي
جوءِ مڙس کي هڻي هڻوڙي عشق بنا ٿي ڌرتي ڌوڙي
يور ڊڳا جيئن جهنگ ۾ ڏاند، عشق الله بن ويا وٽواند
غلام حيدر آهي غلام ڪلمي سان سو ٿئي تمام

لا اله الا الله محمد رسول الله

صلي الله عليه وسلم

ٻھري خدا فریاد رس یا محمد مصطفیٰ
ناه توريءِ ٻيو تکیو یا رس رسول رهنما
سڀ نبي مرسل سڄا سردار تو پیرین پون
سوالڪ صلواتان سرورا کامل توتي کلمون کهن
سڀ چڻا تنهنجي هٿان سرتاج تون گل سرورن
واھرو سیلو ویر مون فریاد رس یا احمد.

ناه ڪو مورئون مٿو منهنجي مداین پاند ڪو
عاجزن اٻو جهڙن ۽ بي ڪسن جو پرجهلو
احمد اعرابي سڻي فریاد تن واھرو رو
سڏ سڻي یا شاه شاهن مدد مون مسکین ڪریو
ناه توريءِ ڪو وسیلو نظر داتا دم ڌریو
دلبر ادا من لڳيءَ جو داد ڪریا هاشمي هر دوسري.

دم دم صلواتون سرورا ماه روئي ملڪ توتي پڙهن
چازمینون آسمان لوح و قلم ڪو ڏئون کهن
عیبئون اچو ڪر احمد اهي ڏک ڏولا واسپ و جن
انهون سڻي مون احمد اسید سڻي منهنجي سدا

تون خدا جو نور نرم مل مختیار تئين عالم امیر
هر دوسري جي حاڪمي شمس الضحيٰ روشن ضمیر
ناه ٻيو تنهنجي برابر مالڪ و مرسل منیر
تون اجهو آن عاصین جو وحدہ واحد وزیر
غور ڪر غم لاه تون فریاد سڻ یا احمد.

تو کي سنڀاريان ياسيدا وارث توڏي واجهائين
اهنج اوکي ۽ ۽ اوهان ريءَ کونه ڪو ٻيو پائين
ڪامل اڪيون توڏي ڏسن پانهون ٻڌي پاڏائين
ور ڪري ورنءَ تون وارث وسليو ٿي اسان
سن سگهو سڏ سيدارس رسول رهنما.

يانبي تون نور نرمل پاڪ سيد مرسلين
غور ڪر غم لاه تون اي رحم خواهر راحمين
تون اجهو عالم سڄي جو يا شفيع المذنبين
درتو سوالي جو ٿئي مهر ڪرتون مهه جين
مدد خواهر مصطفيٰ عاصي آهين مون انورا!

يا امام العارفين شاه شهيد ڪربلا
غور ڪر غم لاه تون فرزند حيدر مرتضيٰ
تون نبيءَ جو لاڏلو سردار صاحب سرورا
راض تون سان آه رب جون ناز تو ان جاسنا
عرض ٻڌ مسڪين جو حسنين تون بهر خدا.

ڪربلا ۾ ڪوس ٿي وڃي ڪهري روان
ناه طاقت مون چوڻ جي چاچوان
آه منجهه درگاه داور زار زاري بي بيان
روح ٿيو هر دوسري ۾ رت رنو هي آسمان
صاحب سچو ثقلين جو تون نور انور رهنما.

قهر پيو ڪافر مٿي ڏس قهر ٿيو،
 بد خواه ٿيو سسرور سسندو،
 ظالم اچي جنهن ظلم ڪيو هر دو جهان ۾ ٿيو گندو،
 هن دنيا جي دامن ۾ قاسمي پيو اونڌو اٿندو،
 بار باري تن تي لعنت جي ٿيا گانڊو گندا،

توکي شهادت شرف ٿيو معراج ڪيو محڪم امير،
 زار زين العابدين چئي جو ٿيو عاشق اسير،
 نور مولانا نور ذاتي بادشاه بدر منير،
 حب مون حاصل ڪيو يا شفيع شاه شبير،
 هئ اڃانڪ عشق جو هي بار باري باقضا،

ڪوس قهري ڪربلا ۾ ڪيئن ڪيو قادر قدير،
 ڪربلا ڪوفن ڪهايو هر دو عالم شه شبير،
 شور مان شامين ڪرايو هئ اتي عابد اسير،
 ابو القاسم گهون گهايو سر ٻڌي سهرامير،
 ڳالهه ڳوري آه سراسر ناه جنهن جي انتها،

عشق وارن کي اوراتو مير تنهنجو ٿيو مدام،
 تون شفاعت ڪار ٿي توتي صلوات و لڪ سلام،
 تون اجهو آهين عاصين جو سيدا عالم امام،
 غلام حيدر گولڙو تنهنجو مداحي صبح و شام،
 ڪلمون پڙهو ڪل مؤمنو برڪت شهيدن سڀ چٽا،

لا اله الا الله محمد رسول الله
 صلي الله عليه وآله وسلم

سرائيڪي ڪلام

دوهيڙا

ڏونهين جهان وسر ڳيوسي جڏان دلبر لايان ديدان.
مئين نهين ماهي هويا هر دم هويان، عيدان.
غلام حيدر گر ٿيوسي ڏٿيان عشق رسيدان.

ڏونهين جهان وسر ڳيوسي پي ڪر جام حياتي.
ونحن اقرب نيڙي وسدا دم دم دلبر چاتي.
انفسڪم اشارا آيا سمجهين وچ صفاتي.
هر جاءِ حق ظهورا ڪيتا زير زبر وچ ذاتي.
غلام حيدر غير نه رهيا آپ هويا اثباتي.

عاشق ڪرن اثبات الله ڪون آپ ٿيون گر غازي.
حرص ڪنون آزاد ٿيون اي ويڪهه بره دي بازي.
هر دم هوندي نال الله دي ديد انهان دم تازي.
رمز سڪائي سوز اسان نون دلبر شاه درازي.
غلام حيدر غير نه رهيا مليا نانڪ نور فياضي.

ونحن اقرب نيڙي نينئون ويڪيم سنجھه صباحين،
هر دم تيڏا نينهن نوان تون اپنا درس ويڪائين،
دليان ڪي ميداني اوپر ڪؤنتل عشق ڪڏا وين،
غلام حيدر غير ڪون چوڙ تي نوبت نينهن وڄائين.

بجلی چمکی بادل برسیا نئینان نینهن پرایا،
همدم هولي عشق الیلان بی رنگ بحر سمایا،
هر جاء هونگ هکادم هادي سهڻي رنگ رلایا،
اقرب عشق نرالا تم سین حیرت هوش گنوايا،
دمدم نال هي حق پسارا نوبت نینهن وچایا،
غلام حیدر غم نه کوئي جانيء جوش جگایا.

هي جگ سارا ڏونڊ رهيو سي پاڪ پليتان جائين
نال هر ڪنهن دي وسڻين سهڻا سڻ تون ميڏا سائين
غلام حيدر غير ڪون ڪم ڪر محبت مچ مچائين.

سڪ تساڏي سهڻا سائين من وچ مچ مچيندي،
گهٽ دام زلف دا دليان نون موت قبل مريندي،
ٿوڙ خيال خودي دي خارج دلبر درد ڏسيندي،
غلام حيدر غير نه چوڙين وحدت وره وسيندي.

سڪ تساڏي سهڻا سائين وچن نينهن نغاري،
رڳ رڳ دي وچ لئو لئو لولي نوبت نينهن نظاري،
دم دم دلبر درد تساڏي ڪنن پرت پڪاري،
سڻ فرياد سچڻ تون ميڏي ٺارڻ هارا تاري،
غلام حيدر غم نه کوئي هادي حق پئاري.

ڪلام نمبر 1

اي جڳ سارا ترڪڻ بازي ويندي ئي رين وهائي
پير مغان فرمايا اينوين نوبت نينهن درازي.
نال اساڏي نيهڙا لايانانڪ نور فياضي.
اسا انهيدي اهو اساڏا دمدم ڪردي مئين آزي.
وچ ميدان محبت والي جلسن ڪي ڪي غازي.
غلام حيدر گرسجي دا آيا عشق آوازي.

ڪلام نمبر 2

آءُ ڏولي ڪا ڪر آوڻ ڏي.
تي ڏي نهين سڪ سڪ ماوڻ ڏي.
حسن تي ڏي مئين ڪيتي آن حيران ڪي.
درد ڪنن مئين ڪنن ڏي ڪن ڏي.
مل پيارا مئين مستاني موج آئي سر ساوڻ ڏي.
پير مغان فرمايا اينوين

چوڙ خودي خود آبي ٿي وين.
موتو قبلل مرڪي جيوين نوبت نينهن وڃاوڻ ڏي.
نال تي ڏي مئين نيهڙا لايان.
جان جسم سارا گهول گهميان.
انا احمد ايڪ سمايان نين بات الاوڻ ڏي.
غلام حيدر عشق ڏي چالي.
ڪي ڏن بيا ڪي درد ڏي چالي.
بره جلايا جسم جلاي نينهن لوڪ لڪاوڻ ڏي.

ڪلام نمبر 3

آدم عشق ۾ ڏيکار ڏم مسواليا
 بي رنگ بره چوڻا اسرار اعظم عالي
 صورت سوز چپاها رجا اپنا حڪم هلايا
 جان جسر کون جوڙ جلايا باه بره ڏم هالي
 وچ درياءَ حيرت دي آون لحمڪ ولحمي جوش جگاون
 پير پچون تي مول نه پاون
 عاشق لڙدي عين اڪالي
 دلبر ڏيکار ڏم ڏم لايان
 معافي ڪر ڳيا مير مڊايان
 ونحن اقرب وريان وڌايان اها عاشق رمز نرالي
 غلام حيدر غير نه هولي
 دمدم دلبر وچ وچ هولي
 له ڳئي سپ روڳ دي رولي آيا عشق ڌمالي

ڪلام نمبر 4

آيا عشق اجهل اسرار مار نغار انوبت شاهي
 بيڪ بير اڳي بن ڪي آيا سامي ڏم سنسار
 بره ڪريندا بي پرواهي
 دين ڪفر کون دور ڪريندا نينهن ننگ نروار
 بي رنگ بره ها ڪيل خدائي
 هر رنگ دي وچ روپ سناسي نهين شوق شمار
 ملڪ فلڪ وچ سوز سهائي
 لنؤ لنؤ ستگر سر سمجهايا وحدت ڏم وسڪار
 لنؤ لنؤ دي وچ لعل لڳائي
 غلام حيدر غير نه رهيا هادي ڏم هونگار
 چشمان چوٽ چلائڻي

ڪلام نمبر 5

آپي وسدا بي پراوه هر رنگ دي وچ شاهنشاہ
 نـ سال خيال دي هستي هٿيندا
 آپي آؤندا آپي جاؤندا.
 قلعه هستي دا ڪوٽ پيچيندا آپ رهي تـ الله
 ڪربل وچ قتل عام ڪرائيئي
 موسيٰ تي فرعون پـوڙايئي
 اپنا آپ تماشا بنايوئي خواهش اپني خواه
 انت اسي دا ڪس نهين پايا.
 هندو مومن هي هر جايا.
 عشق اسي دا چمر ڪر چايارمزين والا راه.
 قالو بلا دا قول ڪرائيئي
 جنت دوزخ سـ پـ بنايئي
 هر جائي اپنا حڪم هلائيئي رمز سچڻ واه واه.
 غلام حيدر گـرـ دي چاري
 در هرادي دي دم دم زاري
 ڪو جهي ڪملي مٿين بدڪاري انهن سر فرض فلاح.

ڪلام نمبر 6

اها مورت ويڪر مستان رهو انهن سٿيل ڪيتي سلطان آيا.
 آدم اصل ڪون آها ويڪو عشق سندس اسباب هوا.
 زير زبر وچ ڪر ڪي ظهور اسوز سري سبحان آيا.
 چٽنگ پٿي وچ چولي عشاقان دين ڪفر تون دور رهي.
 نوبت نينهن لڳي سر سوز متا اهو فاڪر دا فرمان آيا.
 موج ماهي دي اوج جا ڪيتي سو فوق تحت اسرار بنيا.
 بي رنگ بيڪ بنا ڪي بازي اهو قول قالو قرآن آيا.
 غلام حيدر چالي گر والي سمجهن غازي مست مردانه.
 نانڪ نينهن لڳا دل دور ڪاڏا اهو سٿير سري سبحان آيا.

ڪلام نمبر 7

اڃا ديدار دلبر ڪا جسي ڪسي وچ حياتي هي
 ڪم ڪم ديد دلبر ڪسي سراسر نور ذاتي هي
 ڪها پيري مغان مجھ ڪو ديگو ڪم سئيل سبحاني
 پتايا عشق ره اعليٰ صفاء هو صفاتي هي
 سين ڪسي بيچ بساتا هي بحر بي رنگ بڙا چوٽا
 نغارا انا الحق ڪا بحر باران بساتي هي
 جلا ڪر جسر جان دينا محبت موج مستي مين
 آيا فرمان فاڌڪر ڪا چمي چر چوه چاتي هي
 غلام حيدر هم حيدر علي ڪا نام در لينا
 مجھي پر فرض آتا هي اسي ڪا سوز سائي هي

ڪلام نمبر 8

اکين عين ڏٺا نينا نور نبي
 ميڏا صدق صدق سر ساه سارا

وحدت وير چڙهي باجي بره گهڙي صبر گياتي آرام نهين
 هر دم حال هادي سر موج ميڏي نيھن لڳا نروار نعرا
 چشمان چوٽ ڏيون ڪڙا اوٽ گونگھت مزگان تير لڳن ڪرتاب تڪي
 هر دم هونگ هڪدم هادي والي برها باغ بنيا سر سيئر سارا
 ڪيا مئين ڪهون هئي هئي حال سٿيان مئين تان درد ڪنون ديوانه هان
 حيرت هوش سارا گم ڪرد ڪيتا آپ هوي اظهار يارا
 غلام حيدر ڪوئي غم نه آه سهڻا يار آيا ڪر سينگار سپو
 نوان نيھن لڳا سڀ پول پڳا ڪل ملڪ هوي سڀ نور سارا

ڪلام - 9

اساڏيان سڀ مرادان پنيان،
دلبر ديس اساذي آيا،
سرپر چيرے لونگيان.

آوڻ نال انهندي يارو ساويان ٿيان جيان سڃيان،
نوبت نيھن وڃائي هردي دود رهي ڏوئي دنيا،
لنؤ لنؤ دي وچ رانجهن وسدا جگهين اوجاران جهونيان،
هردي هادي هونگ مچائي پڙڪي انھين دي پٺيان،
هردم هادي نال جالي سان پرت کوڙيان جنهن جهنديان،
غلام حيدر گروءَ پلايان پر ٿيان سڀ اڃيان.

ڪلام نمبر IO

اسي جڳ مين اوئي ساجن بهر ديدار آياهي،
بني آدم آيا بن ڪر آدم اظهار آياهي،
ڪها پيري مغان مجھڪون نه ديڪو سر طلسم ڪا،
بقادم يار ڪي ياري سري اسرار آياهي،
انا احمد گفت سرور سيدي آن ڪائنات،
كليادم نور نرمل ڪا گل گلزار آياهي،
آيا فرمان فاڌڪر ڪا اوپر آدم صحي ڪلم،
تماشا طور سينا ڪا نظر نروار آياهي،
غلام حيدر نبي سرور علي دم نور ڪاشعل،
ڪلي دم نور ڪا نمرابحر بازار آياهي.

ڪلام نمبر II

بره بات سڻائي ڪيسي دم دود دڪاوڻدي
چشمان چوٽ لڳي چو طرفون.
ڦروڪ آڙاه مچاوڻدي.
لحمڪ ولحمي عشق اشارا،
جسمئون جان جلاوڻدي.
ڏاڍيان عشق اليلان ڪيتيان،
روحي رمز رلاوڻدي.
جهلي آياسر ميڏي جهولي،
سڀني سوز سماوڻدي.
غلام حيدر گر سمجهايا.
تونهنين تند وچاوڻدي.

ڪلام نمبر I2

باه بره دي پڙڪا ڪيتا لڙڪي اسدي مئين لڙيان يار،
چمر چمر چيرين لڙمر لوري بره ديان باڪان ڦڙيان يار.
گر گگن جئين هينڙو لڙڪي چوليان چوه مان چڻيان يار.
مهڻا ماهي داسر تي چاير جڳ ديان چاير جڻيان يار.
سڀني اسڏي سوز سمايا پاڻ ٻاروچي دي ٻڙيان يار.
غلام حيدر غير نه رهيا ناز نيڻان دي لڙيان يار.

ڪلام نمبر 13

باه بره دي پڙڪا ڪيتا.
جهڳ مڳ جهڙ جهڙ جهڙيان.
دين ڪفر ڪنون دور ٿيوسي.
اقرب اڪيان لڙيان.
نوبت نينهن انا خدا لتي.
لنؤ لنؤ هويان لڙهيان.
انا احمد بلا ميمي.
ڌو ڌو ڌم ڌم ڌڙيان.
موج لڳي دم مست قلندر.
حسن ديان فوجان چڙهيان.
غلام حيدر غرض نه ڪائي.
پرت هادي دم پڙهيان.

ڪلام نمبر 14

بوندان برسن بجلي چمڪي نوبت نينهن وڃاوڻدي.
حسن هويان چوهئون چٽڪيان دم دم دود دڪاوڻدي.
سورت ساري سئير تڙاڻا انحد هونگ مڇاوڻدي.
پيري مغان ڪارمز سيڪالي گيت انا الحق ڳاوڻدي.
غلام حيدر گم صورت وڃ.
پل پل پرت پڇاوڻدي.

ڪلام نمبر 15

پاڻي سمجھ سادو هٿ لاوڻا.
دم دلبر دود دڪاوڻا.

ايسارنگ بنائي جوئي آپ وساري ٿيو، سوئي.
هر دو جهانون هٿا ڏوئي هي سر گهول گهماوڻا.
سوليءَ اوپر آڪر چڙهندي سر نشانان سور هيءَ ڌر دي.
رل گيا بي چون وچ بشر دي سوليءَ سيس لڳاوڻا.
سر دا سانگا لاشڪ لاهن پير پچون تي مول نه پاون.
ان الحق دا ناد وچاون آتش وچ اناوڻا.
نوبت نيهن نشانبر لاون تن من تونهن تار وچاون.
وچ تنهن دي چوٽ چلاون جان جسر جلاوڻا.
غلام حيدر غير نه چوڙن وحدت دي وچ آپ ولوڙن.
دم دم دلبر سوزون سورن جيتي او مر جاوڻا.

ڪلام نمبر 16

پچري آدم دي مٿين آبي آيس ڪيتر سیر الاهي دا.
اصلئون آهس لامڪاني ظاهر ڪيتر آ انساني.
هر جا هوڪا ذات رباني سارا هي سئير خدائي دا.
شوق دي غلبي شور مچايا ظاهر باطن عرش اڏايا.
هندو مؤمن جهڳڙا ليا ڪر ڪي فرق جدائي دا.
وچ ميدان مولائي آون پير پچون تي مول نه پاون.
جهڳ مڱ جهڙ جهڙ جسر جلاون شور تنهان شمع شاهي دا.
غلام حيدر هريا هادي مٿين نهين هي شاه درازي.
نرمل نانڪ فقر فياضي ڏٿا سبق صفائي دا.

ڪلام نمبر 17

پتره عشق صلوات سڀهائي
 سر ساه ڪرين قرباني
 ملت مذهب دين ڪفر ڪون
 ست سئير ڪرين سلطانن
 آدم سر اسرار الاهي
 اقرب عشق نشاني
 اندر پاهر هو حق سارا
 چوڙ چلن جسماني
 غلام حيدر گم صورت وچ
 درد لڳا دل جاني

ڪلام نمبر 18

چشمان چوٽ چلائي وي
 لت ويندئين جادو لائي وي
 زلفان تيڏيان زوري لڙديان
 سيف نينان سٽڪائي وي
 دين ڪفر ڪون دور ٿيوسي
 برهه بين وڃائي وي
 ڏوه ثوابون ڏور ٿيوسي
 دم دم خيال خدائي وي
 غلام حيدر غير نه رها
 مرشد مڇوچ مڇائي وي

چشمان چال ويڪو دليان ڏوڙ لٽن،
 مزگان تير خدنگ بره بان چٽن.
 حوران ويڪ حسن حيران هويان،
 پريان لڪ سڄڻ دي پيش پون،
 مڪرا ويڪ ماهي دا مهتاب چپيا،
 عينن عين عشاقاندي نين چين.
 زلفان زير زبر سر سانگ بنيا،
 پهلي پاڻ مشتاقان نون ريڪ پٽن،
 جوپن جوڙ جلوه ڪري جوش ڪنون،
 سانگان سوز واليان سيني صاف سٽن،
 محبت موج ڪيتي چوليان چوه چٽيان،
 ويڪو درد مندان سر ڏوڙ ڪرن،
 رمزان رل پيان رانجهو يار واليان،
 نوبت نينهن لڳي هي سر گهول گهٽن،
 غلام حيدر ڪوئي غم نهين،
 غازي ويڪ دليان دا غير ڪپن،
 ويڪڻ نال لاهوتي دي لال هويا،
 دل درد ڪنون رب رام جيپن.

ڪلام نمبر 20

تئينون ڪل نه پوندي هي ڪائي،
تيڏي ويندي هي عمر ديوانه،
دنيا دورنگي هڪدم هوئي،
نال نه جلسي ناڻارڪ دل تي دم خدائي،
پير نه ٽڪدا هي ڪنهن دا،
آپي ويسين چوڙ ٽڪاڻا پيڻ نه جلسي پاڻي،
هي صفاتي دم گذر وڃ،
مول نه ڪر تون ماڻا آپي ويسئي چوڙ وڏائي،
غلام حيدر حيرت هوئي،
مرشد من سبباڻا جنهن رمز انا الحق لائي.

ڪلام نمبر 21

دور نه جا دلبر دور نه جا مجسون لنو لاکي يار،
تيري دونينون ڪي تار تار،
جڻين همارا بت پياسي تو بن اور فنا هي يار،
تن من تار تمهاري هر جا هو هوائي يار،
هر تماري دامن پڪڙي تمهاري نام ستار،
غلام حيدر گر ڪي چرني اپنا سيس نوائي يار،
ڪو جهلي ڪمي ڪيئن ٻئي جانان سر تمهاري بار.

ڪلام نمبر 22

درد دمامي ڏو ڏو ڏم ڏم برها بات سناوڳا.
 موتو قبلل انت موتو اينوين عشق الاويڳا.
 رات ڏينھان آرام نہ اسڪون
 تن من چوٽ چلاويڳا.
 جھڳ مڱ جھو جھو جھو مر جھلڪي
 پل پل جام پلاويڳا.
 لحمڪ لحمي رمز هڪا هڪ
 جيتسي او مـر جاويڳا.
 سولي سر ميدان اسي ڪا
 نوبت نينھن بجايويڳا.
 ڪفو اُحد ڪهائي ڪلمان
 جسـر و جان جلاويڳا.
 غلام حيدر گم حسن وچ
 رمـزان روز رلاويڳا.

ڪلام نمبر 23

ڏاڍيان عشق لائين ڏم هوليان
 لڳيان لنو لنو دي وچ لوليان
 نفل نمازان نينھن نيوسي
 ورد وظائف ٿور ستيوسي
 آپون مطلب آپ ڏنوسي قالو بلي واليان هوليان
 دين ڪفر جست داخل ناهي
 قدم اسان اتي اڳيان اٿائي
 باه بره دي پڙ ڪا لائي درد آيا ڪر توليان
 ملڪ فلڪ وچ هوئي آگاهي
 مٿين سچڻ دي اصلئون آهي
 لڳا نغارا شاهنشاهي پو پڳي سڀ پوليان
 غلام حيدر عشق اداسي
 باه بره وچ جيڪو آوسي
 ڪيتي وتنداروپ سناسي چوه چٽيان ڏم چوليان

ڏاڍا عشق مڃايششور،
 بيرنگ برهي ڪي گهن گهن گهور.
 دم دم ديدان لهرين لٽڪن نال عشاقان چشمان چپڪن،
 ونجن اقرب آڪي اٽڪن بره چئن ٿاڀور.
 سگر مرلي سوز وڄائي موتو قبلل مار جيوائي.
 مئين نهين هي آپ سماوي عشق الله شـ زور.
 موج مستي سر آئي ميري چڪ ڳئي سڀ زهد بکيڙي،
 نفل نمازان نينهن نبيري دم دم دلبر دؤر.
 غلام حيدر غرض نه ڪائي بي رنگ بره بين وڄائي،
 اندر ٻاهر صلح صفائي دل لٽي دم چور.

ڪلام نمبر 25

سيس صدق صدار ڪران،
 پيا پاس ميري اڄ آياهي.
 گنگا جمن اجل ٿل جوتي اڪو اڪ سماياهي.
 اندر ٻاهر هو حق سارا تيڏا دين ڪفر سڀ داياهي.
 موتو قبلل انت موتو بره بار اناياهي.
 غلام حيدر گل گلزار يا جس نام پريم دل پاياهي.

ڪلام نمبر 26

سپاهيڙا يار پلٽڙا نڪيرين اسانئون نا جهيڙين.
عشق تـساڏا دم دم دل تي برهه وڃيندا پيرين.
دل حيرت وڃ هوئي حيراني چوہ ٻڏيان مئين چيرين.
محبت تيڏي مڃ مڃاياتن من ڏينديان ڦيرين.
غلام حيدر غير نه رهيانال فنا دي ڦيرين.

ڪلام نمبر 27

سنو هيءُ ڳالهه عشق کي شرف سر پر جهلايا هي.
شمس شبلي کي سر آيا سولي منصور چڙهايا هي.
ڪيٽي مائر ڪربل ۾ حشر ڪا هل مڃايا هي.
ڪٿان ليليٰ ڪٿان مجنون ڪٿان رانجهن سڏايا هي.
کلي بي رنگ برهه بازي هر جاءِ حق سمايا هي.
حسن حيران در حيرت بنسي آدم بنايا هي.
کها پيري مغان مجڪون ديکو ديدار پايا هي.
کفو احد ڪا ڪلمان مجهي ستگر سڻايا هي.
غلام حيدر اول آخر اوئي اسرار آيا هي.
رهي هون گم حيرت ۾ برهه پڙڪار لاياءِ هي.

سڻو سڻيهو صنم ڪي سوز،
 فلڪ سارا جور و تاهي،
 هميشه حال هادي ڪا،
 مجاهدي دن رين هوتاهي.
 سجن رهتا جگر اوڀر نه هم جانون ڪوئي اس بن،
 جاڳا تا جوش دلبر ڪا فڪر ڪا فوت هوياهي،
 انا ڪنتر ڪها ڪس ني ڪه هم جانون نه آدم ڪي،
 صحتي او دم صحتي اي دم بنايا بره بوتاهي،
 نهين ڪجهه سمجهه اٿ ڪنهن نون عقل اس ماڳ اٿ جاوي،
 عاشق جويي سرهي دو جگه سسي هاٿ ڏوتاهي،
 غلام حيدر گرو ڪي بات سنون دل گوش سانچي هي،
 نهين ڪو اور دلبر بن اوئي هوشيار سوتاهي.

ڪلام نمبر 29

شوق ٻڌايا شاهي شملا اور نه اس جاءِ آويگا،
 خالق نه مخلوق اٿاهين ڪوئتل بره ڪڏاويگا،
 انحد عشق لڳايا نعره ڪون انهان پئون پاويگا،
 برهه باز ته دل مرغابي چنگل مار چلاويگا،
 ايڪو ايڪ سمايا سهڻا بي رنگ بره بلاويگا،
 مئين تان مئين وچ ڪون بليندا ڪفو احد ڪهاويگا،
 خود خود خرڇه چوڙ اٿاهين تان تون مطلب پاويگا،
 غلام حيدر گر حسن وچ حيرت هوش گنوائيجا،
 پيري مغان پر جام پلايا اس دي رمزر لاويگا.

ڪلام نمبر 30

ساجن همين ٿم ڪيا ڪهون ٿم يار فيضدار هئا.
عجب رنگي اسرار هئا.
محبت ڪي ميدان ۾ اي نور دم اظهار هئا.
انفسڪم اشارا آيا دم دم سو ڏيکار هئا.
پيني ڪا اسرار الٰهين جت ساقِي سو سردار هئا.
خاڪ ۾ رل خود پاڪ هوي اچل چلا چوڌار هئا.
نوبت نيهن نشابر نعرا ڪل منجهيئي ڪلتار هئا.
تونهيون تونهيون تال تماشه نسنگ دم نروار هئا.
غلام حيدر غم نه ڪوئي برهي ڪا بهار هئا.

ڪلام نمبر 31

سنو هي رمز بره ڪي.
عجائب عشق جو اولو.
آيو هت پاڻ سر پنهنجي.
پهري خود خاڪ جو چولو.
منجهان وحدت ڪري ڪثرت.
ڦري ڏس پاڻ ٿيو ڦولو.
چوراسي جوڻ لڪ جوڙي.
جاڳايو شوق دم شعلو.
سڻي سي گرسجي گفتار.
لهي ويورو ڳ جو رولو.
غلام حيدر گڏيا غازي.
ڪڍيائون ڏيل جو ڏولو.

ڪلام نمبر 32

جهت جهت ڄام جهڪور بادل نئينان بره برسن
لائي بجليان چوڏس چمڪاري بره چئن سور.
جان جسس دم دلبر جاڪي نام الله دم اور.
انا احمد بلا ميمي ڪيتي ڪيف ڪڪور.
موتو قبلل مرنا اڳي جيوين امامان آڪر شور.
غلام حيدر گم حسن وچ ذوق ذاتي دم زور.

ڪلام نمبر 33

صورت سڀ وچ سير سمايو.
بي رنگ ۾ هڪ رمز رلي.
هردي هادي هڪ سمايو.
دم دم دل تي شاه علي.
جنت دوزخ آپ بناس.
چوڏس هڪا هڪ هونگ چلي.
ونحن اقرب وچ وصال.
سمجهه اها تون سوز ڪلي.
چوڙ دنيا دي ڪوڙي ڌنڌي.
ڪه بره ڪي هي بات پلي.
غلام حيدر گم حيرت وچ.
هردي هر هڪ حق تجلي.

ڪلام نمبر 34

عشق امالڪ نعره ماريالاڻان درد ڏمالان.
وچ حيرت حيران رهيو سي سرپر سوز سبيلان.
ورد وظيفا و سرگيو سي نينهن ڪراڻان نالان.
هادي نال اسان ڏي هميشه عشق، گهتيان ڪٺ مالان.
شاهه درازي شور مچاياتن تونهنين دم تالان.
غلام حيدر غير گيو سي بره باهين پالان.

ڪلام نمبر 35

عجب اسرار اڪيان دالتيندا ملڪ دليان دا.
سنت ڪيافرض ناچوڙن پياڻي سڀ اٿان پوڙن.
هڪو دم هو خدا اورن چلو سربار بديان دا.
لاون سر شور دم شاهي امانت عشق آگاهي.
حسن دم هونگ همراهي مارن چل تير مزگان دا.
جلوه ڪر جلد سر آون التي بات برسان.
بهر دم پوش سر پاون گهتن دل دام زلفان دا.
غلام حيدر اهي آون پرت ڪا دم سچا پاون.
جلا ڪر جسر قل پاون ويڪن نت نئين سچاندا.

ڪلام نمبر 36

عجائب رمز دلبر ڪي هويدا هو يقين دانم.
باري بات ڪهتي هو اوپر دل دوست رويانم.
پر آمد رمز برهي ڪي امر ارشاد حق هادي.
عبادت اور نا جانون بره ڪي بات گويانم.
ڪهتا هادي نه هم بولون خاطر تسلي هماري هي.
مجهي پر فرض آتاهي شب و روز و ثنا خوانم.
وظيفه مجڪون هي صورت اوپر دل دوست ڪي دم دم.
رهي هون گم حيرت وچ دگر چيزي نميدانم.
غلام حيدر گذر مين هو جمعيت ڪي رهل کرنا
موتو قبلل اڳي مرنا سري سر موج مستانم.

ڪلام نمبر 37

عجب جلوه جلال الله
سجن هر پاس هم دیکھا.

ڪهون مين بات بره ڪي سميع او بصير الله
عطا فرمان فا ذکر ڪا ڪئي جلوه ڪمال الله
رهي هو گم حيرت ۾ حسن حق هو تعاليٰ الله
بره بازي عجب ڪهيلي ڪفو اُحد قل هو الله
ويکو ديدار حيدر ڪا جسي ڪا اسم اسد الله
غلام حيدر بگلزاري انا احمد صلوات الله

اي دل ٿيندڙون هٿڪڙا جوهر
رُسي وٽين ٿيندي جو پئي سفر ڇڏي جو پئي

ڇڏي جو پئي اُهاڻي ڦٽل اڳون هوسني ڦٽل پدم
ڏنگ مار ڪي ڪر سن ختم نانگان ڪون هٿ ٿيندي جو پئي

سيجان تي سهڻا ڀل ويسئي سينگهيان تي سرتيان رول ويسئي
اڪيان تون ڪجلاڏل ويسئي تير غضب ٿيندي جو پئي

غلام حيدر ارمان ڪر پن منگ وٽان گذران ڪر جو
انهن دل تي چا احسان ڪر سخيان دي در ويندي جو پئي

روايت: مير علي مراد فقير کي پروانو (جنهن ۾ چوڏهن هزار جريب زمين هئي)
نذراني ۾ ڏنو ته فقير پروانو ڦاڙي مچ ۾ وجهي هي ڪلام چيو.

ڪلام نمبر 38

عجب لعلي تيري لب ڪي شور ۾ عرب و عجم،
سيف نينان سوز بازي اتر ڳيا ابد و عدم،
حسن تبيري ڪيا ديوانه ڪي ڪهون لوح و قلم،
دوسرا ڪوئي نه "ديڪيا" دلبر اتاد ڦٽل،
بره ڪي برسات لاڪي جوش جڳا ادم بدم،
ستگران ڪي سنگ ساڌو نعره شيري زمر،
غلام حيدر گهور ليا مئين موه سارا ادم لجر،
دل ميري نور و نظر آيا شفيع شاه ادم.

ڪلام نمبر 39

عشق ڪيتي ڌم ڌام ترڪ تڏان اسلام ٿيوسي.
 فوجان حسن ديان چو ڦير چڙهيان مشرق مغرب مول نه اڙيان.
 دوست گهتيان دل ڌام جو شاندا ڪو جام پيتوسي.
 نوبت نينهن دي بي رنگ بازي ماهي مليا دوست درازي.
 اصلئون ها انجام رم رم وي وي رام رهيوسي.
 انا احمد عشق اشارا بلا ميمي نيهن نغارا.
 محبت موج مدام عشق والا انعام مليوسي.
 غلام حيدر گم صورت وچ مرشد والي ماه مور توج.
 هادي حق هنگام عشق اسادا امام ٿيوسي.

ڪلام نمبر 40

عشق آيا اسرار بره بيدار ڪيتوسي.
 نال ماهي مئين نينهڙا لايان جهولي يار اسادي سمايا.
 بره ڪيتا پڙڪار وحدت وسڪار ڪيتوسي.
 دمدم دلبرديدان لايان جان جسم وچ پڙڪن باهيان.
 ماهي مليا مختيار تڏان سينگار ڪيتوسي.
 ونحن اقرب لڳڙا نعرا آبي ڪيتا عشق پسارا.
 لنؤ لنؤ وسدا يار قتل ڪي ڪار ڪيتوسي.
 غلام حيدر حيرت هوئي لنؤ لنؤ وسدا يار هوئي.
 دوست مليا دلدار اندر ديدار ڪيتوسي.

ڪلام نمبر 41

عجب ديدار دلبر ڪا اڃا اسرار انسان ۾،
ڪهون مئين بات برهي ڪي گل و گلزار انسان ۾.
آيا اثبات ڪر عالم هوياءِ هر جاءِ ۾ غالب،
نهن مئين اور اسڪي بن ننگ نروار انسان ۾،
ويڪو دم تهرهيا تهره سين نه جانون دور هي دلبر
نحن اقرب ننگ ديڪيا هوياءِ هر بار انسان ۾.
چلائي چوڻ هر طرفون هوياءِ هر رزم ۾ راضي،
غلام حيدر نهن اوگر طلوع تڪرار انسان ۾.

ڪلام نمبر 42

عشق عجب اسرار موري منسون لڳا،
برهه بي اختيار موري منسون لڳا،
واه واه وحدت لاياءِ شور عشق اڪالي لڳي ٽڪور،
دوست گهتي دم دلبر ڏور دمدم ڪا ديدار،
جان جس ۾ دلبر پاياءِ ستگر سچي ناد وچايا،
ونحن اقرب سيد سڻايا دل دل ڪاه سوار،
تي غواصي گر ٿيوسي جڏان ول ساقِي سرڪ ڏٺوسي،
نال پيوڻ دي پر ٿيوسي نيهن ڍولن نروار،
دلر آڳي ڪي مئين ڪرڻا سيس ڪٿا ڪي پائون ڌرنا،
مرڻ ڪنن جي آڳي مرنا موتو تند تنوار،
غلام حيدر ستگر آيا انت اسي دا ڪس نهن پايا،
جل ٿل جس ني جوش جڳايا انحد ڪا انوار.

ڪلام نمبر 43

عشق عجائب چاڙهيان هر دم هادي والڙيان
گهونگهٽ دي وچ گهور ڪريندا برهي باهين پالڙيان
ونحن اقرب دم مچيندا گجهه گجهان ڪر ڳالهڙيان
عشق سيلان ڪر ڪي آيا لا ڪر درد مالڙيان
هر دي هادي هونگ مچائي رمزان روز نرالڙيان
غلام حيدر غير گيوسي تن وچن دم تالڙيان

ديگر سي حرفي سرائڪي ٻولي

الف ب ت ث ج ح خ د ذ ر جي اڪرن جا ورق دستخط رسالي تان
گم ٿي ويل آهن ۽ ڪل مرنبه ناياب آهن.

ز: زوري ڪرديدان لڙيان محبت مڃ مڃاڻا جي
عشق هادي دي موڪان لايان نوبت نينهن وڃاڻا جي
غلام حيدر گر سمجهايا جس ني عشق جا ڳاڻا جي
دمدم دليان برهه بچائن سر عشاقان ورهه وسائن

ش: شراب شوق الاهي هادي ڄام پلايا
ونحن اقرب رمز رباني سر صحيح سمجهايا
دمدم دلبر دود دڪاڻا پر ڪر ڄام ڄام پلايا
غلام حيدر مرشد هادي اڱڻ اسادي آيا
موج مستي دي سرتي آئي برهه بيرنگ بين وڃائي

ص: صورت سر نور الاهي جي تون آپ سڃاڻين
ڏع غوطه ٿي غرق انهنين وڃ اقرب رمز پڇاڻي
لا تحرڪ تود دڪيتا سڻ تون سوز آڪاڻي
غلام حيدر غير نه رهيا ستگر يار سماڻي
عشق الانبا ڏاڍا لايان پيچ اسان نال دلبر پايا

ض: ضلالت چوڙ گمراهي آڻ ڪي مار نقارا
اي جڳ سارا ترڪڻ بازي دنيا ڪوڙ پسارا
موج رهي من مولا والي هر جانور نظارا
غلام حيدر گم نه پيدا آڻ ٿيا اظهارا
عشق اپنا زور لڳا يار رمز روهي دم ديرا لايان

ج: جانب آه جگر ۾ سر صحتي ڪر سوز ۾
 وحده ويريون چڙهيون هر جاءِ جوش ۾ جرب ۾
 ڪربلا ۾ ڪوس شعلو عاشق مٽي ٿيو عرب ۾
 درد دو جڳ ۾ اٿيو ساري صحيح سڀ سر ۾
 عشق جا بازي بڻائي سوز سارو سر صفائي

ح: هو ايون حسن لايون شور پيو عرض و سما
 هي ظهور و ذات ڪيڙو ٻئي ڪنهن ناهي بقا
 رات ڏينهن ان رمز ۾ ڏس تون لاهوتي دم لقاءِ
 موتو قبلل انت موتو ٿي لهج ساجهر سما
 غلام حيدر سمجھ سر سبھان جو
 عاشق رهين هر دم سدا رحمان جو

خ: خوشيءَ مان خوب ڏس تون رمز وحي دم مدام
 هڻ نغار و نينهن جو تون فاڌ ڪروني سڻ سلام
 دم نه ڪر ڪا دير دلبر و ڀرو وحدت ڏس وريام
 بي پيائي ٻوڙ سڀ تون سک اندر دم هو هشام
 پوءِ نه لهندين ڀرت پاڇهون حق سڃاڻي هر زمان
 تان بيني رنج محنت يا تو گويائي جوان

د: دوزخ آه دنيا جنهن ڪيئي ڦارون ڪيا
 جنهن نه ڪيڙن پانهن جو پوءِ ڪڏي ڪاهي پيا
 ڪي ته پهتا ڪاڏهين روڪي انهيءَ اڌ ۾ ڇڏيا
 غلام حيدر گوش ڪر تون ڇڏن ڏي لاهي ليا
 دم نه هڪڙو دير ڪر ڪاهي پئج ميدان ۾
 تن اندر رک تار تونهن سک رکي سلطان ۾

بائي رهيل سي حرفي وار اورق دستخط رسالي مان گهر ٿي ويل آهن

ط: طمع ڪون ترڪ ڏيوي تان جلوه ويڪين ذاتي
هر جاحق ظهورا ڪيتا هر ڪنهن وچ صفاتي
پرت پيالاجس ڪس پيتا هر ڪنهن وچ حياتي
غلام حيدر غير نه رهيا مردان موج سجاتي
هر دم هادي نال جاليسون حرص و هوا ڪون دور تر يسون

ظ: ظهور ڪيتا دل ميري ساقي سبق پڙهايا
بيشڪ بانگان بره واليان سر صحيح سمجهايا
آڻي عشق اليلان ڪيتان بره جوش جگايا
غلام حيدر حق هو هادي سيني وچ سمايا
مئين نهين اويار ٻوليندا دل دي پر دي آپ ڪوليندا

ع: علي اسرار الله دا جڳ وچ نينهن نشاني
پنجتن پاڪ سنپارين سوزئون سير ڪرين سبحاني
جان جسم ڪنون ڪرڪي جدائي پيش پوين دل جاني
غلام حيدر غير ويجائي دلبر رمز نهاني
چوڙ خودي تان خودتون ٿيوي
موتو قبل مرڪبي جيوي

غ: غرق در بحري چون جي تون سمجهين عشق اشارا
هر دم هونگ هڪدم هادي آه باغ و بهارا
چوڙ خيال خودي دي خطري عاشق رهن سچارا
غلام حيدر گردي پا جهون ڪوئي نهين ڪو چارا
هر دم دلبرديدان لائين عشق امالڪ آڻاڙا ايان

ف: فنائي فڪر سڀ چوڙين عشق ره بقاء
چوڙ تون مسئلي ملان والي صورت ويڪ صفائي
ليڪا چوڙ لاهوتي لنگهه تون جسمئون ڪر جدائي
غلام حيدر حق هو هادي جس ني جوت جاڳائي
صدق صدق تنهن تون ٿيو ان نال هادي دي هر دم جيوان

ق: ڪريم رحيم سڃاڻي هادي حڪمت والا
انا احمد بلاميمي زاهد ذوالجلالا
هر صورت دي وچ مرسل مولانورن اعلي اعلي
غلام حيدر مرشد مهرؤن اپنا سڱ سنڀالا
گهڙي گهڙي وچ گهور ڪريندا غير دا پوٽا سوز سڙيندا

ڪل مرن جا ڪر ناياب آهن

و: وره ديان بوندان برسن وهم وجود وچائي
هستي هو وڻ نهين چوڙيندا بنده فخر وڏائي
سوز سهڻي دي سانگان ماريان محبت مچ مچائي
غلام حيدر غم لٽو سي مرشد موج جڳائي
شوق دا شعلن نين اڙائين باه بره دا پڙڪا لائن

ه: حمد ثناء سهڻي دا آڪان مئين تان سنجھ صباحين
هادي حق سمجهايا سارا بره ديان پڙڪن باهين
نال عشاقان حاضر ناظر دم دم يار نباهين
غلام حيدر غير نر هيا سهڻا سڻندا آنهين
موج مستي دي بر سر آئي بره بي رنگ بين وچائي

ل: لقاء ويڪين الاهي جوڙ ڪي جسم جلائين
چوڙ خودي خوديار سڃاڻي بي چون رمز لائين
مار نقار اوحدت والا باري برهه وسائين
غلام حيدر مرشد مليا سرهي سيج وچائين
مل سهيلان ڏيو وو اڏائين دلبر دل وچ جوڙيان جائيان

ء: امام جو حامي هوي اول چل ڪر ڪي آيا
پريون سانگان زيران زبران دل مل رنگ رسايا
زير زبر وچ ڪر ڪي ظهورا دلبر جوش جڳايا
غلام حيدر سمجھ ڏٺو سي عشق امالڪ آيا
ظاهر باطن زيران زبران عشق الله ديان خاصان خبران

ي: يقين اسان ڏا هوي دلبر در درازي
يوسف يار يگانہ مليا فائق فقر فياضي
دم دم نال اسان ڏي دلبر سهڻل هوي اراضي
غلام حيدر غير نه رهيا هادي دي در آزي
هادي سارا حق سمجهايا مئين نهين هي آپ سمايا

سي حرفي
فقير مسكين غلام حيدر عليه رحمت
مناجات گهڙولي

سر گهڙول گهڙولي پرنسي آن
توڪل ترهسي ترنسي آن
دم غير خيال نه اڙنسي آن

الف: اصل اسرار الاهي مار نغار انوبت شاهي
بي رنگ برهابي پرواهي حرف هڪو هي پڙني آن

ب: بيان برهه داري ڳالهه سمجھائي سترگ ساري
ڳل ڳچيءَ هن ميڙي ڳاري هادي هر دم ڪرني آن

ت: تحقيق ساڏا رهبر پير مغان سرتاج سراسر
در درازي ضامن محشر اوسندي پيڙي چڙني آن.

ث: ثبوت اسانون سارا هادي راز بتايا
دم دم ديدان دلبر واليان جذبون جوش جڳايا
انا احمد بلا ميمي عشق آواز سنايا موتو قبلل مرنسي آن

ج: جملہ جهان خدائي ونحن اقرب نهين جدائي
جهنگل پوئي مليا ماهي ديد دلبر وچ ڌرنسي آن

ح: حڪيم حڪم دا هادي تن من وسدا دوست درازي
ويڪڻ نال انهين دم شادي شڪرائي لڪ ڪرني آن

خ: څمار بره دا باري دم دم خيال دي خبرداري
پيش سهڻي دي زارم زاري سوز اهو سر ډرني آن

د: دنيادي ڪوڙ وڌائي پير مغان اهابات الاڻي
بره بـاجهون هي عمر اجائي

د: ڏڪر رک دل تي ذاتي دم درياهي پور صفاتي
پاء درون اپني جهاتي موج مرشد سر چڙهني آن

ر: رمز ويڪوول پائي ڪوس ڪيٽس وچ ڪر بل جائي
ڏونهين جهان دي ٿئي روشنائي دم دم اس ٿون ډرني آن

ز: ضمان اساذ اهادي مرسل اس تي راضي
نانڪ شاه بره دم بازي جوش انهن وچ جلني آن

س: سماء رکين سودا ساري ول نه آوسئي اهاواري
پي پيالائي وچ خماري ڏيان اهو دم ډرني آن

ش: شعاع ڪيٽا دم شعلي لٽو لنو دي وچ هادي ٻولي
مئين هن ٿيان گولن گولي غرض نه ڪائي ڪرني آن

باقي اکر ص، ض، ط، ظ، ع، غ، ف، ق، ل، م، ن، و، ه، لا، ۽، ي ناياب آهن.

ج: حمايت آه هادي شفاف روز حشر
بر دل آن ياد دارم حمامي هر دو حشر
ما غلام شاه مردان سيدي خير البشر
غلام حيدر غم نه دارم دوست ديلم در بدر

خ: خدائي خوب خواهش اندر دل آرزو
ظاهري چا باطني آه رمز روي روبرو
انما تولى فثر آه سچو سو سو بسو
غلام حيدر ياد دارم مير مرسل موبسو

سي حرفي ت کان ذ تائين هت آيل

ث: ثابوتي نال کيتي مئين مرشد دي در آزي
دوست همارا هوياشائق شاه درازي
مئين نهين او آپ پوليندا ناک نور فياضي
غلام حيدر غم لئوسي ديدلگي دم تازي

ج: جاگيا جوش جلالي هر جا هو حق تعالي
هر ده هزار هوياجگ عالم نور نبي دا اعلي
شير علي شه زور شهانا نورؤن اعلي اعلي
غلام حيدر غير گيوسي مرشدهي متوالا

ح: حيران من موري ويک حسن دي چالي
مرشد مينون آء امالک باهه بره دي پالي
وچ محبت والي روي رومي سسيکالي
غلام حيدر عشق جگيا مست و مست موالا

فارسي ڪلام

ڪند ڀاڳ حق هو دم خدائي
قدر ڪل شيءِ شاه و گدائي
بين بيچون بصير و بينظير
بگو الله اڪبر قادري قدرت قدر
شفيع دارم نبي سرتاج عالم
ندارم ذڪر و الله يعلم
محمد نور مولام خدائي
بکن عصيان عفوي اين گدائي
ظهور انور تو گردد تجلي
خيال نور تو انور بيا مد عشق منجلي
نجر الدين نور انور در درازي
که فيض بر فلک غوثل غازي
مدد پيري مغان محمد يوسف رح
يقين دارم سراسر نور يونس
که داند دل مرا در روشنائي
کنم قربان خود جان را فدائي
کند موج دريا دوست مستي
خدائي دم و جسودي حق پرستي

غزل اول

عرض گویم پیش توئی یا نبی خیر الوری
مدد کن یا مصطفیٰ هر وقت می نالم ترا
تو برفتی برفک زیر پایت هر ملک
صفت تو قرآن آمد شد ثنائی سرورا
رخ نمائی یا رسول الله بردرت افتاده رم
جز تو ندارم هیچ کس دیگر شفیع بی چاره را
شان تو لولا که آمد یا شفیع المذنبین
لا تقنطو دست دامن در مانده بیچاره را
هر دو عالم یا حبیب بهر تو پیدا شده
شرف تو یاسین مزمل از حضور انورا
غلام حیدر هر دو عالم دست دامن توئی
روز شب خوانم ترا دل شاد کن غمگین را

غزل دوم

عرض گویم پیش توئی یا علی شیر خدا
هر ملک باشد حکم زیر زبر ارض و سما
ما سگ در گاه تو باشم غلام قمبرم
شوق تو شب و روز مارا یا علی المرتضیٰ
یا شفیع المذنبین یا رحمت اللعالمین
ما گدایم بر در تو یا محمد مصطفیٰ
عیب دارم احدا در پیش تو نالیده ام
بی کس و بدکار ما دست بده هر دوسرا
غلام حیدر گدائی بر در شاه نجف
هل اتی هر دو سری هست هادی رهنما

غزل سوم

دلبر را در پیش امر افتاده ام بر کوئی تو،
شد خجل آفتاب منور از تجلی روئی تو،
قل هو الله گفتی در عاشقان یار من،
هر دو عالم هویکی شد هر چه آمد روئی تو،
در میان دل بدیدم کجا باشم کجا،
هر چه ظاهر هر چه باطن شد بهاران روئی تو،
در میان مایکی شد در ولایت دید دل،
لاحدی لاهوت دمدم کس نداند روئی تو،
غلام حیدر همدم و هادی ببین در روز شب،
دین کفر را دور سازم دمدم آرزوئی تو.

غزل چهارم

هر دو عالم هو بدانم مانده هستم جز خدا،
در وجود عدم آمد سیر خود سیر لقا،
اشتیاق رخ صنم دارم محبت در جگر
در جدائی دم نسازم بر در آن شد فدا،
میزنم نعره انا الحق پرده بشری بدان
قل هو الله احد الله عشق گوید با صفا
دین کفر را دور کن پیری مغان گفته همین
جز جدائی نیست دیگر در دو عالم با بقا
غلام حیدر گر بدان پیری مغان بی خاک شو
از نفسی اثبات شد دم نباشم زو جدا

غزل پنجم

خدائي دم بدل بستم نه ديگر غير ما هستم
برائي سر خودي خواهش درين ملك فنا هستم
شراب شوق نوشيدرم غبار دل بدم شستم
اينما كنتم شنيده ام رموز راز دل خستم
منم شوریده مستانم نه بينم غير جز جان
نه زاهدم ریاکاری براه عشق دم سوزم
شدم آن نور سر سري دگر کس را نمیدانم
نماند غير در جسم و بهاري بره دل گشتم
غلام حيدر بگلزاري قبائي عشق پوشيدم
زنم نعره انا الحق هو و صالي يار ما مستم

غزل ششم

صاحب آن در دو عالم مست منور مرتضي
آن سراج العالمين شمس الضحي بدر الدجي
جلوه نور الاهي يا امير المؤمنين
مدح خواهم مرتضي او هل اتي هر دو سري
اشتياق روئي توياسيد نور نبي
ماسگ درگاه توياسرور اخوانم ترا
شوق تو شب و روز باشد يا خواجه خود نور حق
از تو بخواهم حق تعالي بنگر بيا بهر خدا
غلام حيدر در بدر دارم حمايت پنجتن
دامن سردار عالم يا محمد مصطفي

غزل ہفتم

شکر گویم کہ اللہ جمال یار را بینم
بخال ہندیش قربان ہر دو عالم یار را بینم
نہمین کو اور اسکی بن میری تن کو نظر آنا
نہ در مشرق نہ در مغرب کہ حشر ہو کسی دانم
ازل روزی کامئین مسکین پڑا تیری گلی مین ہون
بدہ ساقی بہا بالہ شراب شوق نوشانم
غلام حیدر علی کی ہون مدگاری میری کرتا
بنا باشد یار بیروہ من درون دل خدا یانم

غزل ہشتم

دل اثبات شد بیچون بصیر و بی نظیر
لم یزل آن لا یزالہ کل شیء دم قدیر
شد عیان اسرار عالم صورت سرور پدید
حق علی الا اللہ آمد ذوالجلال ماہ منیر
ما گنہگار یم تو بخش ما عصیان کثیر
لا تنقنطو ما چشم دارم مصطفیٰ دم دستگیر
دست ما دامن فتادہ سیدا سرور علی
غلا حیدر شد گدائی پیش آن روشن ضمیر

غزل نهم

مرغ باشم لامکانی سئیل کردم در فنا
کل شیء را محیط نیست دیگر جز خدا
لم یلد کفوا احد بیچون بصیر و بی نظیر
آن احمد گفت سرور قول محمد مصطفی
سید ماتاج شاهي مرتضی مولی علی
شوق دم شاه نجف ما آن علی المرتضی
پاک پنجن تن ما حمایت دائمی دستگیر
در وجود نور دیدم میکنم جان را فدا
غلام حیدر غم نه آمد یار دیدم دوسری
دامن آن نور روشن شاه شهدا کربلا

غزل دهم

یار آمد خانه ما شد همه روشن جهان
دل چراغ دائمی دوست دیدم بی بیان
انا احمد گفت سرور سید نوری جهان
رحمت اللعالمین او نور ذاتی شد عیان
ذات منزله پاک پرور لم یلد کفوا احد
خود بیا مد در صفاتی بی رنگی بیچون بدان
مرشد مرا گفته همی در نیست دیگر جز خدا
اینما کنتم شنیدم قول آمد در قرآن
غلام حیدر غم ندارم در میان دوسری
ما حمایت هاشمی نور سرور پاک دان

غزل یازدهم

صد بار جان قربان بر سر عاشق الله
بیچون بصیر و بی نظیر و هر جا باشد دم فتاح
من چگویم خود بگوید ناصر و منصور آن
در دیاری دل بدیدم عاشقانرا دم نگاه
هر که آمد در وحدت پیش مردان مرد
زندگی دم شد وصال صورت آن صل الله
عشق را عابد نیابد مینمائی در حساب
لا یزالی دم را دیدم دگر چیزم کل فنا
غلام حیدر گرچه دانی از خودی بیزار شو
هرچه بینی هست الله دائما دم دل پناه

غزل چهارم

در صفات دوست دیدم دائما دم ذوالجلال
اوست باشد من نیم بی چون رنگی بی مثال
قل هو الله کلمه گویم ذات او را لر یلد
شد بهر دم زیر بالای نور نوری نونهای
انا احمد بلا میمی گفت شد روشن جهان
در حسن حیران ماندم در میان انفصال
می شناسم یار را ذات منزله بی نظیر
من نه دانم دیگرم را گرچ باشم بد افعال
غلام حیدر غیر رفته دائما دیدم جمال
نور منور کل شیء قادر قدرت کمال

در وجود خود دیدم مالکِ ملک و منم
 دمبدم دیدار دلبر کوس سلطانی ز منم
 رمز عشق لایزالِ یار آمد یک نظر
 اینما کنتم شنیده ام سرفدا بر دلبرم
 هر دو عالم حق بدانم نیست دیگر دوسری
 دم صفاتی دوست دیدم نورِ اعلیٰ انورم
 دین کفر در حرب دیدم ماحده نزدیک او
 موتو قبلل انت موتو قوله ما بر سرم
 غلام حیدر اینچ گفته قول قرآن قل هو الله
 انا احمد بلا میمی سیدِ آن سرورم

غزل شانزدهم

بر در آن دوست دیدم مالکِ ملکِ امان
 نیست دیگر غم ندارم دست دامن در جهان
 راست چپ ارض و سما هر نیست دیگر جز خدا
 لا اُبالی لم یلد الله اکبر بی بیان
 حب حیدر مرتضیٰ دارم یقین از پنجستن
 ما غلام خاکِ پانم سوز دارم بی بیان
 روز شب افتاده ام بر در شاهِ نجف
 مالک من کنت مولا شرف دم شاه جهان
 غلام حیدر حمد گویم دائماً دیدم علی
 ما غلام حیدری ام نیست شک نا گمان

غزل هفدهم

در دیاری دل بدیدم نیستم ماهست هو
هر که بینم یار باشد همچین دم سو بسو
دائم او هست هادی رهبری ما کو بکو
مرغ باشم لامکان عندیلب آن گنسی
کس نه دانم دیگری را رمز روحی رو برو
زاهدانم فوق ذاتی توجه دانی این رموز
هی حسینی شعلۀ آمد سراسر موبمو
غلام حیدر سگ کوئی هست هوشا نجف
در میان عرش و کرسی حق حیدر جو بجو

غزل هزدم

در دیدار دل بهار دم سوز ندارم
همه غیر من گذشت شد عشق سوارم
خویشتن می دانستم چه کنم حورو قصور
منم مست شد الست دل دوست سپارم
این دهر دم گذر منم طیر هوایی
همه حال در وصال پنجئی تن چهارم
منم لعل در جمال بحر موج محیط
در وجودم سجود دگر چیز ندارم
غلام حیدر در بدر دیدار مایک مرغ
لامکان ذو المنان سری سئیر بهارم

غزل نوز دهم

در صفاتي دوست ديدم دائماً دم ذوالجلال
اوست باشد من نيم بيچون رنگي بي مثال
ناگناه و نااثواب! من چه دانم من کجا
در ظهوري خد بلند نيست اورا کئي زوال
غير هو حق نيست ديگر مالک الموليٰ محيط
در درون دوست ديدم گرچ باشم بدافعال
ماشدم حيران حسنت در پيچ زلفت آمدم
ميزنم نعره انا الحق بي رنگي قرب کمال
غلام حيدر گر بدان پيري مغان پئي خاک شو
از جدائي روئي او يکدم مَ شوم از و جمال

غزل بيستم

يا الاهي عشق تو آمد سراسر تاجدار
قل هو الله گفته من کنم جان را نثار
جز تو ندارم هيچ کس در دو عالم شد غفار
بي رنگي اسرار اعظم لم يزل سرنو بهار
آمد در حيات مظهر شده چون شمسوار
روز شب اثبات آمد نور تو انوار يار
غلام حيدر گوش کن تو دمبدم دربار بار
نحن اقرب هست دائماً پيش آن کن زار و زار

غزل بیست و یکم

من گویم پیش توئی یا شفیع المذنبین
حال ما را تو بدانی یا شفیع السالکین
بر در تو آمدم یا سیدی شافع عشر
بیشمارم گناهگارم یا سراج العالمین
غور کن فی الفور ما یا احمد اعلی جناب
آمدم من بر در تو رحم خواهر راحمین
یغفر ذنوبی نام تو بر سر ما کن کرم
یا هاشمی در هر دو عالم انا احمد دائمین
غلام حیدر غم ندارد پیش سرور الغیاث
نال زاری بگویم طلب دارم طالبین

مترجمہ کلام (مستقی، اردو)
سرائیکی

ڪافي
سيس صدق صديڪار ڪران
پيا پاس ميري اڃ آيا هي

گنگا جمنجا جلتل جوئي اڪيو ايڪ سمايا هي
اندر ٻاهر حق سارا تيڏا دين ڪفر سڀ راياهي

موتو قبل الانت موتو بربره بار انايا هي
غلام حيدر گل گلزاريان جس نام پرم دل پايا هي

ڪافي
انئي پهر اداس منهنجو من ماروءِ ڏي
ساريو سنگهارن کي سڏڪيون سڏڪي ساس
ڪه ڪتون بافتا منهنجو روح تن سان راس
ملڪ ماروءِ تي مينهن لهر جا وڻ ٽڻ وره واس
غلام حيدر غم لتاسي ويا سيئي وسواس

ڪافي

ملت مذهب عشق الت بن ڪوڙ قضا ڪل هوش هنر
دوئي دورنگي دور ڪريگا برهه بيرنگي دين ڪفر
گنگاتي جمنجا اوپر جاني هر هر ڌري هنگلاج ننگر
غلام حيدر گولا هوڪي هر ويلي ڪه حمد شڪر

ڪافي

سرتيون صدقي يار تان
جيڏيون ٿيس جائِي
سوال صحبت يار جي ٻي وڻي نٿي وائي
ڏيان باهه پنپور ڪي لنو جنهنين پاڻي
هادي فرمايو حق جو ڀرت جنهنين پاڻي
غلام حيدر غم ويو سڀ ٿي سهائي

ڪافي

ڪاڪيون سيٺن وساريان آهي بر بحر ۾ پاڻ
سميع بصير علير تون
نوري نينهن نياڻ
ونحن اقرب ويجهو ٿو
پرڻ پساڻو پاڻ
ڪين ڇڏيندو چپرڻ
آري ٿاڻي اڳواڻ
ساري سڀ ڪنهن جو ۾
موج وهي مهراڻ
غلام حيدر گوش ڪر
هر جا هادي ساڻ

وچ دنيا دي دوزخ ٻانڌا
 ڪيها غرض فقيران دا
 طالب دنيا مغنث هوندي
 منيدي نه قول ويراندا
 دنيا دڪيانوس گنوايا
 توڙي لک ڪيٽس تدبيراندا
 ملان ملواني عشق نه چائن
 علم پڙهن تقريراندا
 عاشق رهن آزاد هميشان
 چلدي چال اميراندا
 غلام حيدر گم الله وچ
 حاجت ناه نظيراندا

ڪافي

موج ديکو ديکويي مستي والي
 جهڙ جهڙ جهڙ ڪا لاويگا
 چنن چو هو لا چوئن زلفان
 لئو لئو لهڙ جگاويگا
 وچ ظلمات ظهورا ڪرڪي
 روشن روز بناويگا
 چشمان چوٽ لڳي وچ چولي
 لعل علي عشق لڳاويگا
 نفل نمازان ليڪا چوڪا
 آوڻ نال اڏاويگا
 دل حير وچ هوئي حيرانِي
 صورت سر چاويگا
 غلام حيدر غرض نه ڪاڻي
 بهرون بسين وچاويگا

نرم ل نوري چر چر چيرون لاپا نهن لمارا هي
 موتو قبل الاتت موتو لاپا نهن لمارا هي
 وحدت دا درياء اٿليا باري پره بهارا هي
 انا احمد بلا ميمي چوٽ لڳي چوڌارا هي
 الاتان سري وانسا سره عشق ڪاوه اشارا هي
 دوه ثواب دي جاء نه جائي لاپا شوق شڪارا هي
 غلام حيدر گر حسن وچ هادي سخن سهارا هي

ڪافي روپ سارنگ
 زبان سرائي

ماهي مين ڪني آيا هي
 سئو سنيان ڏيو واڌاين
 اوڻ نال ايسارنگ لاپا موتو مار جيوايا هي
 عشق اسان ڏي آتڻ آيا چرخي چوٽ چلايا هي
 غلام حيدر حق هو هادي پر ڪر جام پلايا هي

ڪافي

مين صدقي ٿي آن تيلاي صورت والي چالي
 رمزان دي وچ ٿيان مستاني لئو لئو دي وچ جاني
 پل ڳيان سڀ بيان هردي مهر ڪنن مڙيالن
 جهامر جهومڪ جهومر لائي بينسر بولي بره بنائي
 نئين وهائين نياڻ اون جان عشق اوپالي
 نيشين نيازي چوٽ چلاون لئو لئو دي وچ جوش جگاون پرت ديکي

ڏاڍيان عشق لايان دم هوليان
لڳيان لنئون لنئون دي وچ لوليان

نل نمازان نينهن نيوسي
ررد وظائف تور ستوسي
آهون مطلب آپ ڏئوسي

قالو بلي واليان هوليان

دين كفر جاتي داخل ناهي
قدم اسان تي اڳيان اٿئي
باه بره دي پرڪن باهين

درد آيا ڪر تولىان

ملڪ فلڪ وچ هوئي آگاهي
مين سچڻ دي اصلئون آهي
لڳانغارا شهن شاهي

پوي ڳي سڀ پوليان

غلام حيدر عشق اداسي
باه بره وچ جيڪو آڙسي
ڪيتي روپ سناسي

چوه چٽيان دم چوليان

ڪافي

وجهج اک انهيءَ ۾ جنهن جوڙيو سڀ جهان
جلوي جنهن جي جوش ڪيو عرش زمين آسمان

پاڻ نه پائج پاهنجو هندو مسلمان
ري پروڙڻ پانهنجي اٿي زهدزيان

پوري پرهيزان ڪري ناحق ٿيون نادان
غلام حيدر غيرويو ٿيو هادي نگهبان

ڪافي

هادي بات بتائي مجسون
رمز جيتي مرچا وڻدي
فوجان حسن ديان چڙه چڙه آون
موج جيوين سر سا وڻدي

ونحن اقرب ويجهها وسندا
روحي رمز رلا وڻدي
انا احمد بلا ميمي
دم سجادل لا وڻدي

الانسان سري واناسره
آيت عشق الا وڻدي
غلام حيدر غمر نه ڪوئي
جاگي جوت جگا وڻدي

ڪافي
روپ بلاولي

مين چلڪي نينھڙا لاي
دم دم هادي نور سوايا

دم دم ڏيدان ردر دڪائن
اقرب عشق سڻايا

مين نهين آه يار دي ٻولي
ستگر سير مڇايا

عشق اٿانبر سڀ اڏاري
بره باز بڇايا

انفسڪم اٿاهين ديڪيا
سبق سڪ پڙهايا

موتو قبل الانت موتو
چوڙ خودي خود پايا

غلام حيدر هودي هادي
لنڻو لنڻو وڃ لڳايا

ڪافي

لڳي نين ننگ مين نال
دم هادي حيدر رضه حقدي

جڏان دلبر ديدان لاي
ترڪ ٿئي سڀ تال
ڳئي شعلي شڪدي

پيري مغان پر جام پلايا
تيرا كيف ڪمال
آءُ اٽڪن نال اکين دي

ديک رهي هون حيراني
جلوه نور جمال
ڳئي لولي سئي تڪدي

ڪلام

ڪونه ري اس پڙ آويگا عشق سارا اسرار بازي
انا احمد بلا ميمي نوبت نينهن وڄاويگا
ورد وظيفا منبر مسيتان دين ڪفر جل جاويگا
نوبت نينهن جي بيسر لاڪي جيتي او مر جاويگا
التيان عشق چلاوي چوٽان سرهونا وساويگا
غلام حيدر غير نه رهيا دم دم دود دڪاويگا

ڪافي

مجنسون سڄڻ دم ڏيڊر ڪر ڳيا جادو ڪري
دل هادي لوٽ ليا فوج حسني ڪي لڙي

هجر تي ڪي نه طاقت سن سڄن ميري فرياد
در تي ڪي دم ڏيڊر پڪارون بره ڪي باجي گهڙي

من همارا موه ليا ڏيڊون ڪي دستور ۾
نيم بسمل عشق تيرا ڪر تاهي بازيگري

هم تمهاري ڏيڊر تو هماري هورهي
نينهن تي ڪي نزاکت دل ميري دلبر ڪري

غلام حيدر پل تمهين تر ويڪ پڻ فلي خاڪ ڪي
سراڻان دم سمجهه ساڌو گر عجائب گوهر ڪي

ڪافي

عجب اسرار عشقي ڪا سري ميدان آويگا
آڪر ظاهر جو دل باطن سري

هر سماويگا

هندو مؤمن ڪي مٿي ڏيڪو

ڏيڊار پاويگا

عجب القاب هي اعليٰ کون دين ڪو آويگا

ڪون دين ڪو آويگا

نحن اقرب بره ٻولي

تماشا ڪيسا ڏاويگا

غلام حيدر حڪم هادي

دلي ڪا دين ڊاويگا

ڪافي

مين ته ڪوئي خيال آهيان

ليسان نال ديدار دي

موتو قبلل انت موتو قول سچي سردار دي
جان جسم وچ آبي سهڻا نال سينگار دي
وحدت ڪثرت آبي سهڻا قول قالو تڪرار دي
مين نهين او آپ وسندا گل ڦل دم گلزار دي
غلام حيدر غرض نه ڪائي هر جانور نظار دي

ڪافي

پڙهه عشق صلوات سبحاني
سر ساه ڪرين قرباني

ملت مذهب دين ڪفر ڪون ست
سير ڪرين سلطاني

آدم سر اسرار الاهي
چوڙ چلي جسماني

اندر ٻاهر هو حق سارا
اقرب عشق نشاني

غلام حيدر گم صورت وچ
درد لڳا دل جاني

ڪافي

بازي بره بنائي سر ڏين سوغات
تنهنجي ملڻ وائڻ نهار يانس
سهڻي بره لائي برسات

هو جي الفير آلودڻيا
ڏس تنهنجين جي ذات

دوئي ڪي دم دور ڪيو
ظاهر ٿي ٿري ذات

ساجن سهڻي يار جي
ڏاهر ڪين ڏينهن رات

غلام حيدر حق جي
بره بڪائي بات

ڪافي

آڻ تان سر آهيان سبباني
آدم ڏيل ڏسڻ ۾ آيو
منهنجو وجود ديدار دلبر جو
آهي نور ۽ نور نشاني
انا احمد بلا ميمي
آهي جلو ذات رباني
الانسان سري واناسره
هڏ فرمودو فرقاني
نوبت نينهن وڃائي هردي
آهي سوز سدا سبباني
غلام حيدر هر صورت ۾
ڏس هادي حرف حقاني

مار دفا بادشاهي دا
 دم شولا نور الاهي دا
 خيال انا الاحق حق هولندا
 ٽوڙ گمان گدائي دا
 مار نقار اوحدت والا
 چوڙ گمان جدائي دا
 اوڻي اساڏا اسان انهن دا
 سار اسير صفائي دا
 غلام حيدر گر سمجهايا
 پيچ تون پيرو ڏائي دا

کافي

سرتيون سهڻي يار جون مونکي
 سڪان منجهه سرير
 ونجن اقرب ويجهو ٿو
 لائي برهه بهير
 آهن منهنجا سپرين
 دائر دستگير
 ڪاڪيون ڪوهيارل جي
 آهيان دم دم دامن گير
 ڪين ڇڏيندو چپرین
 عاجز هيءُ اسير
 ڪامل ڏئي ڪيچ جو
 آهي مالڪ مهر منير
 چڪڻ مان چاڙهيو
 اچي نانڪ نور نظير
 غلام حيدر گڏيو
 منهنجو سهڻي رکيو سير

ڪافي

صورت سير مڇايو بي رنگ رنگ ۾ هڪ رمز رلي
هردي هادي هڪ سمايو
دم دم دل تي شاهه علي
جنت دوزخ آپ بناس
چوڏس هڪا هونگ چلي
ونحن اقرب وچ وچالي
سمجهه اها تون سوز ڪلي
چڏوينا وي ڌنڌي ڪوڙي
گهه برهين ڪي بات پلي
غلام حيدر گم حيرت وچ هي
هردي هر تجلي

ڪافي

جيئن پوءِ تيئن زور تون تان عشق جو دم اور
چڏ مسئلا ملن جا ڪوڙا آهن ڪور
وحدت ويريون آئينون برهه بچايون بور
نوبت لائج نينهن جي تڪنه پيا ڪي تور
اندر ٻاهر سپرين پائڻ پنهنجو پور
چڏ دنيا جي دوستي عليشن الاهي اور
غلام حيدر گوش ڪر پيائي سڀ پور

ڪافي

تو سان زار زاري تنهنجو برهه ٿو پهاري
تنهنجي حسن جو ڪيڙو هل ڏور ٿيڙو
غيرت جو غلبو وڙو جيڪا عشق دل آجاري
جن جي اصل کان آريائي آهيان پنهل پاڇائي
وندر جي وڪائي تنهن جي طلب تار تاري
سهڻا حال مون سڀوئي معلوم يار توڻي
ڪنهن پئي جوان مون روئي سهڻي يار ڪرستاري
تنهن جي عشق جون ايلان ڪيون پرت يار پيلان
مجنون ڪري ٿو ليلان تنهنجو حسن ٿيو هزاري
غلام حيدر صندر علي نجف جو انور
شاهي مڪان ڪوثر ڏني دوست اچي دلداري

ڪافي

هر صورت وچ چپاياهي
بهرنگي رنگ بناياهي

لا تحرڪ ڦولي قراني هر صورت هي سير سبحاني
ظاهر باطن ذات رباني سري سر سماياهي
اينما ڪنتر اشارا هر جاءِ هونگ سري حق نعرا
پرت هادي دا پور پسارا ائين عشق الاياهي
وچ بهشتي آدم آيا اصلي اپنا ڪر ڪري لاياءي
سوز مون لير زمين ستا يا زير زبر رنگ لاياءي
غلام حيدر غير نه ڪوئي هر جاءِ ساقی سير سڀوئي
بادل نين ڪري جهر جهوئي پينگهي وچ پراياهي

ڪافي

ڪروم الاهي عشق امانت ٿي رهيا بحر جگهاريگا
موتو قبل الانت موتو نو بوست نينهن وچاريگا
اينما ڪنتر اشارا سر هو نسا ساريگا
سراسر لر رهيندا جلسا جوت جگهاريگا
علم عقل هي حاجت ناهين تن من جوت چلاويگا
وج صفاتي سير ڪريندا آدر نالو ڦراريگا
غلام حيدر گم نه پيدا هر گهٽ هونگ مچاريگا

ڪافي

روپ برور

ڪاڪيون آن قربان
سچڻ جي صورت تون
حيرت يار حسن جي لائي
بس سيندا بلران
دلبر ديدان لايون
نيهان گوڙ نيشان
هر جا حڪم هلايو
عرش زمين آسمان
جلي جهڙ ڪو لائيو
پڇي پيا پروان
زوران زوري اچن
عاشق پڙ مڻي پهلوان
غلام حيدر غير ويو
عشق ڪيو احسان

ڪافي

آدم عشق ۾ ڏسدار دم حوالي
بیرنگ بره چوڻا اسرار اعظم عالي

صورت سوز چپاها هر جا اپنا حکم هلايا
جان جسم مون جوڙ جلايا باه بره دم پالي

وڃ درياه حير ري آون لحمک لحمي جوش جگاڻ
بیر ڀڄون تاملون نه پاڻ عاشق ڦردي عين اتالي

دلبر ڏيدان دم دم لايون ونحن اقرب ويجهيون وڌايون
اهڻا اڻسي عاشقن رمزن نرالي

غلام حيدر غير نه ٻولي دم دم دلبر وڃ وڇولي
لهه پئي سپروڻ، دي روني آيا عشق ڏهالي

ڪافي مهتاب حال حلاج قبول محمد
تله: منصوري مهتاب حال حلاج قبول محمد

نينهن نوازش ڪري ٿو ناميون سونهن پريو سرتاج
اڪيون جنهين جون روپ پريون آهن ڪيو عشق سندن معراج
ڪوڙين عاشق نيشي پهچائي جڏه ڪولي رخ جو نقاب
صدقي علي نوازش ڪر تون منجهه بره بي حساب
قائم دائر تخت تنهين ڪي عشق وارو انعام

ضمیمہ خصوصی

اڳن محبوب مون ايندو مبارڪ ڏيهه سڀ ڏيندو
 ٻڌي آهون ڪندو واهون ڏکي ڪي ڏاڻ شل ڏيندو
 ڪريان زاريون گچي ڪاريون مولا محبوب ميليندو
 ٻڌي ٻولي لڳي ٻولي نظارو نينهن جو ٿيندو
 وندر وائي سندن سائي بديون شل يار بخشيندو
 برهه بازي ڪئي تازي جوشن ۾ جيءُ جاليندو
 سڻي آزي ٻڌي غازي هميشه هوت هو هوندو
 مٿان مينگهائين مانڊو الله مون يار اڄ ايندو
 هميشه هوت هيڪاندو گولي پنهنجي يار گڏيندو

ڪلام نمبر 2

پيچ پنهل سان پيو ڙي پيو جيڏيون
 آهي اهو جو روز الستي ڪل شيءَ قادر ڪن فيڪوني
 برهه پائي ٿيو ڙي ٿيو جيڏيون
 منهنجو دست انهن جي دامن ۾ پيچ جنهن جو آهي پختو
 ننگيءَ ننگ ڪيو ڙي ڪيو جيڏيون
 آهيان مائي عيبن هاڻي وينديس رهنديس ڪين هجر ۾
 ڏس ٻارو چل ڏيو ڙي ڏيو جيڏيون
 مينگهه منهنجو مرشد رهبر دلبر دوست درازن وارو
 قرب قادريءَ ڪيو ڙي ڪيو جيڏيون

ڪلام نمبر 3

ووڙيندس جوءِ ٻر جانِي
پاڻان ٿي ڪونه توڻاڻي
نينهن نظارو نوبت لائي
برسي ٿي برهه باراني
دم دم دل ۾ دود ڏڪن ٿا
آتش عشق آريائي
شمس الحق ڪلڙي لائي
پيش پيش پيش پيشاني
شيخ عطار ۽ شبلي جيوين
قتل ٿيا قرباني
برهه برابر بر دو ڪيڙو
ڪار جيوين ڪنعاني
مينگها محبت عشق اڙانگي
موج ڪئي آه دل مستاني

ڪلام نمبر 4

عشق اڙانگي ڏني اهڃاڻي
برهه ٻيراڳي پانيوسي
چوري چشمن چاڪ چڪر جا
گهور انهيءَ سان گهايو سي
ونحن اقرب وره وراڻيون
سامين سوز سڻايوسي
صورت صورت مرشد واري
واه وڪرت وهايوسي
مينگها مولا مرشد هادي
پولو ٻيو ناپايوسي

پٺاڻي ٿي عشق آساني
اصل ڪان آه درد دوراني
اچڻ سڀيتي آتش لائين
جلي ٿي جنم جان جسماني
لڪ هزارين نيهن نهوڙيا
سر چڙهي سو صانعاني
پلپل پلٽي عشق اڙاڳي
نادر نقش نيشاني
مينگهه ماري نينهن جياريا
مردا اهي ميداني

ڪلام 6

مون ته ٻارو چل ڪهيوڙي ڪهيو جيڏيون
اوني آءُ ڪي چوروز جهليو ٿيون
برهه بير اڳي ڪئي آه باراني
نينهن نعرو هنيوڙي هنيو جيڏيون
ڪهڙي مون ڪي ڳالهه ڏسيو ٿيون
عشق اليلان لايون ڙي لايون جيڏيون
جيڏيون مون ڪي محب ملايو
لعن پاتو ليئوڙي ليئو جيڏيون
مينگهه منهنجو دوست درازي
جنهن بار بدين جو ڪنيوڙي ڪنيو جيڏيون

وادي چشمان جو ٿڪ ڪي لائي وٽ پوره پيون وڃائي هي
و نهن اقرب پوره پلائي موني قبل مار جيواني
مست و مست المست لائي ڏني عشق گواهي هي

مرد دلبر ڏر مويي ڏا

مرد مندان ڪون مار جيوي ڏا

سائي موني سبق پڙهي ڏا پيرنگ پوره پلائي هي
پير مفلان پير جگر پلائي وحدت والي راه پڻائي
بسر الله ڪر دلبر ڏنڙا پير پيالا محب ملڙا
هائيءَ هو هو حق جو ڏنڙا جس ني جوت جڳائي هي

مئين نامئينا وچ آپ هوليندا

اپنا آپ تماشا لائيندا

وحدت ڪثرت عشق اليندا صورت صاف الاهي هي
مينگه مست الست آريائي سوز دا سبق آپ سڃاڻي
جس ني باقي رات وهائي خلوت خاص خدائي هي

ڪلام نمبر 8

سرتيون منهنجي ڳالهه سٺو
سو ٻاري آه پي پرواه
لکين ڪروڙين سجدا ڪيائين
شور حجت کان سمجهه نه ڪيائين
ڪوڙئين ڪيترين آڻن اورن
سوز سڪيو آه نئون نئون انهن
لٽڻ فرض فلاح
ڪٽڻ سبڻ ڪم نه ايندو
بديون ٻاري پاڻ بخشيندو
جو سدا حمد الله
آءُ ته ناهيان ڪٽندي سبندي
وتان سير تي سٽون ڏيندي
مرشد منجهه نگاه
مينگها مديون معافي ٿينديون
اجهي احمد حڪي انديون
ثابت چئو صل الله

ڪلام نمبر 9

ڪين ڪٽندي ڪامئي جنهن کي ور ڏنو وارو
ڪه ڪيون آه ڪونين ۾ منهنجو ڪامي هاڪارو
وڃس اڀر وره جو ڏنو عشق اشارو
ڪيچن ڏس قبول ڪيو هن ڏڏي جو ڌارو
ڪاهي ايندو ڪافن ۾ منهنجو پنهل پاڳارو
مينگها مدد مصطفيٰ آهي سيد سويارو

ڪلام نمبر IO

اڪين اسرار جون ڳالهيون سوين چالا لکين چاليون
اڙن چوڪيون اچي چوري ظاهر ڪن زلف پوءِ زوري
بره بي راڳ ڪئي پوري ڪيان ڪهڙيون ڪنهن سان ڳالهيون
اچي فوجان حسن پهريون لکين لاهندڙهن لهريون
چلائڻ چوٽ سي چهريون ڪري بيدار سي پاليون
لائڻ هيٺڙي اندر هوري وجهن اهڙي ڪٿي ڏوري
هميشه هونگ هڪ هوري نوڪان نيٺن جون نراليون
مينگها مرشد چيو چاري اندر اورج نه ٿي آري
جيئن جڳ سان گهمين ساري جانب سان جوءِ ڀر جاليون

ڪلام نمبر II

ڪنهن محبت منجهيان چاريان ني
نه ته ملڪ سارا ماهي يار دا
تخت هزارون رانجهو آيا انحد مرلي ناد وڃايا
سيد سياليان سڻياني وسرڳيا ڪم ڪار دا
جوڳي جادو جڙڪي آيا و نحن اقرب سيد سڻايا
فاڌ ڪر ڪم فرمايانسي اذڪردي اسرار دا
موتو قبلل مار جوائي انت موتو آڪ سڻاوي
عشق جڻيان جس پايان ني جوڳي ڪنهن جنسار دا
مينگها مرشد موج جڳاوي بيرنگ برها پيد بتاوي
سڻو ته سنڪيان سرتيان ني درد لڳا دلدار دا

ڏي خبر خاطي ڪري
دلبر ڪڏهن ملندو وري

تو کي سڄڻ ساريان سدا
هڪدم نه ٿي دلبر جدا
مون سان ملج بهري خدا
توريءَ سڄڻ ويندس مري

دل درد جون دانهون ڪير
تنهنجي اچڻ لاءِ آهون ڪير
پانهون ٻڌي هٿ ڪنير
ڪٿي چاڪ چشمن جي چڙي

هيءَ ناز نيٽن جي ڪٿي
لحظي تنهنجي لالڻ لٿي
توريءَ نه ٻي گهوريءَ گهٽي
هيءَ ڀرت تنهنجيءَ سان پڙي

مينگهه مٿا مام سان
خاطر نه ڏيندا خام سان
ريڌا وڃي رندرام سان
پولو پڇي پائڻ پري

ڪلام نمبر 13

ويڪو بار باره داباري هي
سر عاشقان دي اظهاري هي
ويڪو چاڪ پوشاڪ چوڌاري هي
اوڻي صاحب تخت هزاري هي
ويڪو شاه حسن ته شڪاري هي
ماري تير ڪمان ڪناري هي
ويڪو خواب زليخا زاري هي
وچ مصر دي واپاري هي
ويڪو مالڪ ملڪ مختياري هي
جيوين ڪربل قتل تياري هي
ويڪو مينگها منصب داري هي
سار انور جمال جباري هي

ڪلام نمبر 14

رند روز رمزن ۾ رتا سمر ۽ جسر ڪي ڏين ترڪ
مٿخاني ۾ مستن مٿا سوري ۽ مٿي سالڪ سلي
جهلڻي نه ڪنهن ٻئي جي جهليا موتو قبل مانجهن مرڪ
گهوت گهورن گهاٽيا گالهين گڻن سي گائيا
نينهن نعري نائيا ڪن طمع توڪل سان ترڪ
سانگا چڏيائون ساه جا سمر و جسر الله جا
ٻولي نه ٻولن ٻي ڪا وره وصل وارن ورق
مينگها متارا موج ۾ پيالا پيتائون پُراوج ۾
دم درازي ۽ فوج ۾ وحدت جي وادي ۽ ۾ غرق

ديدان دو ناليان دلبر واليان
ڪس قلب والي ڪٿ ڳيان
چشمان چور ڪيتي دل ميري
بره بانگ سڻائي سويري
هڻ تان وير نڪوئي ويري
نال خواهش ڪٿ ڳيان

چٽ پٽ نال عشاقان اٿڪن
هٿڪي هٿڪي مور نه هٿڪن
چشم چراغان لحظ لٿڪن
ملڪ دليان در لٿ ڳيان

دم دم ديدان آڪي اٿڪن
نال عشاقان چشمان چٿڪن
ونحن اقرب آڪي اٿڪن
بره ديان باڪان ڦٽ ڳيان

مينگها مرشد موج نوراني
الانساني سر سبحاني
تنهن ڪون پاڪ منزه جاڻي
سر داسانگاسٽ ڳيان

جڏان تير ڪمانان چٽيان
 سائون ڪون ڏيوي هنن مٽيان
 مٿين ماهي دي مهر سڃاتي
 خيال ڪيڙيان دا ڳيا صفاتي
 گهور نيشان دي گهٽيان
 مٿين ماهي دي ماهي ميڏا
 اصلئون آهاروز ازل دا
 طعن ڪيون ڏيوو تٽيان
 قاضي ڪتابان ڪول مسئلي
 شرع شريعت نينهن نرالي
 عشق آيا گهن گهٽيان
 مينگها منجهيان چاڪ چريندا
 ويڙهي اساڏي ونجهلي وڃيندا
 پير پير ڏيندا وٽيان

ڪلام نمبر 17

ڪيئن پڪي پڇري آئين
 اجسي خوش وينين هنن خاڪ ۾
 انري وڃ تون اوڏانهن جت اصل هئين افلاڪ ۾
 سوچ مرسل جي مڃي ڏس اجر التحيات ۾
 ملڪ ويو منسوخ ٿي جڏهن پاڪ آيو پاڪ ۾
 پاڻ ۾ پاڻهي گڏيو جڏهن بره هو براق ۾
 قصي منجهان آيو اتي اچي پيو ظهور و ذات ۾
 سوچ هن منصور ڪي ڏس طلب آندو طاق ۾
 سوري، چڙهي، سلطان ٿيو اصل جي اخلاق ۾
 مينگها مماتي معاف ٿي هر دم رهين حيات ۾
 پاڻ ڪي پاسي ڪري ڪشي رمزرڪ رزاق ۾

ڪلام نمبر 18

پلي نانبيھه بازار ۾ سودو ڪريار سان سر جو
لنگهي لانگها ڇڏي سانگا ڏسج مٿخان مستن جو
ڏيندءِ سرڪي ونج مرڪي اتي اهو جام ڪوثر جو
پڇي ڪالب ٿجانءِ طالب، ونج اختيار اقرب جو
ونحن اقرب وسي نيڙي ٻڌج فرمان فاڌڪر جو
نه وجهه مصلانه ڪر مسئلا ڇڏي ڏي ذوق سڀ زر جو
ڪاهي وڃ ڪاه قلزم تي ڇڏي سڀ ڀروسو ڀر جو
مينگها مولا پڳا پولا علي آه نور احمد جو
قتل ڪرياد ڪربل جو ڇڏي ڏي سانگ سڀ سر جو

ڪلام نمبر 19

ناحق ٿئين نادان وينين پنهنجي واٽ وڃائي
ڪاڏنهن آئين ڪاڏي ويندين
هت نه هوندين لوءِ لڏيندين
ٻڌ فرمودو فرقان فاڌڪروني اڌڪر آهي
حرص هو اڀر ٿئين حيرانسي
دسي وينئي دڳ ديوانسي
مخنث واري مام طالب دنيا تو منجهه آهي
روز الستي آواز الائي
ڪالهه ڪالوءِ ڄا ڀول ٻڌائي
سنبري نه ڪنئي سامان اهو تنهنجو تعجب آهي
مينگها مرشد موج جاڳائي
وحدت واري راهه بتائي
جنگ پياري جام جوڙيون جوڙيون جوش جڳائي

ڪلام نمبر 20

تو تيئن ڪين ڪٿيو

جيئن ڪتن ڪٿيون

چرخو چندن عاج جو تو اندر نا اوريو
ايندو درازي دادلو جنهن پاتو لعل ليئو
سنهو ست صرافڪو تو ويئي وڃايو
اڏي تي اختيار ڪر مرد سر سنڀايو
مينگها مدد مصطفيٰ اچي هاديءَ هٿ ملايو

ڪلام نمبر 21

وات وندر جي ويرن جو

مون کي ڏس ڏيو تن ڏيرن جو

ڪانگا ڪائندءِ ڪيچ جا

پوڻيون ٻانڀڻ پيرن جو

ڏيندس مانجه مرن کي

جيءُ بڪيون ۽ جيرن جو

جتان جت لنگهي ويا

صدق و جان تن سيرن جو

اوڪا پنڌ پٽن جا

گهٽ جبل جي گهيرن جو

ڪٽندو بار ڪهين جا

مينگها محمد ميرن جو

ٻه ڏيکاريس پاڻ سڱ سهڻي ڪي محب ملڻ جي
 عشق الـيـلان ڪيس طـفـيـلان
 جيئن بستامي سر ٻهه جون ڪيلان
 طالب لائيس تان موٽو قبل مري جيئن جي
 اندرون ڏنيس عشق اشارا
 گهور ڪيون ٿي لنگهي گهٽارا
 نظر نه آيس لپاڻ وڻجن اقرب وره وسڻ جي
 سرڪ ملي هيس صاف سڄڻ جي
 گهوٽ ڏني هيس گهڙي ته پڇڻ جي
 وحدت سان وڏاڻ هستي واري پت پڇڻ جي
 مينگهه سامهه رمن ۾ هيس
 ميخ محبت جي جيءَ ۾ جرڙيس
 مستيءَ منجهه مڪان صورت واري سرت رکڻ جي

ستن سيج بندين تي ٻڌي ٻهڪارون
 اٿي اسرويل جو ڪرين پنهل پچارون
 ٻانڀڻ ٻاروچن سان تو ڪيون نه نهڪارون
 چڙهي جبل چوٽين ڪري ڪامڻ ڪوڪارون
 توڏن تر پيڙان ڪيون سنديون پورب پچارون
 لڪ سويرو لنگهيا ڪري ڪرهل قطارون
 لڙڪي لڪن سامهون ڪري ساجن سنپارون
 هڪلن هوتن ڪي ڏسي ڪري ڏونگر ڏهڪارون
 ٻڌڻ ٻاروتن ۾ ٿيس مادر ميارون
 مينگهه مليس مهت سان ٿي آجي آزارون

ڪلام نمبر 24

عشق حسن اسرار ڏسو
سر سانگ سوليءَ هسوار ڏسو
چٽ پٽ چشمان چوٽان لائن
گهڙي گهڙي سي گهوران گهائڻ
ناز نيٽن نروار ڏسو
زوري زلفان جادو لائن
مزگان مرچان آڻي اڙائڻ
صاف سيني سنڪار ڏسو
ابرو سيف ايراني الارڻ
ڪاڪل قاتل آڻي اڀارڻ
چشمن جا چيڪار ڏسو
مينگها محفل مرد ملهائڻ
دست وٺي سي درد جڳائڻ
دراڙيءَ ڏيوار ڏسو

ڪلام نمبر 25

عشق جي اسرار جي هيءَ ڳالهه تان ڪهڙي ڪري
برهه جا بازار ڪڍي سودو وٺڻ سر ڪان پري
مورت ڏس مستان ڪئي آڻي عشق جي هيٺان اري
ڏسي بديهل ڪي باغ ۾ ملڪان آندو منتان ڪري
هار ڏس حيران ڪئي آڻي آڻي بيٺي آڻهون ڪري
ڪوٺو وٺي ويس ڪانڌ ڪي ضعف کان زاريون ڪري
مومل ماڙيءَ تي چڙهي سنجھڻون بيٺي سڌڙا ڪري
راڻو رسايائين رات جو هيءَ درد جون دانھون ڪري
مينگھان ٿو معلوم ٿئي ڏس ڏيان تون دل جو ڌري
ڪوڙين ڪٺاھن ڪيتراسانگ سوريءَ جا ڪري

ڪلام نمبر 26

چشم ڪنيو ٿو چئين وونيئن واري ناز سان
بئينسر بازو بند زور اور پاڻ هنيو ٿو هئين
جيئن شيرين ڪيو فرهاد سان
چاه زنجير شاه سڪندر قيد ڪيون ٿو ڪئين
جيئن شاه محمود اياز سان
پل پل پلڪان پور رڪن ٿيون
محبت مور نه مٿين مينگها دم ٿي دراز سان

ڪلام نمبر 27

دلڙي ٿي دلبر وئين بيشڪ نيئن جي ناز سان
قول قالو جا ڪير تنهنجي الست آواز سان
فاڌڪروني فيض اٿي ذڪر واري امداد سان
هينئر و حبيب هٿ ڪيو بازي برهه بي داد سان
مهرت مونسان ڪر ملڻ جو اقرب واري ارشاد سان
ڪونه ڪو ڄاڻي ٿي جيئن گذر جلاد سان
خنجر ڪنيون خوني هٿين جيئن ڪيڙءَ فرهاد سان
خيال خارج سڀ ويا تنهنجي نظر نواز سان
قيس ڪيئن قربان ٿيو ويڙهيو ولين ون زاد سان
مينگها جيئن مشهور ٿي سورهيه ڏين سر ساز سان
قدمن مٿان قربان هر دم سڄي دراز سان

اچي رس مير مروندي قلندر ڪر مدد منهنجي
تنهنجي آه نور جو نعرولڳ هنڌ سنڌ ۾ سارو
ڪيو ڪو عشق اشارو سڏي ٿي بادشاهه بندي
تون هيئن احمد جو پيارو وحدت جو ويرو ٿجارو
فقر جو فيض سر سارو علي لڳ آءُ عرض ٻنڌي
تنهنجي پيو پيش پينارو سٿج هي عرض تون سارو
سچا سيد تون سويارو پالڻ ننگ نور تون ننگي
ورتم لڙهه لام تو لارو بهر با الله گنج بارو
ورائج وڃي تون وارو چوي مينگهو مدح تنهنجي

ڪلام نمبر 29

لايون نينهن ننڊون ڪري ڇو سمهين ساري رات
اٿي اسرويل جو هيءُ بابو ٻولن بات
ڪهندا وڃن ڪيچ ڏي اهي منڌ ڇڏيو مسلات
غازي گر ڪنات ڪي مليا سنيئي محلات
ترڪي تيرت تي هليا ڪهندا وڃن قلات
ڪنن ڪنڍل ڪيو ٿيون اٿن پورب وائي وات
سامين ڪئي آه سرير ۾ مينگها ملاقات

جتي هٿ نه پڄي پير اتي ايندو علي شير
 عرش ڪرسيءَ ۾ حيدر هو ڪو
 ڳالهه سڻو اوهي سمجهو لو ڪو
 تنهنجو ٿاڻي ناهي ٻيو ڪو ڪفر ڪنڀائي ڪير
 هادي حيدر حق ٻولائي
 تنهن سان تنهنجي ٿي هيڪڙائي
 جان جسر ۾ وحدت وائي ڪري شريڪت ڪير
 ڪن فيڪون جو قلم وهائي
 لاقتا جي وائي اٿي آئي
 دمڪ دمي واري وائي ڪري شريڪت ڪير
 مينگهه امرشد موج جڳائي
 هادي حيدر حق ٻولائي
 جان جسر ۾ وحدت وائي ڪر سنواري ڪير

بيت

ساقيءَ صراحيءَ مان جڏهن پلٽي پياريو
 اچن سان عجيب جي پارڻ تنهن پياريو
 هستي هروڙ هزل سان اچي تنهن اڏاريو
 سارو ٿي هئي ساهه ڪي تنهن اچي جڏو جياريو
 لٿي ڪس قلب تان تنهن اندر اڃاريو
 ڪيو قول قريب جو پيرينءَ سو پاڙيو
 اچي سامهون سڌاريو مينگهو چوي مصطفيٰ

مينگهو چوي مصطفى! آه نوؤن اعليٰ نور
انا احمد بلا ميمي حضرت آه حضور
طالب تارين تار مان پرين پهرين پور
احمد عاصيئڙن جو ضامن آه ضرور
مرتضيٰ مولا عليٰ قادر قرب قدير
مرتضيٰ مولا عليٰ آه ور وسيلو وير

هيئن حامي هاشمي آه محب دڻي منظور
سڪ جنهن جي ساهه کي پلپل انجا پور
حسن مير حسين جي وره ڪيو وهلور
هيئن حامي هاشمي آه عرش زمين امير
ڏيندو ذوق ضرور مينگهي هن مسڪين کي

ڪاڪيون ڪوهيارن جي ڪاڪوڪ پئي وڃي ڪن
اندر اوهيرا ڪري محب اٿو مون من
طلبن جون تارون لڳيون لڳوراڳ رڳن
مينگها مولائين تڪيا ڪيا توحيد جا

تڪيا ڪيا توحيد جا سا جهر سويري
من مرشد جي ڳالهڙي جا تحقيقان تاري
موتو قبلل انت موتو انهيءَ اشاري
جڏا جاري مينگها آيو مصطفى!

مدح در شان
سيد عبدالقادر جيلاني
قدس سره الله تعالى سره العزيز

مدح چوان ٿو محي الدين
آءوسىلا دنيا دين
بيو در چاٿان ڪنهن جو ڪين
جلوه تنهنجو عرش زمين
مدد ڪندين تون محي الدين

اعليٰ تنهنجو ٿيو اقبال قادر ڪيو آه قرب ڪمال
نادر نوري نور نهال مون ڪي تنهنجو خاص خيال
ماڙ ڪرين اچي هن مسڪين
مدد ڪندين تون محي الدين

حسن حسين جو تون اولاد خارج توڏانهن خام خيال
ڪوري ڪايو هاويه هاب ڪڏهن نه ٿيندو سو آزاد
غور ڪيو اچي هن غمگين
مدد ڪندين تون محي الدين

قطب قلندر تون اقطاب چوڏهين طبقين تنهنجو تاب
پيڙا تاريئي شاه شتاب سر اوليائن تون سرتاج
تو ڪي قادر ڏني ڪمي نه
مدد ڪندين تون محي الدين

سيد سائل سڻ سوال هن زماني ههڙو حال
جانب لاهيو جيءَ جنجال مدعي ماريو چور چنڊال
نور نبي جامرد مبین
مدد ڪندين تو محي الدين

نور نبي جو تون نروار حسن حسين جو توئي پيار
ساقي ڪوثر تون سردار دوازه داور چارئي يار
جلوه تنهنجو روء زمين

مدد ڪندين تون محي الدين

زين العابدين باقروير جعفر صادق ساه سڌير
موسيٰ ڪاظم ماه منير علي رضا آه واهروير
داور آهن دنيا دين

مدد ڪندين تون محي الدين

علي تقى جو حق حضور در نقىء جو آه نور
عسڪر مهدي ڪي منظور پيارو پرور جو مشهور
جانب ڏي ديدار جبين

مدد ڪندين تون محي الدين

طلب توهانجي آه تمام پيرين پيارج ڪوثر جام
سائل سيد تو در سام واهر ڪر تون ويروريام
بهر و بخش دنيا ۽ دين

مدد ڪندين تون محي الدين

هر دم هادي ٿي همراه پير منگان تو پشت پناه
توريء وارث ڪانهي واه احمد لڳ سڻ عاجز آه
صورت ثاني حسن حسين

مدد ڪندين تون محي الدين

حيدر هادي حرب هوشيار قادر ڪيو آه قرب قرار
صاحب دل دل شاه سوار طلب توهانجي آه تقرار
مدعي ماريو هن مسڪين

مدد ڪندين تون محي الدين

سيد تون سپ سپه سالار ڪل پيرن جو تون پگدار
حيدر هادي قرب قرار نور الهاء جو تون نروار

ساقی کوثر آهین قسیم

مدد کن دین تون محی الدین

شاهی تنهنجو آهي شان نادر نوري نور نيشان
عرش زمين تي توء مڪان تنهنجي ڪئي تعريف قرآن
قادر قدرت ساڻ ڪريم

مدد کن دین تون محی الدین

سید تنهنجي سام سڏايان آءِ اصل کان تنهنجو آهيان
ڳڻ لکين آءِ تنهنجا ڳايان پاند ڳچيءَ سر پيرين نائيان
داور ٿي منجهه دنيا دین

مدد کن دین تون محی الدین

ڏوهن ڪيا هن ڏاڍا ڌار ڪڇ ڪماير سڀ ڄمار
اچ وسيلا ڏي آڌار سيد لهجانءِ منهنجي سار
اڳڻ اچين مون ڪيان آمين

مدد کن دین تون محی الدین

عزم اعليٰ ڪر مون اولاد، دين دنيا ۾ ڪر آباد
علم ادب جو ٿئي امداد شوق خدائي شوق شاد
طالب تنهنجو ڪر تلقين

مدد کن دین تون محی الدین

قبر محشر اڳ رسو هيٺن ڪي هٿ هوت ڏيو
ڪي گمراهي ڏيل ڏچو توريءَ مون ڪي ناه تڪيو
ساريان توکي ساڻ يقين

مدد کن دین تون محی الدین

تو در سيد سائل آيو مشڪل انجو معاف ڪرايو
رب سچي جو تو سر سايو پير پيشاني پاڪ پساو
بخش بديون اچي هن مسڪين

مدد کن دین تون محی الدین

قول ڪري ٿي تنهنجو آهي جيڪو تنهنجو سڱ سڏائي
مير مريدن تي اڄ ڪاهي ڇڏيو حساب حشر جا لاهي
سيد صاحب عرش زمين

مدد ڪندين تون محي الدين

مينگهو مداحي تنهنجو آهي درد منجهارون دانهن سڻائي
واهر وسيل تنهنجي آهي قادر لڳ اڄ ڪامل ڪاهي
عشق امانت ڏي آمين

مدد ڪندين تون محي الدين

سيد ويلى منجهه سڪرات طلب توهانجي هجي تات
ڪلمون قلبي وائي وات باري ڏني تو برڪات
هر دو جهان حمايت دين

مدد ڪندين تون محي الدين

سي حرفي مناجات

الف: احمد مصطفى! ڪر ماڙ منهنجي مجتبيٰ
تون ولهين واهرو سيلو سوال سڻ يا سيدا
سڀ ڪماير ڪوڙ ڪو جهام ماڙ ڪريامرتضيٰ
تون اسد الله جو والي ولايت والضحىٰ
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

ب: بدعتي آهيان پنگي شرابي بي بيان
تون اجهو عاصين سندو حامي همت هر دو جهان
اچ وسيلا عاربي آءُ ڳالهه ٻي ڪيهي ڪيان
درس رک داري ڀر ڀر دو شرم منهنجو عيان
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

ت: تمامي طلب تنهنجي آنبي نور الهديٰ
ڏي براتان بره جون همراه ٿي هر دو سريٰ
تون چڙهين معراج تي مولا ڪئي تو مرجبا
جي لڳا تو در دامن سي سيئي آجائيا
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

ث: سچا سالار سرور آه سڻ يا احمد
قرب تنهنجو ٿيو قرار و مولا ڪيا مرتبا
سڀ تنهنجا سيد سلامي اي پلين جا پروسا
نوح ابراهيم آدم سڀ تنهنجي لاري لڳا

يارسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ج: جڳ ۾ جان جيئن تنهنجي ثناء ڪيان سيدا
تنهنجي ڇا تعريف ڪيان قادر ٿي قرآن ادا
مرسل مرئي محتاج تو عزيز عيسيٰ حمدا
دامن لڳي جو داد ڪر تو در سوالي سيدا

يارسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ح: آهين حب للمتين ۽ دين تنهنجو داد گُـر
عزوة الوثقي ودم منجه دست دامن غور ڪر
عرض اولاد جو صالح ٿين سڀ سربسر
تون ڇڏائيندين چين ڪان بيشڪ پلاتون ڀرم ڪر

يارسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

خ: خدا لڳ جز توريءَ تڪيون ناه تر
ڪيو اشارو آسمان انگشت راسق القمر
جيئن جابر جا جياريو پلڪ ۾ پيارا پسر
سيدا سلمان جي واهر ڪئي تو ورو

يارسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

د: دنيا جو دهر ظاهر زمانه آهي زبون
ٿيو گذارڻ گهوٽ تنهن ۾ عاصين آهين امين
ڪو ڪنهن جو ڪين ٿئي تاريو جيئن طالب تمير
آجو ڪيو اصحاب سوء مرتبه محفل نشين

يارسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ذ: فاتي ذكر جو هر دم ڪرين حاصل حضور
قلب منهنجي ڪرم ڪر صافي ڪرين سيد سرور
سيتل هڻي تون صاف ڪر ظلمات ٿئي ضايع ضرور
نفس ۽ شيطان کان پر دور ڪج تون پاڪ نور
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

ر: رب ساني راه جو امداد ڪر قرب ڪثير
دين جو داڙو دلاور آهين ناميون بي نظير
ڏي بواتان بره جون ۽ شوق ڏي شبر و شبير
دوا زده دلگير جي واهر ڪندا واحد وزير
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

ز: ظهور و ذوق تنهنجو آه راحت روح ڪي
سيدا سڪرات جي تون نج السر اندوه ڪي
سون ڪر سيد سچا پارس لڳي جيئن لوه ڪي
ڪلمون پڙهان مان قلب سان طالب مٿي هي توه تڳي
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

س: سائل ڪي ڪرين بيشڪ پلا پرپور تون
نور نافع نام توه هر دم آهي حضور مون
سوال سائل جي صدا مولا ڪرين منظور تون
ڪر حمايت هاشمي منجهه معرفت مخمور تون
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

ش: شريعت شاه تنهنجي ۽ حقيقت معرفت
مرسل مڙهي محتاج تو سيدا جاري ساري هت
همراه ٿي هر ڳالهه ۾ هادي ڪرين مون سان همت
تون وصي بي وارثن جو منهنجي ڪرين مرسل مدد
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ص: ثابت سلطنت داور ڪئي تو دين جي
بت پڇي پورا ڪرين اسلام ڪيو امين جي
امتي آهون ڪري طالب گهري تلقين جي
ارشاد ڪر اچي عشق جو ۽ ماڙ ڪر مسڪين جي
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ض: ضلالت دور ڪري ڪي چڪئي ڪي چاه مون
سيدا ساقي ٿي هر دم ۽ رهين همراه مون
هر دم حمايت هاشمي اچي لڳ ڪرين الله مون
دم دم تنهنجو ديدار ٿي پڻ آسرو تنهنجو اٿئون
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ط: تو ڪل رب جي همراه هج هر گاهه مون
اهنج سڀ آسان ڪر تون مرشدا هر ماهه مون
شرڪ ۽ شيطان کان واهر ڪرين ور واهه مون
حل ڪرين مشڪل مڙهي هادي ٿين همراه مون

يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ظ: ڪيان زاري زبانئون ٻڌ منڃا اختيار جي
عمر سڀ افراد ويئي سيد ڏئين ساڌار جي
پلڪ ۾ توکي پسان دلبر ڏسان ڏيڌار جي
بخش ڪر بدڪار ڪي احمد ڏئي آڌار جي
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يانبي الله منهنجو غور ڪر

ع: احمد آسرو تنهنجو ڪير تڪرار جي
معاف ڪر مسيڪن تان بيشڪ بدين جابار جي
تون ڇڏائيندين چين ڪان ڏي علي آڌار جي
دست دامن ۾ وڌم سيد سچا سردار جي
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يانبي الله منهنجو غور ڪر

غ: غازي غضنفر همراه ٿي هر ڳالهه ۾
تو دٻايدائين داور حضرت تاهر حال ۾
قادر ڪيو تو سان ڪرم ڏس انما القاب ۾
صاحب ياسين و طه قادر چيو قرآن ۾
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يانبي الله منهنجو غور ڪر

ف: فڪر فعلن سنڌي ۾ ڏيل منجهه ٿو ڏکي
در دستاري شفا توکي ملي احمد اڳي
دانهين سنڌو ڪو داد ڪر طالب پيو تنهنجي ٿڌي
بخش ڪر بدڪار ڪي سائل بيٺو توکي سڌي
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يانبي الله منهنجو غور ڪر

ق: قادر قرب ڪيو تون سان قريشي قريدار
دامن تنهنجي دلبر لڳا آهن مير مرسل لک هزار
عاجز مٿي امداد ڪر ڏوهن ڪيا آهن ڏاڍا ڌار
مون سان مهرباني ڪرين سيد اچي هي سگ سنڀار
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ڪ: ڏس قادر چيو قرآن ۾ آه هل اتي تنهنجي شان ۾
ماڻهو ملڪ جن و پريون فائق سندءِ فرمان ۾
غور ڪر غمخوار تون آقار ڪج ايمان ۾
آسرو تنهنجو آهي عربي تون رڪج امان ۾
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ل: لائق لڙهه لڳس آهيان اڄو جهو آرسِي
دست تو دامن و دم در ڪار تنهنجي وارثي
ڪر مدد تون مصطفيٰ آيس اجهو تنهنجو ڏسي
مهت ڪر مون سان ملڻ جو يار رسول الله رسي
يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

م: ماڏا غ البصر قادر چيو قرآن ۾
هل اتي طه مزمل شرف تنهنجي شان ۾
لک اراد الڪ اميدون سيدا سلطان ۾
تون پلا ڪر پيال پنهنجو رک سدا پرمان ۾

يار رسول الله منهنجي ماڙ ڪر

يانبي الله منهنجو غور ڪر

ن: نوري نام تو ظاهر ذکر زبان ۾
فيض فلڪن تي وڌو ظاهر زمين آسمان ۾
مرده ملايو ماءُ سين ماري اها ميدان ۾
مٿا موٽن کين ڪي هي شرف تنهنجي شان ۾
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

و: وارث تون وسيلو ناه ڪو توريءَ تڪيو
تون چپر چورن چنن جو آهين عاصين جو اجهو
ڪر حمايت هاشمي رهبر اچي رڃ ۾ رسو
غور ڪر غمگين جو هادي اچي مون هٿ ڏيو
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

ه: حمايت هاشمي ڪر قبر محشر منجهه منير
لعل لنؤ لنؤ ۾ لطف رهبر ڪجاءِ روشن ضمير
قلب ۾ ذاتي ذڪر هوءِ بره تنهنجو بي نظير
معرفت مون تي عطا ڪر ڏي سچا سيد ستير
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

ي: يقينو يار مون توڏي آهي ثابت سچو
دست دامن ۾ وڌم سيد ڏسي تنهنجو سهو
والتين ۽ زيتون ۾ قادر تنهنجو آه قسر ڪنيو
ڪلمون پڙهان مون قلب سان رهبر ڪري روشن ڏيو
يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يا نبي الله منهنجو غور ڪر

مينگهو مداحي مصطفىٰ تو در سوالي سرورا
عرض سڻ الله لڳ تون يانبي خير الوري
ماڙ ڪر مسڪين جي همراه ٿي هر دوسري
ڪلمو پڙهائين قلب سان سڪرات ويلي سيدا

يا رسول الله منهنجي ماڙ ڪر
يانبي الله منهنجو غور ڪر

لا الله الا الله محمد رسول الله
صلي الله عليه وآله وسلم

ڪلام مراد علي فقير

دنيادم هڪڙو ره ذاتي ذڪر ۾
وفادار ڪنهن سان فاني ٿي فڪر ۾

هتي ڪين هرگز هوندين تون هميشه
جالڻ ٿي جبل ۾ ڏوريان ٿو ڏونگر ۾

هي فرمايو فذڪر رک طلب تن ۾
جوڙي ويهه جاڳاڻو جانب لئه جگر ۾

ويهي ڪين وحدت وسارج وندر ۾
اٿي صُحْد سُوْدو سُوْدو ٿي سفر ۾

مراد علي ڳولج ماياتي نه موهج
جيرو ره جانيءَ سان بقا جي بحر ۾

مناجات

فقير صاحب مرحوم ميان مراد علي فقير
عليه الرحمة

ڪير گناه سنجھ صبح بديون يار بخشاين
آهيان ڏڏ سٿي سڏا اچون نيڻ وڃاين
ڪيس نفس گهڻو نحس گهران بخش پلايان
سٿي سوال ڪيو پال هيئن هوت حمايتان
هڏو سڏ گوليءَ گڏ ڏيو بره براتان
ويئي عمر سر بسر گناه گڏيا سي
سوا توه ناهين واه پرين پيش پيا سي
ڪير ڏوه گهڻا ڏوه چوڻ چور چليا سي
اچي بچاء ڪري واه لڳ الله سهڻا سام پيا سي
سچا سردار ڏي آڌار ڳچيءَ پاند ڪيا سي
ڏيو ثمر منجهه قبر واهرو وروسيلا
ترميزان ڏينهن قيام اچو يار البيل
پاڻي پوشاڪ آئين لولاڪ منجهان ڳجهه ڳجهيلا
منجهان احد ٿين عبد هئين اصل اڪيلا
ڏيو حال منجهان خيال ٿئي پرت پئيلا
ڏيو مدد منجهه عزت ٿئي عمر سچائي
ڪيان تات سچي رات نه ڪيان ماڻ منائي
قالو قول هڏم ٻول ڪيان وعده وفائي
هجي سرت سچي پرت سچڻ سوڌ سچائي
ڪيان حال ڏيو خيال اٿم طلب تنوارا
ساعت سال آهي محال پرتئون روز پچارا
جيئڻ جنجال بن وصال آهن عشق اشارا
پاڻيان بنبال هي ربال جدا محب مٿيارا

منجهه رحم ڪريو ڪرم پرين پاڪ پيارا
 وڃن قرض لهن مرض ڪوئتل عشق ڪڏاڻان
 هجي راز برهه باز چشمون چوٽ چلايان
 تنهنجو خيال هجي بحال نوبت نينهن وڃاڻان
 پرين پاڪ تو اشتياق وهر غير وڃاڻان
 ساڻ ڏيڏار ڏي آڏار ڏيڏان درس اڙاڻان
 مراد علي پرين ملي اچي ڪندو پلي مون
 پڙهان ڪلمو سچو دل مون روحي رمز رلي مون
 منجهان صفات ٿئي اثبات وجد وير چڙهي مون
 محڪم موج ڪري اوج ذاتي ذڪر جلي مون
 گهران فڪر ساڻ اثر تن من تونهن چوي مون

ڪلام نمبر I

الله ڪون دم انهن وچ ڄاڻ
 الف جيون وچ بسر الله

صورت مرشد معنيٰ ويڪين سري سرير هو الله
 لا اله وچ گم جو ٿيون اثبات ڪرين وي الله
 سبحاني ما اعظم شاني آبي ڪيتس ايءُ الله
 علم ڪنون جو آيا آبي ڪون پڄاڻي هيءُ پساه
 مراد علي هئي معنيٰ موهيا صورت سپر صلي الله

جڏهن عشق ڪيو ارشاد سچڻ مون آه صحي سڃاتو
سميع بصير پتو هيءَ ٻولي نينهن وڃايو ناد
عليه ڪليم به آهي اهو ئي سمجهي ٿي تون شاد
پاڻ وڃائي ٿي تون پتو اندر ڪري آباد
خوديءَ جا خيال وڃائي ڇڏ تون وٽ عشق سندن امداد
مراد علي نينهن نواز ٿي ڇڏ خوشيون ۽ خواب

ڪلام مراد علي فقير

سرتيون اوهين طعنانه ڏيو
آهي عشق مون آريءَ ڄام جو

جاڪون جيئن پئي جهان ۾ پنهل ڳوليندس پاڻ ۾
فرمودو آفرقن ان سان ۾ انعام آ.

برهه جي بيمار جي دوا ناهي درڪار ميان
ملاپ ۾ خوش يار تون خاصي خبر ڏي عام ۾

مراد علي تون ماڻ ڪر پنهنجي سيني کي صاف ڪر
اچي عاشقن انصاف ڪر ساڳي سچاڻج مام ۾

بيت (ناياب)

لکان حال حبيب ڏي لڙڪ لڪڻ نه ڏين
اندر اوهين ڇمڪ لڳي منجهه جين
پورب ڏنهن پيدا ٿيو سارنگ رنگ رنگين
مراد علي معلوم اٿن اوريان حال ته ڪين
لائق لڙهه لڳين سان حاضر آهر حال ۾

ڪلام نمبر 3

ناتو نينهن لڳو دل جائِي آهي وات پنهل جي وائي
برهه بيرنگ رنگ ۾ آيو سمجهڻ تي سڌ سائي
جوش اندر جولان مڇا يا برهه اچي ٿيو پاڻي
سيئي سور سيني ۾ آيا سڄڻ سڪ سائي
مراد علي محب ملڻ جي ڪر وحدت واري وائي

ميان قائم دين فقير عليه الرحمة

مرشد مسند تنهنجي قائم قيامت تائين
دوست درازي دلبر حامي هادي حيدر
پنجتن تنهنجي پاڪر سيد توسان ساڻي
نظر محمد مرسل ساڻي صاحب دل دل
معاف ڪري سڀ مشڪل عرض قبول ڪيائين
پير پري اڄ پاڻهي اڱڻ اسان جي هاڻي
جاني جواني ماڻي حاضر ناظر جاڻي
قائم تنهنجي ڪلنگي رمز رلايو رنگي
ننگ پالڇ هي ننگي ٺاهه برهه جو ٺاهين

ڪلام روپ بروو

واه واه نينگر تيڏي ياري تيڏي يار آه بره بهاري
ملي يار ٿيو غمخواري مئين صدق صدق بهاري
ڪاڪي داڻي جو عذر ڏٺوئي
وچون بهشتان دي آپ تريوئي
پر جام جلال پيتو هئي بات بره دي باري
جيون نال هلاج هلائيئي
شاه شمس دي ڪلڙي ڪلائيئي
سر صوفي دانيزي چڙهايئي ڪيتي شاه حسين سوارِي
دوليا ٿرسي مئين ٿرڻ نه ڏيسان
گهن گهوڙي دي واڳ جهليسان
بانهان ٻڌڪي مين عرض ڪريسان تيڏا زور غريبان دي زاري
سرخي سيند لبان سر لالي
تيڏي نيڻان دي رمز نرالي
ڪڍي آون خنجر خالي ڏيندي ابرو سيف الاري
مني بهڳڻ تيڏي آه ٻولي
جند جان ڪران مئين گهولي
تيڏي گوليان دي مئين گولي پاوان پاند ڳچي ڳل ڳاري
ڪر قائر سر قرباني
جند جان صدق مهماني
ملي شاه درازي جاني آيا دوست ڏٺي دلداري

ڏٺي پنهل پانهن سيراندي
ڪندو پاڻهي پوري پاندي

ڪالهه قالو ڄا قول ڪيائي بهڳڻ سان جي ٻول ٻڌائي
جانب توکان ڪين جدا ٿي منڌ متان ٿين ماندي

ونحن اقرب عشق الايو پينر پولو ٻيو ناپايو
عشق الله ريءَ پنڌ اجايو آهي پرين جو هي پاندي

دم دم پنهنجو دوست سنپارڇ ور وڇوڙو ڪين وسارڇ
ڏوري ڏوري ڏونگر ڌارڇ اچي هوت ڪندءِ هيڪاندي

شاهه درازي فقر فياضي بي رنگ بره بنائي بازي
غور ڪندو اچي غوثل غازي وره کان ناهيان واندي

ڪانڌ تنهنجي ڪي آهي ڪلنگي نوري ناميون آهي ننگي
وڳا ڏيندم رانول رنگي چونڊي چونڊي چاندي

لاتقنطو ترهو قائم انفسڪم اشارو آيم
مولادس محبوب ملايم هت اُمرا رادي آندي

ڪلام

ڪري حملو حسن آيو نـسـنـگ نـرـوـار وـه وـه وـه
خـنـجـر پـيـڪـان جـئـين پـنـبـليـون چـشـم چـيـڪـار چـهـ چـهـ چـهـ
ڪـمـان قـوس قـدح اـبـر ويا شـمـشـير اـيرـانـي
بـڙ هـي آه فـوج دـور اـنـي دـلـين دـهـڪـار دـهـ دـهـ دـهـ
لـڪـين لـقـمـان افـلاطـون حـيـرت ۾ ٿيـا حـيـران
ڪـيـڏي دـاءِ دـيوانـه حـسـن بـازار قـهـ قـهـ قـهـ
ڪـاڪـل ڪـلـنـگي زلف زـنـگي هـڻي جـي پاڻ دل پـنـگي
پـهـري جـنـسار سڀ جـنـگي تـفـنـگ تـلـوار ٺـهـ ٺـهـ ٺـهـ
ڪـري جـلـوه آيو جـاني ڪـرڻ مـشـتـاق قـربـاني
عـجـب لب لـعل مـر جـاني شـڪر گـفـتـار شـهـ شـهـ شـهـ
ڪـروڙين سـر هـجـن قـائم ڪـيان سڀ يار تان صـدـقي
ڪـوڙين قـدم تان قـربـاني ڏيان ڏهـ وار ڏهـ ڏهـ ڏهـ

روپ سارنگ

دـم دـم دـم دـيـدار تـو ۾ سـر آه سـارو
وـهـو مـعـڪـر تـنـهـنـجـو تـو ۾ عـاشـق ڪـر عـتـبار
سـر سـوليءَ تي ڏي سـيـنـگاري انا الحق اظـهـار
قـائم دـائـر آهي دلبـرو ٿي نـه چـاڻـجـوار

ڏي خبر خاطي ادا پانڌي پرين جي پار جي
 توسان جڏهن ياري ر ڪير سر خلق جي خواري ڪنير
 ماڻهن ملامت ڏک ڏنر هيءَ جاءِ ناهي تڪرار جي
 توريءَ نٿي جيئي مري ڳڻتي ڳاراڻي ڀر ڳري
 وهلو اچج واهر ڪري آءُ مل منامنار جي
 دل درد جون دانهون سڻي وهلو ايندا واڳون ڪڍي
 هي هوت ويا هيئنڙي هڻي آهيان پڻي پيزار جي
 قائم سري قربان ڪيان ڏهه سر هجن تان پي ڏيان
 هڪ ڀرت پيالو ڏي پيئان حق حيدر ڪرار جي

ڪافي مانجه

طرف نوشابه آياني صورت وچ وڪيل سڪندر
 سير ڪرڻ سلطان سڪندر
 جبل جلايس طور تجلي ڪٽ معراج ماڻينداني
 مير داچولا پاڻي رمز ربي پوشاڪ پيغمبر
 يوسف يار زليخا بر دا پوش ڪيٽس انساني پرڏا
 بازار وچ وڪاياني فلڪ ملڪ ملوڪ منور
 پيس اڻاج اٿانهين ڪيها چوڙيس تخت هزاري جيها
 چاڪ چريندا ڪٿيان ني محبت جهنگ سيالين ميهر
 شاهي چوڙ سپاهي بنڪي اپنا آپ ويڪايس آڪي
 وهم وجود وڃاياني ٿي دربان ڪڙو تاقنبر
 هادي حي قیومي قائم ساقي سبق نه يار پلايم
 جيئن انالحق الاياني فوق ظهورا ذاتي ظاهر

روپ جهنگله

حسن لعلی لبین دلبر ڏسي مرجان ٿيو حيران
اکين نرگس کيو ماندو مرگهه مستان ٿيو حيران
زلف زنگي چوان جنگي چڙهن فوجان حبش هندي
سکندر هي ڏسي ظلمات سرگردان ٿيو حيران
کمان قوس و قدح ابرو يا شمشير ايراني
نریمان نرم کيو پنبلين پسي پيکان ٿيو حيران
هلڻ قامت سروسهڻا شکر گفتار من موهڻا
سجڻ ٻولي ٻڌي دائود خوش الحان ٿيو حيران
حسن حشمت سجڻ قائم کلاه کج تاج شاهي کي
ڏسي جمشيد کيا خسرو خجل خاکان ٿيو حيران

کلام

رخ تنهنجي روشن کيو جلوه کلام الله جو
وصف ياسين والضحى آهي شان شافع شاه جو
زلف يا وليل يا ظلمات يا سنبيل چوان
ابرو قوسين او ادنا منهن منور ماه جو
چشم مازاغ البصر الف قد يا سروسرو قام
کيو ظهورو تو اچي خالص خليل الله جو
گفت موسي رب ارني لن تراني شد جواب
ٿيو ڏسو معراج مرسل روبرو الله جو
ناهي طاقت تو کي قائم هن ثنا تعريف جي
احد احمد هڪ ڏسو آهي قسم الله جو

غزل اردو "نایاب"

کیا کروں تعریف تیری بے نظیری اے صنم
لولاک لما خلقتہ الافلاک تیری اے صنم

جو خدا کا کارخانہ ہے ثنا مختیار توں
حاصل نہ کے انبیاء ایسی امیری اے صنم

دو جہاں کی سروری تجھ کو خدا امداد کی
ذات تیری نور اعلیٰ پاک پیرے اے صنم

اعمال کیا دن رن میں تجھ کو سوالی سدا
کر خدا کے واسطے "قائم" فقیری اے صنم

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار
لافتي' الا علي لا سيف الا ذو الفقار

چو ثنا تعريف رب جي آهي جو صاحب ستار
جنهن کيو پيدا محمد مصطفيٰ مختيار ڪار
ڪئي ثنا جبرائيل حيدر مرتضيٰ جي بار بار

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار

شاه مردان نام جنهن جو نازنين حيدر ڪرار
جنهن جو حزب الله بابو بنده پرور بيشمار
منجه بهشتن ٿو ڪري رضوان گوياهي ۽ پچار

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار

آل احمد تي چئي صلوات رب پروردگار
ڪئي ثنا قرآن ۾ ياسين طه ۽ تبار
تازمين آسمان ڪن هر دم هيمش هي پڪار

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار

تون علي گوهر يگانو در مڪنون آبدار
خاص خوش خوشبوءِ عالم ۾ ڪلي مشڪ تنار
ٿا چون چيني فرنگي عرب عجمي آشڪار

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار

قيصر و جمشيد خاقان تنهنجي در تي خاکسار
تنهنجي درشن لاء هزارين تاسڪن عالم آڌار
ٿا پرهن صلوات دم دم سيدا عالم هزار

شاه مردان شير يزدان قوت پروردگار

تنهنجي حشمت ذهبي کان خار جي خنزير خوار
دائما ترسان لـرزان سـوندور و نابڪار
جڏهن بدائين گفتار عالم ٿا ڪرن ارڙهن هزار

شاه مردان شير يزدان قوت پروردگار

سيدا ثقلين ۾ آه تنهنجو نعرو نامدار
منجهه ٻنهي جانب جهانن مدد صاحب ذوالفقار
ٿا ڪهن ماڻهو ملڪ جن ديوسار و سنسار

شاه مردان شير يزدان قوت پروردگار

منجهه سخاوت ۽ شجاعت آهين شاطر شهنسوار
لڪ صبر لاڪاءِ حاتم ٿا پڻن تو پائدار
ٿا پرهن هي ورد سڀ عابد ثوابي گنهگار

شاه مردان شير يزدان قوت پروردگار

تون اهو سا ڳيو علي المرتضيٰ حيدر قرار
الوليد سرالابي آه قول احمد جو قرار
توتي راضي آه رسول الله پنجن تن چار يار

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار

من چگویم این ثنائی حمد چون کرده جبار
گفت چون صلو علیہ و آلہ پروردگار
هر وظائف بر زبان نام تو ای نامدار

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار

من سگ دروازه تو قائم غلام داغدار
کن عطا امداد خلعت دین دنیا پائدار
تا کنم شکران هر هر جایی هر دم بیشمار

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار

دین ایمان تو گهران هادی هدایت مون دیار
غیر خطر نکان چذائی کراچی آزاد یار
تشی منهنجی سکران سهنجی ختم کلمی جی قرار

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار

ساراه ڪيان ستار جي تعريف رب جبار جي
 قادر ڏٺي ڪلتار جي صانع سموات و زمين
 خلقيو جنهنين خير البشر والي امر شافع حشر
 معراج تنهنجو ٿيو حشر بالا صدر عرش برين
 قرآن ۾ قادر ثنا واليل ياسين و اضحيٰ گفته است رب العالمين
 عاصين سندنو آهي اجهو واهرو سيلو ولهڻ جو
 توڙون گنهگارن تڪيو شافع شفيع المذنبين
 سيد سچي جاسر بسر آهن معجزه مشهور تر
 انگشت آن شق القمر سالار سيد المرسلين
 اصحاب تنهنجا سڀ سچا چارئي ڌرا درگاهه جا
 پيارا رسول الله جا آهن خاص خلفائي راشدين
 صديق صاحب يار هو سنگتي سو منجهه غار هو
 داور نبي دلدار هو چون جلوه مه روشن جبين
 عادل عمر هو بي ربا عثمان غني ڪان حيا
 مولا علي مشڪل ڪشا آهي امير المؤمنين
 پس پاڪ پيارا پنجن تن لولاڪ ۾ ڏس شان تن
 عرشان لٿي چادر مٿن سردار صاحب اجمعين
 آه وصي مصطفيٰ يعني علي المرتضيٰ
 زوجه بتول پارسا هل اتي شانس بدين
 حضرت حسن مه مجتبيٰ شبير شهداء ڪربلا
 در روز محشر زوشفا آن رحمت اللعالمين
 غمگين غم ڪيو مبتلا شاکر شکر صابر بلا
 يعني امام الاتقي شاه زين العابدين
 باقر امام متقي جعفر جلي ڪاظم ولي
 موسيٰ رضا مثل علي آن سيدي سالار دين
 محمد تقی نوري نقی مهدي و عسکر مبتدي

مخزن علوم سرمدي هادي هدا المقيمين
 چاچا محمد مصطفيٰ عباس حمزه با وفا
 سرور مٿان هاسر فدا رحمت بر ايشان راحمين
 فاني عمر جو فڪر ڪر ذاتي خدا جو ذڪر ڪر
 شب و روز رب جو شڪر ڪر دنيا و ما فيها درين
 هي جڳ ڇڏي ٿيندين جدا ويندي ڪندو ناهين الوداع
 سنسار سارو ٿي فنا خوانده سبق علم اليقين
 قائم مٿي ڪو ڪرم ڪر راحم ثنا گور حرم ڪر
 منهنجا گناهه سڀ بخش ڪر هستي غفور الراحمين

بارڪ الله تعاليٰ لانا ولكم وتقبل الله لانا ولكم
 ولسائر المسلمين اجمعين انه تعاليٰ
 جواد كريم ملك بره رب الرؤف الرحيم

نایاب ٻول قائم فقیر

کُرسی آیتہ کی انتہا اعظم علی اعظم علی
درج عرش کبریا اعظم علی اعظم علی

صدیق ہی صدق و وصف یار محمد با وفا
صابر اوپر درد و جفا اعظم علی اعظم علی

فاروق کفر و دین کا عادل امیر بی ریا
ور دست آن حمد لُوا اعظم علی اعظم علی

عثمان تو نگر ہی سخی جسکو جو کھتی هین غنی
بحرِ کرم کان حیا اعظم علی اعظم علی

تعریف مولیٰ کرتی هون کھتی هین مجھکو رافضی
ملک و فلک مین یہ صدا اعظم علی اعظم علی

شافع محشر مصطفیٰ ساقی، کوثر مرتضیٰ
قائم نہ شد غمگین چرا اعظم علی اعظم علی

اصحابي ڪربلا

قائم فقير

دوست دل جا گهرياً صاحب ڪربلا
پهرين محرم ماه جي آيا درگاه جا دادلا
ڪربلا جي پرتير سورن ڪڍيا آهن سلا
تاريخ ٻئين طريلن ڪي معلوم ٿيا معاملا
ميدان ۾ منهن ڪارا آيا ويڙهه لاءِ ولها
تاريخ ٽئين ته دل آيا چور چلولا
آيا يزيدي اوچتو ظاهر ٿيا زلولا
تاريخ چوٿين چنچل پوتار پڙيلا
رحمت رباني رسيا ضعيفن ڪري ضالا
تاريخ پنجين بانو باڪا چڙي بلا
حرمن سندا هنگام ٿيا غوغاءِ غلغلا
چهين دنيا جا چڙي اسباب ٿيا نالا
پيو اوندهه انڌو ڪار جڳ ۾ جوش هر جلا
ستين سهڻا ساق ڪوثر جا ڪاملا
جنت نصيب چاڻي هليا مير مڪملا
اٺين امام علوي آيا اڪيلا
نائين نبيءَ جا پيارا هئا هئا هيا هڪلا
هيءَ مولا سنڌي مشيعت ٻي ڪنهن ڪي ڏجي گلا
ڏهينءَ ڏونگر ڦارون ڏنيون جبل جوشئون جليا
جنن ملڪن ماتام ڪيو ٿيا سوز سر سلا
يارهين حسن حسين حامي هيٺن سندا هليا
مسڪين قائم دين تن لاءِ ٿيو مبتلا

جبل ڏس جتن جون ويون ڪاڏي ڪٿارون
 جادوگر جت هئا، رياتن به اڏارون
 سورن سسئي جونيو آحسن هيڪارون
 وري ايندم ولهو ٻيڏي پاڪارون
 راضي ٿي رجب سان لهه سگهو سنپارون
 سڻي ٿي هان سرهي هوتن هونگارون

شعر

اٿايو ته اڃان هلي جي بيهان برهه بهير
 سرتيون ساهڙ جام لئه مون کي جاڳي سڪ سبيل
 رڻ ڀر س حب سان پارس منهنجا پير
 مديني جا مير ڪج ڪو داد دلگير جو

الا اهي آڻ جن ڏٺي مون ڏينهن ٿيام
 آهن عاجز جون سڻي ڪر ڪاور وراڻ
 اهي اڃن اڳڻ تي جن سان هئي روح رهاڻ
 ڪوهيارل جي ڪاڻ، ٿي رجب راهه نهاريان

آيا ڪي ايندا مون ڏي سنبريا سپيرين
 ٻڪي تنهن باجهه جي اچي ڏکي ڪي ڏيندا
 اڇڻ سان عجيب جي وهه سڀ ويندا
 هميشه هوندا، راضي شال رجب سان

شاہ مردان سن میری فریاد یا مشکل کشا
تجھ سوا کرتا نہیں کوئی داد یا مشکل کشا
صدقہء حسنین کر امداد یا مشکل کشا
خانہء دشمن کرو برباد یا مشکل کشا

تم شفیع ابوالبشر ہو ابوالحسن یا بو تراب
نوح سے طوفان میں ہمراہ تم عالی جناب
نام لینا ہے تیرا دامن میں عین و ثواب
مدعی تیرا ہمیشہ خارجی خوار و خراب
هل اتی یاسین ثنا ہے مرتضیٰ مشکل کشا

ہو تمہیں استاد سے اول جناب جبریل
دی بشارت نور سے ان کو بچالی اسرائیل
مصر میں یوسف کو دی بادشاہی بے دلیل
ہر نبی اور ہر ولی کا آپ ہو کامل کفیل
کر گناہوں سے مجھے آزاد یا مشکل کشا

ہے یہ اللہ فوق ایدیم ہما قرآن میں
اتما ط منزل تیرے عالیشان میں
سلان کو تم نے مہزایا دشت کے ایوان میں
شیر سے جس کو مہزایا مدد کر میدان میں
دل مہزا اندوہ سے کر شاد یا مشکل کشا

ہو تم ہی گوہر یگانہ جکا ہے کعبہ صدف
عمر انتر کو بدر میں کیا تم نے تلف
فتح خیر و خندق لا سیف زن ہو صفت بصف
لا فتی الا علی لا شاد تیرا ہے شرف
دین ایمان کر مجھے امداد یا مشکل کشا

میر کرار صفدر یا امیر المؤمنین
تو ولی اللہ اکبر یا امیر المؤمنین
دین کا داور دلاور یا امیر المؤمنین
ہو محمد ﷺ کے برادر یا امیر المؤمنین
اب مجھے کر عشق کا ارشاد یا مشکل کشا

ذکریا زبیر سے شامل تم ہی
طور پر موسیٰ کلیم اللہ سے شامل تم ہی
صلیب پر عیسیٰ روح اللہ سے شامل تم ہی
اگ کر بتان غلیل اللہ سے شامل تم ہی
مجھ کو رکھ دارین میں آباد یا مشکل کشا

یا علی میرے لئے تیرا جام ہے ہر شفا
یا علی تو ہے وصی نے مصطفیٰ
یا علی صدقہء حنین کے معاف کر میری خطا
قائم کا شب روز داد رس فریاد یا مشکل کشا
شاہ مرداں سن میری فریاد یا مشکل کشا

ڪلام خداداد فقير

جائي عشق موليٰ جي پلٽ ڪئي
اتي علم عقل جي بات نه هئي
پتنگ شمع تي پروان جي آهن
سرتہ اڏين تي گهوري گهمائن
اتي برهه اچي برسات ڪئي
عشق جي آتش اُلا اٿاريا
خيال خوديءَ جا جنهن خطرا ساڙيا
اچي بوندوسي برسات ڪئي
خداداد وٽ حرف هڪوئي
دوست مليو آ محب منوئي
چولي جي اندر ٻولي ٿو سوئي
مونسان محب مٺي اچي ملاقات ڪئي

ڪلام خداداد فقير

با ٻيهل ٻاري ڏني هئي باهه پنيور کي
وينديس رهنديس ڪينڪي
وينديس پنهل جي پاڙي
سمجهيس سڄڻ ڪينڪي
ڪيئن لکيو ٿاري
خداداد الله جو
لکيو پئي پاڙي

ڪلام خداداد فقير

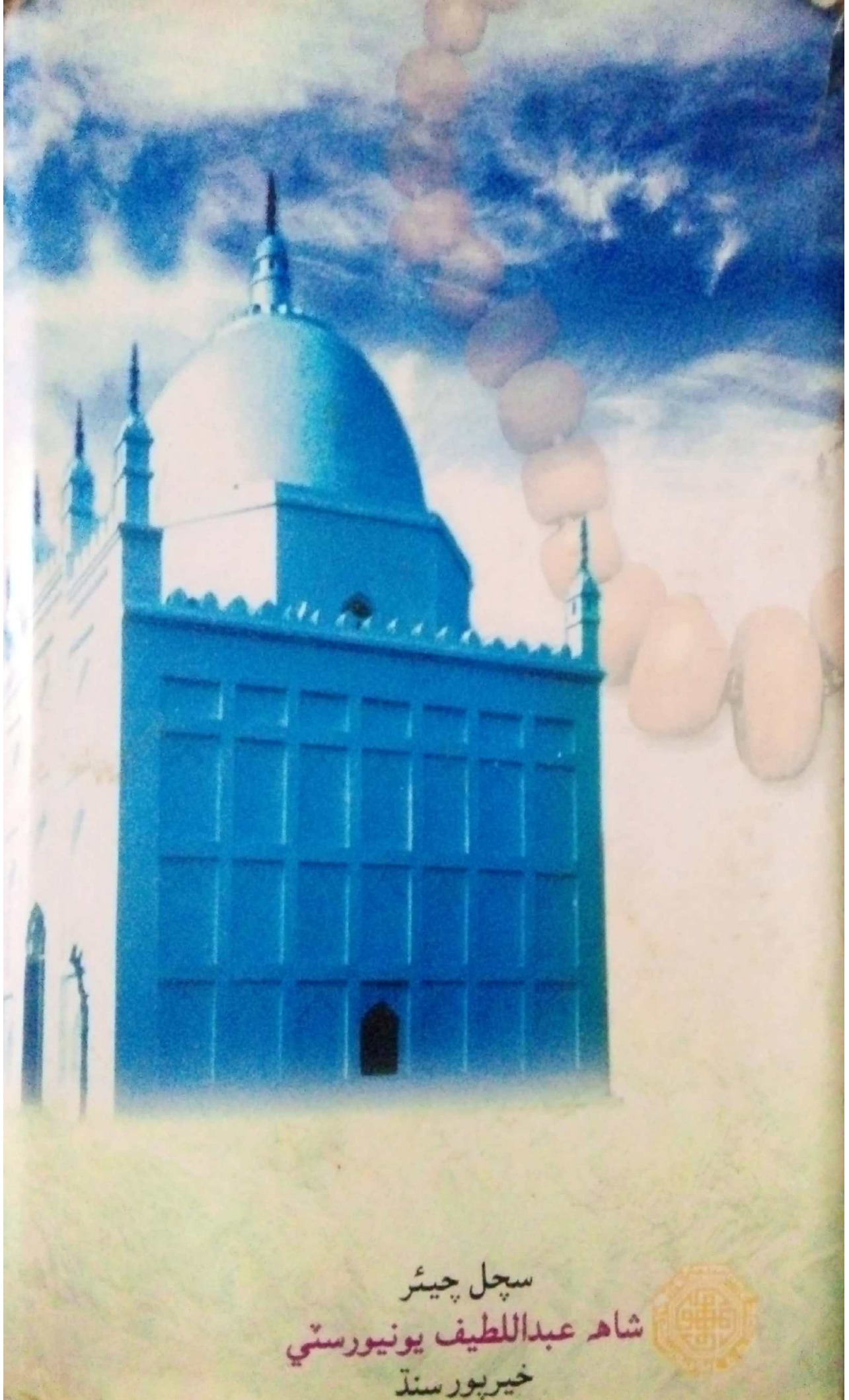
چريسا آهيون چڻڻ الا
اڙنداسي نه عقل ۾

ڏاڍا آهيون ڏيهه کان
دڙڪي کان پوءِ پڻڻ الا

ڪائن جات سر از هوڻ
ملوڪن جو مست الا

خداداد الله جو
پلٽيو عشق الهيت الا

هي ڪلام خداداد فقير خيرپور رياست جي والي مير علي مراد خان کي ٻڌايو.

سچل چيئر
شاہ عبداللطيف يونيورسٽي
خيرپور سنڌ

سند سلامت

www.sindhsalamat.com

سند سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سند سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڊائونلوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ اينڊرائيڊ سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي. ۽ اهو سڀ ”سند سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سند سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سند سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ ڏيندا.

books.sindhsalamat.com

سند سلامت ڪتاب گهر جي اينڊرائيڊ ايپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڊائونلوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book>